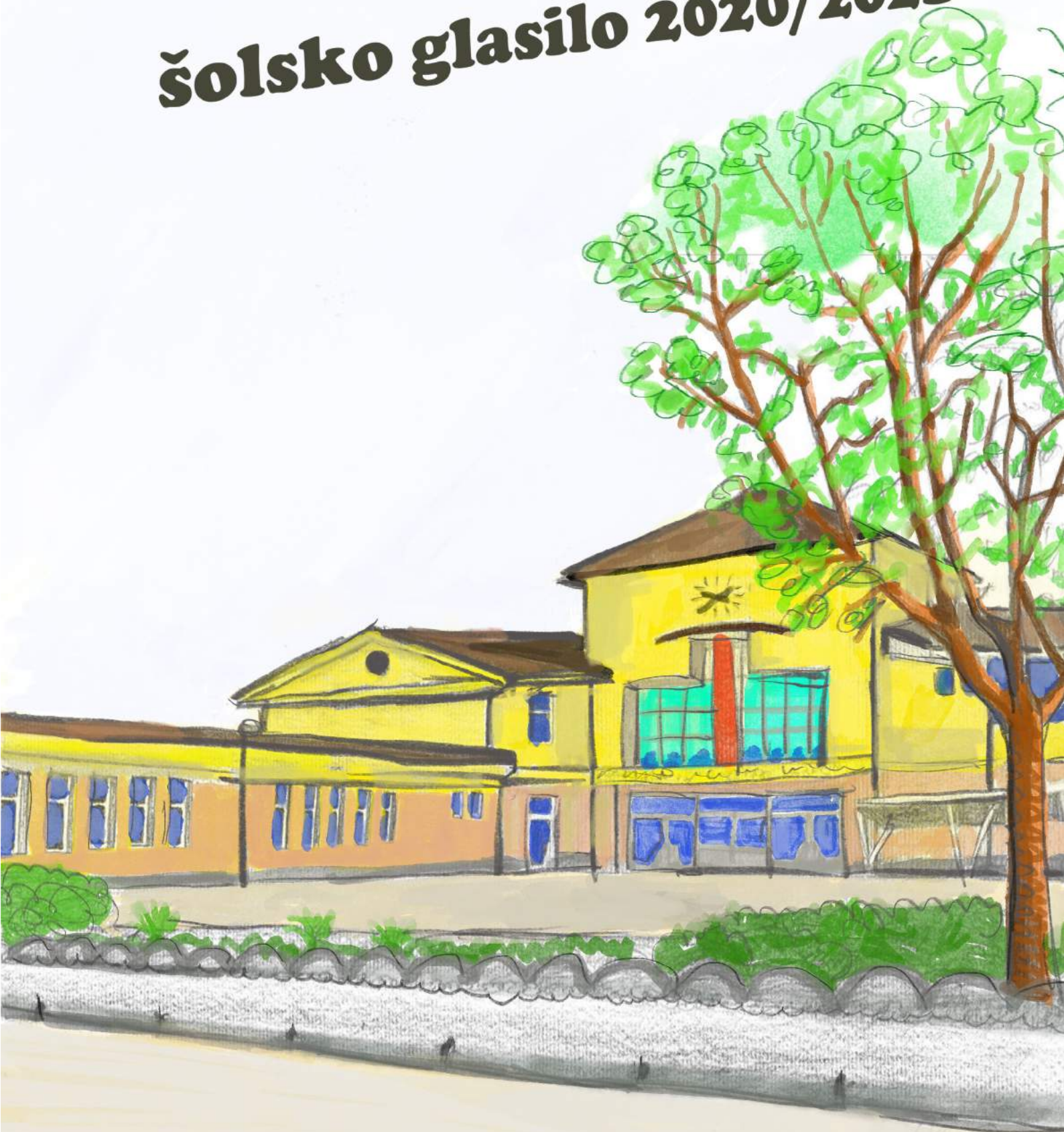

GLAS IZPOD HRUŠEVCE

šolsko glasilo 2020/2021

Osnovna šola Antona Martina Slomška Vrhnika

ŠOLSKO GLASILO

GLAS IZPOD HRUŠEVCE

Osnovna šola Antona Martina Slomška Vrhnika

šolsko leto
2020/2021

JUBILEJNA IZDAJA
OB 20-LETNICI ŠOLE

»Skupaj zmoremo in znamo!«

Šolsko glasilo
GLAS IZ POD HRUŠEVCE
Ob 20-letnici Osnovne šole Antona Martina Slomška Vrhnika

Urednica glasila:
dr. Vesna Jurač

Avtorji prispevkov:
Učenci in učitelji Osnovne šole Antona Martina Slomška Vrhnika

Lektoriranje:
dr. Vesna Jurač

Fotografije:
arhiv učiteljev in učencev Osnovne šole Antona Martina Slomška Vrhnika

Likovni izdelki:
učenci Osnovne šole Antona Martina Slomška Vrhnika

Oblikovanje:
dr. Vesna Jurač

Oblikovanje platnic:
Andraž Umek in David Pirnat

Prelom:
Peter Purg

Izdala in založila:
Osnovna šola Antona Martina Slomška Vrhnika, Pod Hruševco 33, 1360 Vrhnika

Naklada:
100 izvodov

Vrhnika, junij 2021

KAZALO

Ob jubileju	I
Skupaj zmoremo in znamo - že 20 let	6
Naša šola danes	11
Kultura in mi	18
Dogajalo se je	29
Literarni kotichek	40
Tujejezično	69
Mi smo (za) eko!	85

Šolskemu glasilu na pot

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

V jubilejnem letu, ko praznujemo 30-letnico samostojnosti naše domovine, praznujemo tudi obletnico naše šole, ki je od nje 10 let mlajša. Pred vami je dvajseta – jubilejna številka šolskega glasila.

Vsako šolsko leto je polno različnih dogodkov in nemogoče je, da bi vse objavili v šolskem glasilu. Vanj smo vključili le nekatere. Ta številka pa vsebuje tudi nekaj spominov na našo prehojeno 20-letno pot. Pri njihovem obujanju nam je bila v pomoč šolska kronika, ki jo skrbno vodimo že od ustanovitve naše šole.

Na prvih straneh je predstavljen kratek pregled pomembnih dogodkov, ki so se odvijali v preteklih dvajsetih letih. Navedeni so vsi, ki so na šoli zaposleni že od njene ustanovitve in tudi današnji zaposleni. Vsi skupaj pa opravljamo pomembno poslanstvo ter s svojim zgledom, oporo in delom oblikujemo današnje generacije otrok.

V besedi in sliki je naša šola predstavljena v sodobnem času. Nekaj strani je posvečenih tudi kulturi in ekologiji, saj se ponašamo s številnimi nazivi, med katerimi sta tudi Eko šola in Kulturna šola.

Predstavljeni so tudi dogodki, ki so se zvrstili tekom šolskega leta, pa tudi izdelki naših mladih literarnih in likovnih ustvarjalcev ter nekaj zapisov v angleščini.

Naj vam glasilo, ki je pred vami, vzbudi lepe občutke in prijetne spomine.

dr Vesna Jurač, urednica

Ob jubileju

20 let

Znanje je naše največja vrednota. Tega se je zelo dobro zavedala že cesarica Marija Terezija, pobudnica šolstva na Slovenskem. Ni naključje, da je bila prva šola na Vrhniki ustanovljena ravno v njenem času – leta 1796. Pouk je takrat potekal v različnih prostorih, oprema je bila skromna, želja otrok po znanju pa zelo velika.

Že 80 let kasneje so imeli poldnevni pouk, precej več otrok in premalo prostora, zato se je takratni župan, g. Jelovšek, odločil, da zgradijo novo, lepo šolo. Prav takšno, kot so jih imeli na Dunaju. Z gradnjo so pričeli leta 1903 in že naslednjega leta je bila šola končana. Stavba ob Tržaški še danes služi svojemu namenu in je Vrhniki v ponos.

Po II. svetovni vojni sta bili v njej združena dva programa: gimnazija in OŠ Janeza Mraka. Ker pa se je število otrok vztrajno povečevalo, je bila leta 1961 odprta še ena nova šola – Osnovna šola Ivana Cankarja. Sprva samostojni šoli sta se leta 1980 združili v eno veliko šolo. Pouk je potekal dvo-

zmenško in precej drugače kot danes.

Število otrok na Vrhniki in v njeni bližnji okolici je še vedno naraščalo, hkrati pa se je bližalo devetletno šolanje. Zdelo se je, da ena velika šola spet ni dovolj velika. Takratni župan, g. Tomšič, in takratni svetniki so se zato preudarno odločili za izgradnjo še ene šole, hkrati pa razpisali tudi referendum o samoprispevku za gradnjo. Referendum je uspel in na podlagi javnih predlogov in glasovanja so občani

izbrali tudi ime za novo osnovno šolo – imenovali so jo po Antonu Martinu Slomšku.

Leta 2000 se je v njej prvič pričel pouk in mnogi smo tu od samega začetka. Danes lahko s ponosom rečem: **»Slomškova šola«** je postala **naša šola**. Z veseljem se spominjam tistih časov, ko sta rume ne šolske hodnike prvič napolnili otroška radovednost in mladostna razigranost. V svojih 20-tih letih je šola pridobila dva prizidka, prepoz-

navnost in mnoga priznanja. To kar je, je zaradi vseh nas, ki dnevno vstopamo vanjo.

Veseli me, da nas sedaj prepoznajo kot dobro šolo, ki živi z lokalnim okoljem, raste in se razvija z odgovorno zastavljenimi jasnimi cilji ter vzgaja učence v **vedoželjne, podjetne in odgovorne mladostnike, ki bodo znali razmišljati s svojo glavo in bili pripravljeni na izzive prihodnosti**. Ob naši 20-letnici si upam mirno trditi, da je naša **»Slomškova šola«** tudi **sodobna šola za novo tisočletje**.

V dobrem učnem okolju nudimo učencem pogoje za pridobivanje **uporabnega znanja in veščin, ki jih z dobrimi rezultati dokazujejo na različnih področjih in tako sledimo napredku**.

Anton Martin Slomšek je rekel: *»Vse drugo lahko izgubiš, tega pa, kar znaš, ti nihče ne more vzeti.«*

Darja Guzelj,
ravnateljica

**Ravnatelji v 20 letih obstoja
Osnovne šole Antona Martina Slomška Vrhnika:**

2000	v. d. ravnatelja	Janez Sodja
2001 – 2010	ravnatelj	Ljubomir Mohorič
2010	ravnateljica	Darja Guzelj

**20 let zaposleni
na Osnovni šoli Antona Martina Slomška Vrhnika:**

Matjaž Bajec
 Darija Čiča
 Martina Fajdiga
 Helena Grbac
 Metka Grebenc
 Mateja Glušič
 Darja Guzelj
 Slavica Jelić
 Vesna Jereb
 Ranka Keser
 Jožica Krvina
 Jelena Mivšek
 Saša Stošič
 Evelin Škof
 Sonja Tomazič
 Tanja Vojska
 Maja Zobec
 Simona Zrinski Trajkovski
 Karmen Žižek

**Zaposleni na Osnovni šoli Antona Martina Slomška Vrhnika
v jubilejnem šolskem letu 2020/2021:**

Ana Ahlin Janša

Matjaž Bajec

Izabela Bastar

Ana Bokalič

Nejc Brezovar

Darja Buh

Jerneja Cesnik

Mateja Čadež

Darija Čiča

Ajda Dacar

Tadej de Gleria

Samira Duraković

Martina Fajdiga

Alenka Gabrovšek

Nikšič

Lovro Gantar

Vesna Geršak

Jure Glavač

Mateja Glušič

Urša Govekar

Helena Grbac

Metka Grebenc

Darja Guzelj

Slavica Jelič

Vesna Jereb

Tamara Jerina

Vesna Jurač

Anja Kalin

Matejka Kavčič

Mojca Kersnič

Ranka Keser

Mirjana Kogovšek

Martina Kokelj

Jakob Kolar

Helena Kolarek

Nina Koritnik

Katja Kosec

Mihaela Kosmač

Alenka Košak Mencin

Damjana Kovač Mesec

Janja Križaj

Jožica Krvina

Lidija Lenarčič

Kira Lončar

Jana Martinšek

Saša Medved

Blaž Merlak

Jana Mesec

Katja Mišič

Jelena Mivšek

Mitja Močilar

Mateja Oblak

Hermina Ortar

Nevenka Pelko

Bojana Petrovčič

David Pirnat

Branko Pongrac

Peter Purg

Klara Rudolf

Mateja Samotorčan

Karmen Slana

Saša Stošič

Sonja Strgar

Jasmina Šebenik

Darja Šega

Evelin Škof

Sonja Tomažič

Mira Topič

Tina Topič

Lea Tori

Kristina Turšič

Klavdija Urbiha

Petra Vogrinc

Tanja Vojska

Vesna Vrbančič

Maja Zalokar

Urška Zamejc

Maja Zobec

Simona Zrinski

Trajkovski

Tanja Zupan

Petra Žitko

Tanja Žitko

Karmen Žižek

ŠOLSKO LETO 2020 - 2021

*»Kako ljubo sonce oživlja zemljo, katero osije,
tako naj vsak učitelj osvetljuje šolo, v katero pride ...
saj o setvi mora sonce sijati,
da se da lepše orati in njive čedno obdelati;
bodi učitelj pri pouku vesel in dobre volje, kar je prav.«*

Anton Martin Slomšek

Za učence ...

"Veselje naj vedno krasi tvoj obraz,
naj pokvari ga nikoli noben poraz,
dvigni glavo, pogumno naprej,
čez nove izzive, v uspeh poglej."

Mateja Čadež,
učiteljica razrednega pouka

Naj dan ne bo enak dnevu.
Naj bo drugačen, čudežen.
Mi pa bodimo pozorni na čudeže.

Urša Govekar,
učiteljica zgodovine in španščine

»Vsaka resnica ima štiri vogale:
kot učitelj vam pomagam podpreti enega,
druge tri morate podpreti sami.«

Vesna Jurač,
učiteljica geografije in slovenščine

»Naj bo besedam tesno,
da bo mislim prostorno.«

Ranka Keser,
učiteljica slovenščine

Koliko pa nas je opazilo, da se po mlaju
na zahodu iz dneva v dan Lunin krajec
debeli in po ščipu na vzhodu oži?
Videti, še ne pomeni razumeti.

Branko Pongrac,
učitelj fizike in tehnike

Lepo je, če se učimo gojiti lepe stvari,
kot bi na vrtu skrbeli za zelenjavo:
hvaležnost, mir, zaupanje, zdravje,
šport, znanje, naklonjenost, spreje-
manje.

Nič zato, če kdaj ne gre.
To je človeško.

Alenka Gabrovšek Nikšič,
učiteljica angleščine

"Brez energije ni kemije.
Brez kemije ni novega življenja."

Karmen Slana,
učiteljica kemije in biologije

"Razmišljanje rodi idejo.
Poišči pot in jo uresniči."

Alenka Košak Mencin,
učiteljica razrednega pouka

»Učite se za znanje in ne za ocene.«
»V zanju je moč.«

Jožica Krvina,
učiteljica matematike

„Vsak ima svoje talente – razvijaj jih.
Naj postanejo močan odtis na tvoji poti.“

Ana Bokalič,
učiteljica angleščine in OPB

»Če govoriš z nekom v jeziku, ki ga razu-
me, ostaneš v njegovih mislih.
Če govoriš z njim v njegovem lastnem
jeziku, mu sežeš do srca.«

Simona Zrinski Trajkovski,
učiteljica angleščine

... od učiteljev

Skupaj zmoremo in znamo - že 20 let

2000/2001

4. 9. 2000, na prvi šolski dan je 377 učencev prvič prestopilo prag novega vrhniškega hrama učenosti

21. 10. 2000 - slavnostna otvoritev nove šole

Postanemo Eko šola

2001/2002

Svetovni dan mokrišč - ureditev šolske mlake.

Razstava slik Marjana Smrtnika in predstavitev knjige Borisa Višnjevca, obeležitev 139-letnice smrti A. M. Slomška

2002/2003

202. obletnica Slomškovega rojstva na naši šoli

Priprave na vpeljevanje devetletke

Snemanje zgoščenke v studiu Helidon

2003/2004

Obeležitev vstopa v Evropsko unijo - Lojze Peterle zasadi drevo v šolskem arboretumu

Dan odprtih vrat in predstavitev nove zastave šole

Obisk ambasadorja Unicefa - Toneta Pavčka

1. 9. 2003 - pričetek devetletke

2004/2005

OŠ A. M. Slomška kot gostiteljica 19. festivala Turizmu pomaga lastna glava

Ultra plavalec Martin Strel v šolskem arboretumu zasadi drevo

Papež Benedikt XI. v Rimu v slovenščini pozdravi učence naše šole

2005/2006

Drevo v šolskem arboretumu zasadi predsednik Državnega zbora France Cukjati

Obisk Alojza Urana in zasaditev drevesa v šolskem arboretumu

2006/2007

Drevo v šolskem arboretumu posadi predsednik RS Janez Drnovšek

Jure Ivanušič gost ob kulturnem prazniku

Obisk otroške pisateljice in ugankarice Anje Štefan ob kulturnem dnevu

2007/2008

Okrogla miza s pisateljico Metko Cotič

Učenci v narodnem muzeju Slovenije prisostvujejo predaji originalne Trubarjeve Cerkevne ordinge predstavnici Vatikana

Projekt zdravega prehranjevanja

2008/2009

Obisk dramske igralkice Mojce Partljič

Našo šolo obiščejo gostje iz Grčije

Tabor za nadarjene v Zapotoku

2009/2010

Ekskurzija Po Slomškovich poteh

Uspehi na pevskih tekmovanjih

2010/2011

22. 10. 2010 - 10-letnica naše šole,
slogan »Skupaj zmoremo in znamo«

Obisk zamejskih študentov

Izdaja jubilejnega zbornika

2011/2012

Urejanje in obnova skalnjaka
pred šolo

Obnovitev Eko listine

2012/2013

Prejem častnega znaka "Šolski Ekovrt"

Dobrodelna prireditev »Mlaka spreminja
podobo, ohranja svoj namen«

2013/2014

Državne prvakinja v rokometu

Naši učenci gostje v oddaji »Male sive celice«

2014/2015

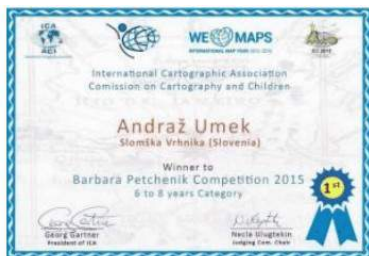
Prva prireditev Evropejčki; učenci naše šole
so raziskovali državo Španijo

Sodelovanje pri projektu »Zelene kocke«

Sodelujemo na prireditvi »Igraj se z mano«

Ekскурzija učencev v London.

Na Mednarodni kartografski konferenci (ICC) v Riu de Janeiru s svojim likovnim delom zmagal učenec naše šole Andraž Umek

2015/2016

Dan odprtih vrat ob 15-letnici naše šole

2016/2017

Sodelovanje pri projektu »Zborovski bum« v Mariboru

Sodelovanje z upokojenci »Z roko v roki«

2017/2018

Kulturne prireditve v Cankarjevem letu

Obisk umetnika Andreja Rozmana Roze

2018/2019

Izgradnja novega šolskega prizidka

Predstavitve raziskovalne naloge ob zaključku natečaja »Podobe Prekmurja« ob stoletnici priključitve Prekmurja matičnemu narodu

2019/2020

Gradnja prizidka k obstoječi jedilnici

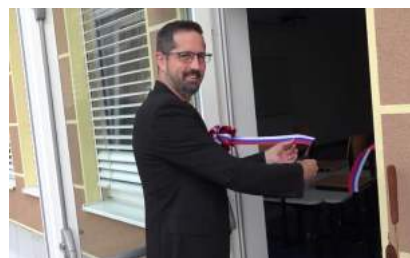
Prvič v šolo na daljavo

2020/2021

Postavitev Slomškovega obeležja v arboretumu pred šolo

Otvoritev novega prizidka k jedilnici

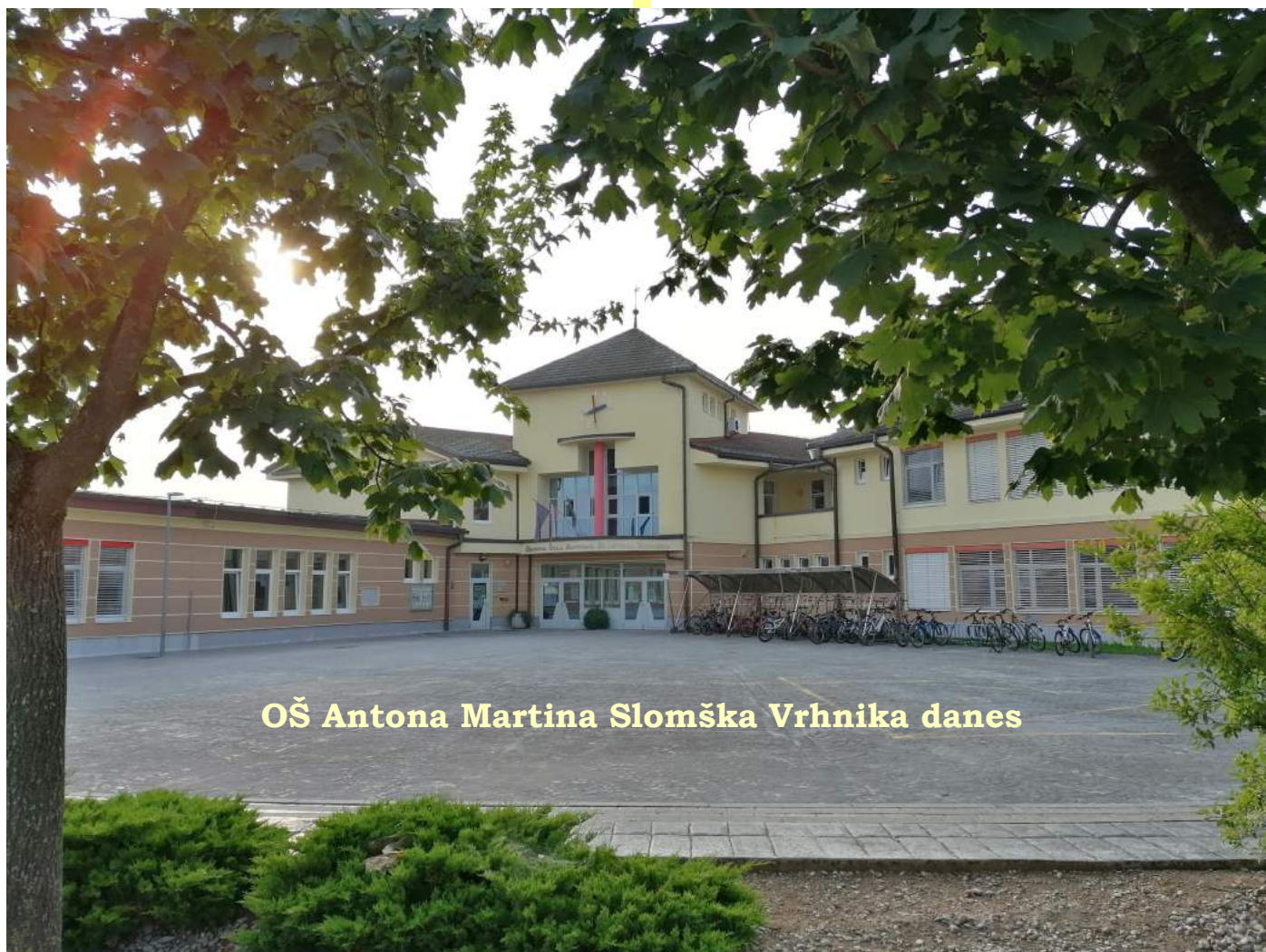

Dvajseta - jubilejna izdaja šolskega glasila

Spomin na 220-letnico rojstva Antona Martina Slomška Vrhnika, po katerem naša šola nosi ime

14-tedensko šolanje na daljavo zaradi ukrepov ob pandemiji Covid 19

Praznovanje 20-letnice šole v obliki 20 različnih dogodkov

OŠ Antona Martina Slomška Vrhnika danes

Naša šola danes

Prvi šolski dan – tokrat že dvajsetič!

Vesna Jurač

Za nami je prvi šolski dan. Vrata naše šole, Osnovne šole Antona Martina Slomška Vrhnika, so se tokrat odprla že dvajsetič, saj v letošnjem šolskem letu praznuje 20. rojstni dan Naša šola pa se je v tem letu še nekoliko povečala - dobili smo namreč nov prizidek k šolski jedilnici. Tokratni pričetek novega šolskega leta je bil res nekaj posebnega. Zbrali smo se pred šolo, kjer smo po počitnicah zopet srečali naše sošolce in učitelje, ki smo jih že kar malo pogrešali. Izmenjali smo si pozdrave in poletne vtise, nato pa smo se odpravili v šolo, kjer nas pričakala velika torta, kot se za takšno praznovanje spodobi. Ogledali pa smo si lahko še kratek pregled dogodkov, ki so se zgodili v preteklih dvajsetih letih. Vsak učenec je prejel tudi lepo misel ali željo, ki mu je polepšala prvi šolski dan, v šolski kuhinji pa so za nas pripravili sladko presenečenje.

Šoli za 20. obletnico Odlična šola

Luka Maklin, 7. a in Jakob Maklin, 6. a

Osnovna šola Antona Martina Slomška Vrhnika,
najina šola, odlična šola,
praznuješ dvajseto obletnico,
zato podarjava ti to pesmico.

Večja si že dvakrat postala,
družbo ti delajo tudi igrala,
v svoji barvi lepo blestiš,
kot svetlo sonce žariš.

Poleg tebe grič Hruševca stoji,
za katerim se zjutraj sonce smeji.
Pred teboj je drevored,
zadaj pa še nekaj gred.

V šolo radi hodimo,
različne spretnosti in veščine urimo,
ki koristne za življenje so,
saj jih vedno potrebujemo.

Radi pišemo, rišemo in ustvarjamo,
zakladnico znanja polnimo,
da se v življenju dobro najdemo
in veseli srečo najdemo.

Za voščilo ti želiva
še mnogo nasmejanih učencev,
ki ti bodo v ponos,
da še naprej vesela boš.

Virtualna šolska prireditve ob začetku šolskega leta 2020/2021 - ob 20-letnici OŠ Antona Martina Slomška Vrhnika

Ob pričetku šolskega leta 2020/2021 smo za učence in zaposlene pripravili virtualno prireditve ob 20-letnici, ki jo obeležujemo letos. Šlo je za prvega izmed dvajsetih dogodkov, ki se bodo zvrstili skozi vse šolsko leto. V nadaljevanju predstavljamo besedilo te prireditve.

Lučka: HOJLA!

Janez: Drage sošolke in sošolci, spoštovani starši in cenjeni krajan!

Lučka: Gledate nas na obeležitvi dogodka ob 20. obletnici obstoja naše šole.

Janez: Poslopje šole stoji že 20 let. Poglejmo, kaj vse se je pri nas dogajalo.

Janez: Ko se je Ivan Cankar spominjal svoje mladosti, je veselo vzkliknil: »Vrhnika, prečuden kraj!« – in odtlej že več kot 100 let sledimo njegovi viziji. Razvoj gre nezadržno naprej. Čedalje več nas je in celo naše šole so postale premajhne.

Lučka: Naši starši so nam hoteli prihraniti sitnosti dvoizemskega pouka in tako so se

naši krajan poleti 1998 odločili kar za gradnjo nove šole. To je bil praznik za tedanje učence.

Lučka: Tole so prepevali po Vrhniki: »Pod Hruševco so se dogajale čudne stvari: bagerji, kamioni, valjarji. Kaj počnejo le ti? – smo se spraševali otroci vsi. Kmalu smo izvedeli. Nova šola se gradi!«

Janez: Zrasla je »rumena roža sredi zelenih travnikov«!

Janez: Ker denarja ni bilo, so tedaj šole lahko zgradili samo s samoprispevkom – ali veste, kaj je to? 'Nabirka', da je vsak lahko prispeval, kolikor je zmož. In nato smo v vsakem obdobju še nekaj dodali: šolski arboretum, v katerem imamo danes »hotel za žuželke«, v začetku smo imeli skalnjak, potem zeliščni vrt, danes pa imamo visoko gredo, mlako, učilnico na prostem ... in tako smo postali EKO šola. Poskrbeli smo za **sodobno računalniško učilnico** in internetno povezavo po celi šoli, kar je nujno za sodobni pouk. Pred dvema letoma smo dogradili še **prizidek**. Danes pa, glejte, odpiramo razširitev **jedilnice**, s katero smo dobili tudi prostor za druženje in šolske prireditve.

Lučka: Po končani gradnji je bilo treba izbrati ime šole. Predlogov je bilo mnogo, a odločili so se za zgodovinski spomin na zasluge škofa blaženega imena Anton Martin Slomšek.

Janez: Nikoli ne smemo pozabiti, da je utrdil slovensko ozemlje, saj je bil rajše škof med rojaki, kot med tujimi sosedi. Prenesel je škofovski sedež v Maribor in tako omogočil generalu Rudolfu Maistru ob koncu

1. svetovne vojne, da je pregnal nemško upravo iz naših krajev, saj so v Mariboru in Celju prevladovali gospodarsko premožnejši nemški meščani.

Lučka: Iz zgodovine vemo, da so bile v habsburški monarhiji vse šole nemške, Slomšek pa je vsaj Blaža in Nežico lahko učil v nedeljski šoli v slovenskem jeziku. Ustanovil je tudi Mohorjevo družbo, da bi med slovenskimi ljudmi širil veselje do branja.

Lučka: Anton Martin Slomšek je še danes vzor za vrednost pouka materinščine in sploh za slovensko omiko. Kako pa mi, učenci, doživljamo svoj materni jezik?

Lučka: »Draga materinščina!

Dobrih tisoč let že šteješ, v tem času si se močno spremenila in pregneta, a si še zmeraj z nami. Občudujem te, da si ostala tako trdna. Mnogi so te odrivali, žalili in zlorabljali, ti pa si kljubovala in postala še bogatejša. Najbrž se ti res spet dogaja krivica. Zdaj te odrivajo tehnologija in tisti, ki malomarno ravnajo s tabo. Jaz pa vseeno verjamem vate in vem, da boš po vsem tem obstala, čeprav mogoče

drugačna, kot te poznamo zdaj.

Draga moja materinščina, starij se in spreminjaj, kakor bo že nanoslo, a ostani gibka in drzna, ostani jezik, v katerem se bomo veselili, jokali, se pre-rekali in imeli radi.«

Janez: Tako je razmišljala moj sošolka Lučka.

Janez: Naša šola je še po ne-čem prav posebna. Ideja šolskega arboretuma je povezana z obiski pomembnih osebnosti, politikov, športnih zmagovalcev iz naše države in našega kraja. Tako so nas obiskali tedanji predsednik države, Janez Drnovšek, bivši predsednik, Milan Kučan, škof Uran, poslanec France Cukjati, plavalec Martin Strel in še mnogi. Ob svojem obisku so zasadili drevo, ki bogati naš arboretum, in se hkrati veselili z našimi uspehi.

Lučka: Znanje smo delili z mnogimi šolami po Sloveniji in v tujini. Kot osnovnošolska ustanova in kot edini Slovenci smo sodelovali v dvoletnem mednarodnem projektu o nenasilju. Obiskali so nas tudi rojaki onstran meje, ki so z našimi učitelji delili izkušnje o poučevanju slovenskega jezika in o

tem, kako koristno je povezo-vati predmete med seboj.

Lučka: Ime naše šole nas je poneslo celo v Rim, kjer je našo skupino učencev pozdravil sam papež in nam za popotnico zaželel veliko modrosti in ukaželjnosti.

Lučka: Nikakor ne smemo pozabiti našega turističnega krožka in njegovih odmevnih uspehov: iz pozabe smo obudili star vrhniški recept – pri-pravo vrhniških štrukljev, ki so danes prava poslastica v vrhniških gostilnah; v Can-karjevem letu pa smo Cankarju podelili vlogo turista.

Janez: Ob stoletnici Cankarjeve smrti smo razmišljali o pisateljevih črticah, prevajali posamezne odlomke v tuje jezike in tako izdali posebno knjižico »Cankar za vedno«, s katero smo želeli približati našega pisatelja mnogim popotnikom skozi Vrhniko.

Lučka: Naša skrb za sloven-sko kulturno dediščino, ki se kaže v številnih kulturnih de-javnostih – od zborovskega petja, ljudskega plesa, dram-skih dejavnosti do vsakodne-vne rabe lepe slovenske bese-de, je bila nagrajena z nazi-vom »Kulturna šola«.

Janez: Ob današnjem jubilej-nem prazniku lahko tudi mi, zaradi katerih šola stoji, nekaj prispevamo – 'vezilo' za rojstni dan je teh nekaj pesmi naših učencev, zbranih v pesniški zbirki »Razkriti začetki«. Pesmi so nastale kot rezultat šolske-ga literarnega natečaja na te-mo »šola«, ki je bil razpisan v času »pouka na daljavo« med pandemijo korona virusa. Od-ziv učencev je bil tako velik, da smo se odločili natisniti

posebno knjižico. Pesniška zbir-ka ima tri dele, in sicer:

Naši šoli na mnoga leta! ... Naša šola na daljavo ... Naše druž-e-nje ...

Lučka: Zbirko je likovno opre-mila in izdelala naslovnico naša učenka, Zoja Vučko, ki jo prav-lepo pozdravljamo in se ji zahva-ljujemo za njeno vnemo pri na-stajanju naše knjižice.

Lučka: Pesniška zbirka »Razkriti začetki« je naše darilo naši osnovni šoli za njen 20. rojstni dan!

Janez: Ob zaključku se spomni-mo še tistih učiteljic, učitelja ter drugih delavcev naše šole, ki so pričeli teh naših 20 let. Za svojo zvestobo bodo ob dnevu učiteljev prejeli »Slomškovo priznanje« in priponko v spomin na 20-letno službovanje.

Slomšek bi nam nazdravil: »Ad multos annos!« - po naše – Na mnoga leta!

Naša šola pripoveduje

Anamarija Milinković, 6. c

Nekega lepega jutra so moji težko pričakovani učenci vendarle prišli. Vedno, ko sem jih videla prihajati vesele in polne energije, sem bila zelo srečna.

Nihče si ni mislil, da se bo zgodilo nekaj tako neverjetnega, ampak se je. In to je bil ... COVID 19! Vsi smo bili zgroženi, nekateri pa celo veseli, da ne bodo več rabili zgodaj vstajati. Tako so vsi učenci naše šole odšli na šolanje »na daljavo«.

Ravno tedaj pa sem jaz imela rojstni dan. Šola je bila pusta in prazna brez mojih učencev, učiteljev, naših kuharjev in čistilk, ki tako lepo skrbijo zame. Ni bilo hišnika, ki me popravi, če se mi kakšen del odlomi in seveda moje ravnateljice, svetovalne delavke in tajnice. Čisto vsi so odšli! Šolo na daljavo so imeli preko ZOOM-a. Verjamem, da so me tudi ostali pogrešali.

Končno so po štirih mesecih prišli nazaj in so mi za moj rojstni dan naredili papirnato torto, ki zdaj stoji v šolski avli. Seveda so me tudi narisali in sploh so se zelo potrudili. Nekateri so mi napisali pesem in postavili spomenik. Vesela sem, da sem dobila nekaj modnih dodatkov in da so se moji učenci vrnili nazaj v šolske klopi.

Upam, da se to ne bo nikoli več ponovilo, ker nikomur ni bilo prijetno.

Šolska prigoda 2020/2021

Lana Ponjevič, 6. c

Potekalo je normalno šolsko leto.

A nekega prelepega dne mojih učencev ni bilo v šolo! Ustrašila sem se, saj res nikogar ni bilo. Po celi šoli je zavladovala čista tišina. Ni bilo učiteljev, mojih predragih učencev, tajnice, ravnateljice, ki me je vodila, svetovalne delavke, še čistilk ni bilo, da bi me lepo popravile, in hišnika, da bi popravil, če bi mi kaj puščalo.

Prav letos sem praznovala svoj 20. rojstni dan. Sama sem bila štiri mesece. Pouk je na žalost moral potekati na daljavo. Vsi smo se morali naučiti uporabljati Zoom in Arnes učilnico. Nekateri učenci s tem niso imeli težav, nekateri pa so se kar mučili, vendar smo jih skupaj rešili.

Po štirih mesecih so moji angelčki prišli nazaj! Spet je bila tu zabava, otroški smeh in učenje. Veste, zakaj so moji učenci ostali doma? Ker je v Slovenijo prišel neki virus po imenu COVID-19. Učenci so mi za moj 20. rojstni dan pripravili kartonasto torto, ki še danes krasi našo avlo.

Sedaj spet poteka vse po ustaljenih tirih kot prej. Upam, da svojih vrat nikoli več ne bom zaprla zaradi takih stvari.

Naša okna skupaj s šolo kukajo in govorijo

Eva Remic, 6. c

Med šolskim letom je bila naša učilnica štiri mesece prazna, ker smo na Zemlji dobili COVID 19. Tako smo se morali preseliti na šolanje na daljavo ter Arnes učilnico. To je pomenilo, da smo se lahko videli in slišali z učitelji in s sošolci preko drugih aplikacij, kot je recimo aplikacija Zoom. Znani slovenski pregovor pa pravi, da so okna ogledalo v svet, ker skozi nje gledamo. Skozi okna nas vidijo tudi drugi ljudje in druga živa bitja. To leto pa naj bi bilo še prav posebno leto, ker je šola doživela 20 let. Torej je praznovala 20. rojstni dan. Okna nas vsako leto opazujejo od septembra pa vse do junija. Letos pa so nenadoma izgubila stik z nami. Nobena rožica ni pogledala skozi okno, nobena rožica se ni nasmejala. Mnoge so od žalosti ovenele.

Nekaterim otrokom naj bi bilo »to novo stanje« vseč, saj pouka ni bilo, zjutraj ni bilo potrebno zgodaj vstati in biti v šoli pet ur. Okna pa so med tem dobila slabo energijo in tako so dajala slab zgled šoli, saj ni bilo učenja, otroškega smeha in razposajenosti nas, nadobudnežev. Tudi šolski pripomočki so zbirali prah.

Šola je preživljala slabe trenutke, saj je bila zaprta med svojim rojstnim dnevom. Nikomur, ampak res nikomur ni mogla povedati, kako vesela je, ker ima že 20 let.

Sedaj, ko je šola ponovno odprla svoja vrata, pa izkazuje svoje veselje na prav poseben način. Vsi v šoli smo zelo, zelo veseli, da smo se vrnili v našo predrago šolo. Okna nas spet opazujejo in gledajo ter sporočajo svetu, kako se v vsakem razredu dogaja nekaj posebnega. Zagotovo so tudi naše učiteljice, kuharji in drugi delavci šole zelo srečni, da se je šola končno odprla, čeprav z omejitvami, ki jih mora vsaka šola upoštevati.

Naša okna vidijo, kdo kaj dela pri pouku, kdo se pridno uči in piše domače naloge. Z velikim veseljem sporoča ljudem, kakšni otroci sedijo tam, na koncu Vrhnike, ki se imenuje po Slomšku.

Če bi se pa naša okna razbila, ne bi imeli več ogledala v svet. Mnoge stvari ne bi imele stvari, s katerimi bi se potihoma in naskrivaj pogovarjale o stvareh, ki so se dogajale v tem tednu ali mesecu ali letu. Okna so nam povedala, kako našo okolico krasi nov kip, ki smo ga dobili novembra. Kip ima posebno vlogo, saj predstavlja našega Antona Martina Slomška.

Naša šolska okna so veliko naredila za nas in za šolo tudi. Manjka samo še to, da naši šoli čestitam, čeprav malo pozno: »Vse najboljše draga naša šola!«

Moji vtisi ob izteku jubilejnega leta naše šole

Nuša Peternelj, 6. c

Šolsko leto 2020/21 je bilo zelo posebno. Že 1. septembra smo morali priti s posebnimi pripomočki – maskami.

Z maskami in razkuževanjem rok smo se morali ukvarjati vsak dan. To mi ni bilo všeč, ker je pod masko vroče in težje diham. Prav tako mi ni bilo všeč, da se s sošolci nismo mogli toliko družiti ali si posojati stvari, če je kdo kaj pozabil doma.

Sredi oktobra pa smo se morali šolati od doma, na daljavo. Na začetku je bilo dobro biti doma, ker ni bilo ocenjevanj in upali smo, da se bomo kmalu spet videli. Ampak šola na daljavo se je zavlekla vse do pomladi. Bilo je naporno zaradi vseh videokonferenc in ker se niso mogli družiti s prijatelji in sošolci.

Ko smo se februarja zopet vrnili v šolo, smo bili veseli in navdušeni, da se spet vidimo. Tudi razlaga snovi mi je bolj všeč v živo. Škoda je, ker ravno v tem šolskem letu praznujemo 20. obletnico šole, ki je nismo mogli praznovati v živo. Upam, da bo korona čim prej mimo in da bomo zopet zaživel normalno življenje.

Pouk pri nas tako in drugače ...

Pouk pri nas, na Osnovni šoli Antona Martina Slomška Vrhnika, poteka na različne načine. Naši učitelji se zelo trudijo, da bi šolsko snov čim bolj približali, svojim učencem, zato za poučevanje uporabljajo različne pripomočke, načine in metode. Imajo veliko različnih idej, nas, učence, pa želijo vzgojiti v dobre ljudi ter naučiti kritičnega razmišljanja in samostojnosti. Med poukom največ časa preživimo v naših učilnicah. Večkrat pa odidemo tudi v naravo, najraje v lepo urejen arboretum, ki se nahaja v neposredni okolici naše šole.

Ob različnih priložnostih pripravljamo različne dogodke, kot so športne in kulturne prireditve, na katere z veseljem povabimo tudi naše sorodnike, prijatelje, krajanje, kakšne znane osebnosti in druge. V središču teh dogodkov pa igramo glavno vlogo prav mi, Slomški.

Pot nas večkrat vodi tudi v svet - v bližnjo in daljno okolico, ko se podamo na kakšen izlet ali šolsko ekskurzijo. Tam spoznavamo zanimivosti in lepote naše domovine in sosednjih držav. Že dve šolski leti zapored pa smo se v času šolanja na daljavo s poukom preselili tudi na svetovni splet.

V nadaljevanju vam predstavljamo nekaj utrinkov iz našega šolskega vsakdana ...

*»Če hočeš koga vneti,
moraš sam goreti!«*

Anton Martin Slomšek

Poustvarjanje pri slovenščini, kjer svoje ideje spreminjamo v zanimive izdelke in tako utrjujemo svoje znanje.

Radi se preizkušamo tudi v igranju vlog in oblikovanju programa za kulturne prireditve.

Med ustvarjanjem panjskih končnic za šolsko razstavo, ki je bila namenjena ohranjanju kulturne dediščine.

Radi imamo tudi pouk na prostem . Najraje gremo pred šolo ali k šolski mlaki.

Večkrat se sprehodimo do bližnjih razglednih točk, se družimo in hkrati skrbimo za svoje zdravje.

Na dnevih dejavnosti se vedno naučimo česa novega in zanimivega.

Naše ekskurzije po Sloveniji in tujini so vedno zelo aktivne in poučne.

Z veseljem obiščemo tudi kakšen muzej ali opazovalnico na prostem.

Kultura in mi

Teden kulture Vesna Jurač

Za nami je še en Teden kulture, ki ga vsako leto tradicionalno priredimo na OŠ Antona Martina Slomška Vrhnika. Potekal je med 29. 3. in 2. 4. 2021 kot del 20 dogodkov ob obeležitvi 20-letnice naše šole.

Tokrat so kulturni dogodki Tedna kulture potekali nekoliko drugače, kot smo vajeni – zaradi omejitvenih ukrepov smo jih preselili na splet. Večino kulturnih dogodkov smo posneli že vnaprej, dva

izmed njih pa sta preko videokonference potekala tudi v živo.

Učenci od prvega do devetega razreda so bili vsestransko kulturno dejavni. Predstavili so šolski vsakdan, ki je potekal v živo in v času šolanja na daljavo. Pripravili so recitacije, napisali pesmice, igrali na inštrumente, nastopali v dramskih igrah, zapeli so in zaplesali, izvedli knjižno čajanko, risali in razstavili svoje likovne umetnine, poustvar-

jali različna književna dela, razmišljali o kulturi, pripravili radijsko igro, brali Cankarjeva besedila v slovenščini in tujih jezikih, ki se jih učijo, pri tem pa so se

povezali tudi s Turističnim društvom Blagajana.

Vsi dogodki tedna kulture so dostopni na spletni strani naše šole. Vljudno vabljeni, da si jih ogledate.

Kulturni dan Po poti kulturne dediščine - Gorenjska sedmošolci in učiteljice slovenščine

V torek, 15. 9. 2020, smo se sedmošolci odpravili raziskovat naravno in kulturno dediščino Gorenjske. Pot nas je vodila preko

Ljubljanskega barja, mimo naše prestolnice, po gorenjski avtocesti do rojstnih krajev pomembnih mož, ki so v 18. in 19. stoletju orali ledino na področju jezika, književnosti, bibliotekarstva in čebelarstva. Obiskali smo Vrbo, kjer smo si ogledali rojstno hišo našega največjega pesnika, dr. Franceta Prešerna. V Žirovnici smo si v spominski hiši Matije Čopa ogledali zanimiv film, ki nam je prikazal zgodovino tega območja. Pot smo nadaljevali do Doslovč, kjer je prebival

Pri pouku slovenščine smo zbrali vtise z Gorenjske in pripravili izdelke, ki smo jih razstavili v šolski avli. Nastali so čudoviti plakati in čebelnjak, za katerega smo panjske končnice ustvarili kar učenci sami. Dodali pa smo še simbole Gorenjske – gorenjske nageljne in čebele kranjske sivke.

Fran Saleški Finžgar. Obiskali smo tudi rojstno hišo Janeza Jalna in se sprehodili do replike čebelnjaka Antona Janše, očeta čebelarjenja na Kranjskem. Pot smo zaključili z obiskom prestolnice Gorenjske, mesta Kranj. Ogledali smo si staro mestno jedro, se razdelili v skupine in še sami raziskovali mestne posebnosti.

**»Kdor ne časti svojih
slavnih prednikov,
ne zasluži biti
njihov naslednik.«**

Antona Martin Slomšek

Letak z zemljevidom in vrisano učno potjo, ki smo ga izdelali ob kulturnem dnevu

Kulturni dan Virtualna učna pot naravne in kulturne dediščine občine Vrhnika

Vesna Jurač

Od 26. septembra do 10. oktobra 2020 smo obeležili Dneve evropske kulturne dediščine, ki so tokrat potekali pod sloganom Spoznaj? Varuj! Ohrani.

Dediščina je okolje, v katerem živimo in tudi del naše narodne identitete. Z njo moramo skrbno ravnati in jo tudi ohraniti za rodove, ki prihajajo za nami. Vse to pa je mogoče le, če jo dobro poznamo.

Na Osnovni šoli Antona Martina Slomška smo se odločili, da v okviru kulturnega dne raziščemo naravno in kulturno de-

diščino domače občine. Dediščina je tesno povezana tudi s turizmom, ki v naši občini vse bolj pridobiva na pomenu. V ta namen smo pripravili Virtualno učno pot naravne in kulturne dediščine občine Vrhnika.

Ker pa je letos vse v znamenju dvajsetice, je to tudi eden od 20 dogodkov, s katerimi obeležujemo 20-letnico naše šole. Učenci so bili razporejeni v 20 skupin in tudi delo je potekalo v 20-ih delavnicah pod budnim očesom učiteljev

mentorjev, ki so učence pri tem vodili, usmerjali in jim svetovali.

Nastali so čudovite učne table v obliki plakatov. Želeli smo organizirati tudi dogodek v živo, kjer bi na posameznih lokacijah v okolici šole učenci svoje izdelke predstavili javnosti, a smo se zaradi poostrenih varnostnih ukrepov ob pandemiji virusa Covid-19 odločili, da to predstavimo virtualno. Predstavitve plakatov smo zato posneli, video posnetek pa je dostopen na spletni strani naše šole.

Pogovor ob kulturnem dogodku »Kako mladi danes razmišljamo o kulturi«

Jana: Lep pozdrav vsem skupaj, našim sošolcem, učiteljem ... / Prav lepo pozdravljeni!

V Tednu kulture, ki ga na naši šoli obeležujemo že vrsto let, smo se danes zbrali, da bi se pogovarjali o kulturi. Dogodek »Kako mladi danes razmišljamo o kulturi« je namenjen izmenjavi naših mnenj, kaj in koliko vemo o tej temi/o tej vsebini, kakšen je naš odnos do kulture, kakšen je položaj kulture in kulturnikov danes.

Janez: Izhodišča za razmišljanje so bila postavljena že ob slovenskem kulturnem prazniku s strani učiteljev, nato pa je »padla ideja«, da naša mnenja/naše misli delimo s sošolci, z učitelji, s starši in tudi z našim krajem, saj vemo, da Vrhnika nosi močno kulturno obeležje/da je Vrhnika rojstni kraj človeka, ki si je vse svoje življenje prizadeval za slovenski jezik in potrditev slovenske kulture.

Jana: Mislim, da si moramo najprej razložiti, kaj pa je to sploh kultura. Lahko bi pogledali v slovar in našli »uradno razlago« pojma, ki ima več pomenov, vendar nas bolj zanima, kaj vi mislite, sošolke in sošolci, kaj je kultura.

Janez: Pri pouku slovenščine in zgodovine slišimo, da je za Slovence kultura še posebej pomembna. Zakaj to kar naprej ponavljamo?

Jana: Ali ima narodna zavest kakšno vlogo pri tem? Kaj pa sploh pomeni »biti narodno zaveden«?

Janez: Vemo, da nas je Trubar ime-

noval Slovence, postavil temelje slovenskemu knjižnemu jeziku, razsvetljenec Vodnik vzpodbujal, Prešeren postavil ob bok evropskim narodom, Cankar pa zadolžil, da poskrbimo za naš rod. Ali potemtakem lahko rečemo, da so pesniki in pisatelji zgodovina našega naroda? Zelo mi je všeč izraz sošolke (?), da so »nas napisali«.

Jana: Če je že tako, da so »nas napisali«, zakaj včasih in tudi še danes tak odnos do kulture, kulturnikov? Že Prešeren je v Glosi zapisal Ali danes kdo podpira naše umetnike – naše glasnike?

Janez: Kot edini narod v Evropi praznujemo praznik kulture, ki je upravičeno posvečen Francetu Prešernu, gotovo največjemu slovenskemu pesniku, saj je v 7. kitici Zdravljice, naši himni, zapisal svetovno sporočilo. Mislite, da bi te be-

sede veljale za ves svet?

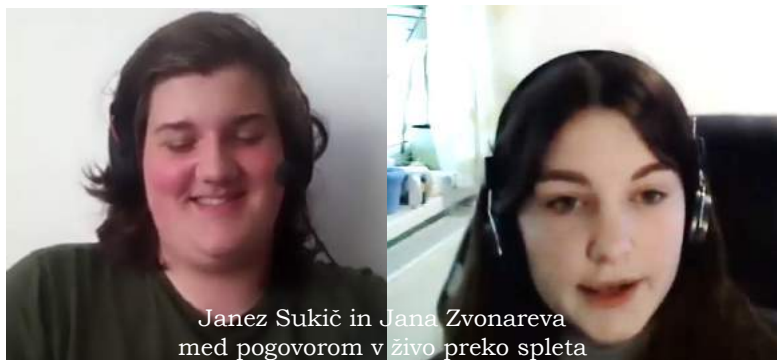
Jana: V slovarju sem prebrala, da je kultura tudi »lastnost človeka glede na uporabljanje splošno veljavnih pravil«. Pri tem sem pomislila predvsem na »kulturni pogovor«. Kako si razlagate to besedno zvezo?

Janez: Kako pa kaj spremljate kulturne oddaje? Kaj pa je sploh vsebina kulturnih oddaj? Ali bi lahko izpostavili kakšno tako oddajo ali so na sporedu preveč pozno zvečer? Zakaj so na sporedu tako pozno? Katero oddajo ste si ogledali pred kratkim?

Jana: Janez, mislim, da mora naš pogovor zaključiti še z zadnjim ključnim vprašanjem, in sicer, kaj lahko mi naredimo, da se bo naša kultura ohranjala, kje je tu vloga šole kot vzgojnoizobraževalne ustanove, pri kom lahko dobimo pomoč, smernice, da delamo prav?

Janez: (zaključni pozdrav) Zahvaljujete se vsem gostom, ki ste se udeležili tega pogovora, sošolkam in sošolcem, učiteljem, staršem in drugim udeležencem. Za konec bi vas še rad spomnil na naslednje Cankarjeve besede: »Oj, domovina ...

Celoten pogovor si lahko ogledate na spletni povezavi:
<https://www.youtube.com/watch?v=sU7bF6o2G5g>

»Pet pred dvanajsto« - v skupnem boju za kulturo

Ranka Keser

Dragi učenci, spoštovani starši in učitelji!

V četrtek, 29. aprila 2021, smo se kot osnovna šola – Kulturna šola – odzvali na pobudo Narodnega doma Maribor v skupnih prizadevanjih vseh kulturnih ustvarjalcev, da je v času epidemije corona virusa že čas, da se kulturni dogodki nadaljujejo.

S kratkim kulturnim programom »v živo« in ob upoštevanju vseh epidemioloških ukrepov smo želeli pokazati, da **kultura lahko in mora ponovno zaživeti**.

Akcije »pet pred dvanajsto«, se pravi ob 11.55, smo se udeležili učenci, starši in učitelji ter z izbranimi odlomki Slomška, Prešerna, Cankarja in Župančiča ter ruskega pesnika Puškina spomnili, kako zelo pomembna je kultura za obstanek in razvoj slovenskega naroda in kako moramo ceniti tudi druge kulture. Z glasbenimi točkami pa smo prikazali, kako nas glasba povezuje in krepi naš nacionalni ponos. Vsem sodelujočim učencem, staršem in učiteljem se iskreno zahvaljujem, da smo lahko tako uspešno izpeljali naš kulturni prispevek.

Jaka Dovjak, 5. c

Martin Matkovič, 5. c

8. februar - Slovenski kulturni praznik ali Prešernov dan

Jana Zvonareva, 9. c

Kaj je kultura? Kultura je pojem, ki se ga Slovenci premalo zavedamo. Kultura je nekaj, kar nas razlikuje

od ostalih in nas imenuje. To, da imamo svoj jezik, svoje običaje, praznike, kulturno dediščino, določa naš narod in ljudi. Prav to

je tudi razlog, zakaj je kultura za nas Slovence pomembna. Z njo ohranjamo dediščino, spomin in jo predajamo naslednjim generacijam. Čeprav naš narod ni zelo velik, imamo ogromno kulturne, zgodovinske, naravne in druge dediščine, dosežkov, ki so nam v ponos. Prešeren je bil le eden od mnogih, ki so jo ustvarjali in se zavedali njenega pomena. Zato so pisatelji in pesniki zgodovina našega naroda. Bili so namreč prvi, ki so se zavedali pomena jezika in ga s pomočjo svojih del prenašali na nas ter nas

ozaveščali s pisanjem o enakopravnosti in svobodi našega naroda. Zdravljica Franceta Prešerna je eno takšnih del. Že takrat je vedel, da je pomembna združitve naroda, strpnost, razumevanje, prijateljstvo in ljubezen, vse to je izrazil v tistem času, aktualno pa je tudi v našem času. Pomemben je predvsem zaradi moči misli in uporabe zahtevnih pesniških oblik, ki jih je uvedel v slovensko pesništvo 19. stoletja. Prav zato je Prešeren največji slovenski pesnik.

Lina Olas, 3. a

8. februar – slovenski kulturni praznik ali prešernov dan

Eva Remic, 6. c

Kaj je kultura?

Kultura je vse, kar veže narod skupaj (skupina, zgodovina, jezik, običaji, prazniki). Kulturo sestavljajo umetniška dela, poezija in jezik.

Zakaj je za Slovence kultura posebej pomembna?

Za Slovence je kultura posebej pomembna, saj se brez nje naš narod in naša država ne bi ohranila. Slovenci praznujemo kulturni dan, ker imamo zelo dobro narodno zavest. Menim, da je to zelo pomembno, saj se s tem ohranja tudi naša kultura - narodna zavest. Kulturno se udeležujem z obiski raznoraznih koncertov in s tem, da berem knjige slovenskih avtorjev.

Kaj so osnovna pravila kulturnega pogovora?

- omikano sporazumevanje,
- izbrano in uglajeno izražanje,
- drugim ne segamo v besedo,
- ne silimo za vsako ceno v ospredje,
- neumestno se je razburjati, kadar se naše mnenje ne ujema s sogovornikom.

Opišite vsebino poljubno izbrane oddaje, ki ste jo poslušali ali si jo ogledali na Radioteleviziji Slovenija.

Ogledala sem si oddajo Infodrom na Radioteleviziji Slovenije 1. V oddaji so prikazali proteste zaradi vračanj v šole. Učenci že pogrešajo stik s sošolci in z učitelji. V petek in soboto pa bodo potekali informativni dnevi za učence 9. razredov (preko spleta). V Rusiji se odvijajo množični protesti zaradi kritik politika Alekseja Navalnega, ki kritizira ruskega predsednika Putina. Na obali, v Piranu so opazili štirideset delfinov. V Egiptu so arheologi izkopali šestnajst krst. Všeč pa mi je tudi, da so sprostili ukrep in odprli muzeje, ker bodo ljudje lahko obiskali, kulturne

ustanove.

Pesniki in pisatelji so zgodovina našega naroda. Kako si to razlagate?

Slovenski narod se lahko pohvali z velikim številom pesnikov in pisateljev, ki so delovali na različnih področjih. Eden takih je France Prešeren, ki je naš jezik povzdignil na enako raven, kot so ostali evropski jeziki. Slovenci smo izbrali njegovo Zdravljico za himno. Kulturi pa se danes tudi namenja premalo časa in prostora. Zdi se mi v redu, da se kulturi na čast odvijajo različne prireditve.

Tija Kordič, 3. b

Kultura

Neža Jelovšek, 8. a

Kultura je zelo širok pojem, ki si ga lahko razlagamo na več načinov. V bistvu bi lahko rekli, da kultura predstavlja skoraj vse. Kultura lahko predstavlja odnos vsakega posameznika do drugih ljudi, stvari npr. kultura lepega vedenja, kultura pri jedi, kultura pri pogovoru itd. V tem primeru gre za obnašanje vsakega posameznika posebej in je tudi tako odvisna le od vsake osebe posebej. Če pa govorimo o kulturi celotnega naroda ali ljudstva, pa je ravno obratno. V tem primeru celoten narod vpliva na kulturo in ne govorimo o posameznikih. Pojem kultura v tem primeru predstavlja način oblačenja, verovanje, navade, šege in podobno. Čisto vsak narod ima svojo kulturo, ki vpliva na življenje njegovih ljudi, kar je vidno že iz preteklosti (egipčanska kultura, kultura Rimljanov in Grkov ...).

Za Slovence je kultura posebej pomembna morda ravno zato, ker smo šele ne davno nazaj (pred 30 leti) postali samostojni in se osamosvojili. Do takrat smo se morali ves čas prilagajati kulturi, navadam drugih narodov, ne pa živeti skladno z našo lastno. Slovenija je postala samostojna šele leta 1991, vse do takrat pa so nam vedno vladali drugi vladarji kot sta npr. Avstroogrska in Jugoslavija. Ravno zaradi tega še danes tako cenimo kulturo, saj nam je bila toliko časa odvzeta, prikrajšana.

Tudi vsak kulturni pogovor ima osnovna pravila. Za začetek moramo biti do svojega sogovornika spoštljivi. Moramo mu prisluhniti in poslušati, kaj ima za povedati. Če se z njim ne strinjamo, lahko izrazimo svoje mnenje, a na spoštljiv in vljuden način. Izredno neprimerno je, da sogovorniku skačemo v besedo, moramo dovoliti, da oseba pove, kar ima za povedati. To seveda ne pomeni, da ves čas govori le ena oseba, druga pa le posluša. Sogovornika moramo pustiti do besede, on pa nas. Seveda pogovor poteka v zmerni glasnosti. Ne smemo motljati, govorimo razločno, a se hkrati ne deremo, da s tem ne motimo ljudi okoli nas.

Nedavno nazaj sem si na RTV-ju ogledala oddajo o debelosti. Predstavljenih je bilo nekaj razlogov za porast debelosti že v otroštvu in kasneje tudi v odrasli dobi. Prehrabna industrija služi na račun otrok in odraslih, ki so potrošniki. Oglašujejo nezdrave prehrabne izdelke, ki ne vsebuje zdravih hranilnih snovi. Tako rekoč so »prazni«, saj vsebujejo ogromne količine maščobe, ojačevalcev okusa in sladkorja, ki potrošnika s časoma tudi zasvojijo. Sama debelost ni tako nevarna, kot so bolezni in različni zapleti, do katerih ta privede – sladkorna bolezen, srčni in žilni zapleti ter drugi. Sporočilo oddaje je, da bi res morali bolj poskrbeti za zdrav način življenja že od rojstva naprej.

Pesniki in pisatelji so zgodovina našega naroda. S pisanjem so na nek način širili ter utrjevali našo slovensko besedo. Tudi zaradi njih smo drugim državam in narodom postali enakovredni. S pisanjem so med drugim višali izobraženost in razgledanost naroda ter podajali svoja mnenja. Niso se podredili drugim in pustili vmešavanja drugih v njihova dela. Želeli so ohraniti naš slovenski jezik. Ravno s tem so skrbeli za kulturo našega naroda. V svojih delih so opisovali, opevali ali omenjali naše navade, šege, verovanja, način življenja. Vse to je še danes napisano in shranjeno. Njihova dela prebiramo v šoli in pridobivamo pogled v preteklost.

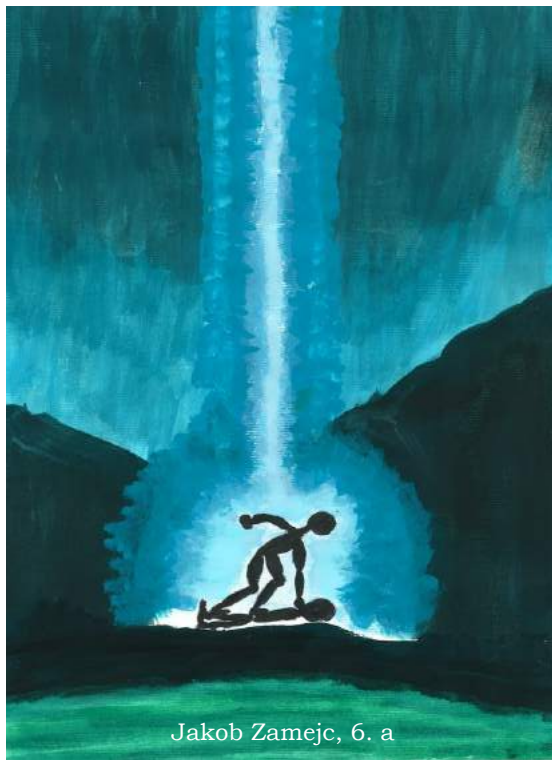
Jakob Kadunc, 1. a

Lara Šajn, 3. b

*Ni v naši moči prešteti liste v knjigi življenja.
To pa je v naši moči, da vsako stran
popišemo z dobrimi deli.«*

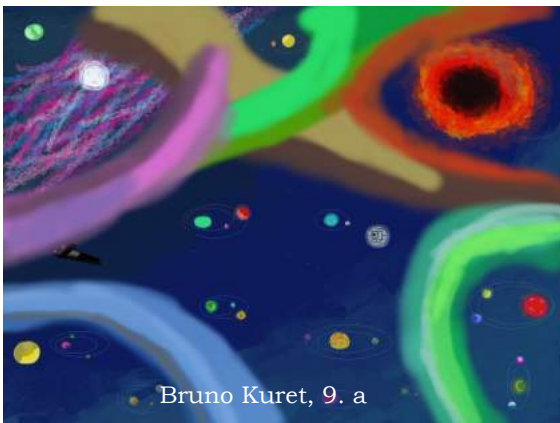
Antona Martin Slomšek

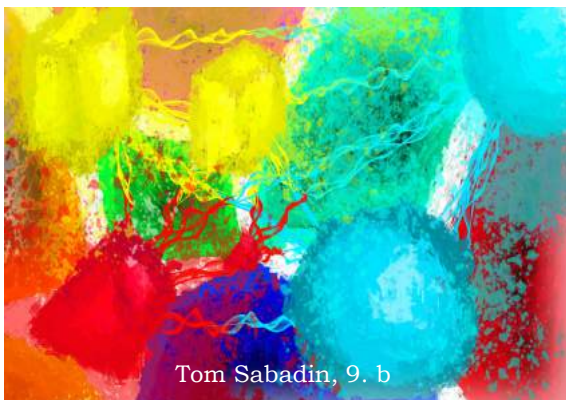
Jakob Zamejc, 6. a

Julija Pust, 7. c

Bruno Kuret, 9. a

Tom Sabadin, 9. b

Kultura

Lučka Patačko Koderman, 9. b

Kultura je način življenja, način izražanja. Prikazuje stvar, osebo ali čustvo v nekem času, se uči iz preteklosti in hkrati razmišlja o prihodnosti. Zato je kultura izjemno pomembna za narod, saj ga osmišlja, mu daje lastnosti, se uči iz njegove zgodovine in stremi v njegovo prihodnost.

Še posebej pomembno je, da svojo kulturo negujemo in smo nanjo ponosni. To Slovani in Slovenci počnemo že najmanj od leta 600, ko je obstajala prva slovanska državna tvorba – Karantanija. Kmalu po nastanku Karantanije so nas že želeli zatreti in prisiliti v drugačno kulturo, drugačno vero. Od takrat dalje se v vsakem obdobju borimo, da bi bila naša kultura enakovredna drugim, saj le tako lahko obstajamo Slovenci kot narod in naša država. Čeprav se nekaterim tako ne zdi, jaz menim, da država, narod ali pa že samo manjša skupnost ne more obstajati brez svoje kulture. Kultura določa vsakega človeka in narod in brez nje smo le posamezniki, ki počnemo in govorimo podobne stvari. Če se Slovenci ne bi dovolj borili za svojo kulturo, morda danes država Slovenija sploh ne bi obstajala.

Zelo veliko zaslug za obstoj neke kulture nosijo seveda umetniki. Ti skozi svojo umetnost zrcalijo značilnosti svojega okolja. Prav zato so pesniki, pisatelji in vsi drugi umetniki zelo pomembni za obstoj svoje skupnosti. Tak primer je za slovenščino in Slovence na primer pesnik France Prešeren, ki je s svojo umetnostjo dokazal, da slovenski jezik ni prav nič manj vreden od drugih.

Jezik je eden stebrov kulture posameznika in skupnosti. Da pa se lahko sporazumevamo, ne moremo govoriti kar tjavendan. Kultura je tudi kulturno in spoštljivo obnašanje. Če se z nekom pogovarjamo, se moramo jasno predstaviti, ga gledati v oči in pokazati, da ga poslušamo. Tako obnašanje je še posebej pomembno, ko se pogovarjamo z uradnimi osebami v javnosti ali pa na radiu in televiziji.

Pogosto opazujem, kako spoštljivo se pogovarjajo voditelji in novinarji oddaj s svojimi gosti. Menim, da dobro vajo za to ponuja oddaja Infodrom, ki mladim omogoča, da se postavijo v vlogo novinarja in pripravijo vprašanja za gosta, ki si ga izberejo sami. Tak prispevek sem si namreč ogledala nedavno nazaj, ko je bila tema pogovora slamovska poezija. To je vrsta poezije in nastopanja, kjer moraš pesem napisati sam, nato pa jo čim bolj doživeto predstaviti poslušalcem. To pa ljudje radi počnemo že od nekdaj.

Zanimivo, kako veliko in hkrati skoraj nič se je spremenilo v stoletjih. Tudi če je jezik malce drugačen, čustva še zmeraj izražamo na enak način – torej drži, kultura je način našega življenja in izražanja.

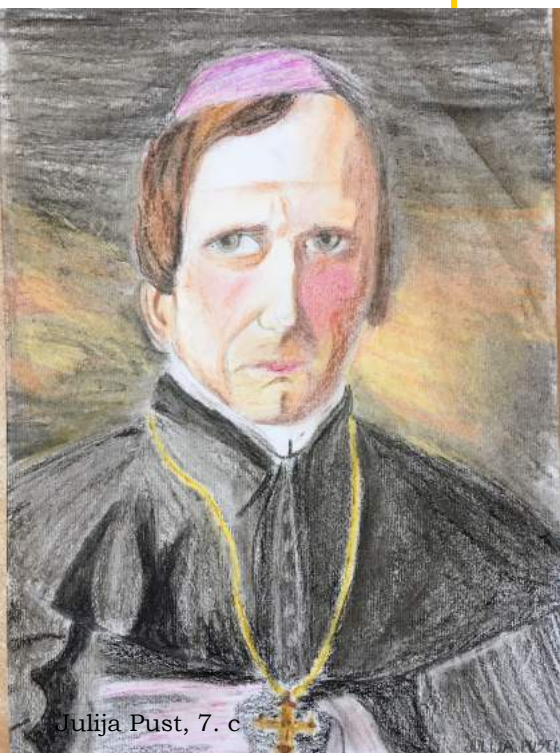
Obeležitev Slomškovega dne

26. novembra 2020 mineva 220 let od rojstva Antona Martina Slomška, narodnega buditelja, pesnika, pedagoškega delavca, duhovnika in škofa, čigar ime nosi naša šola.

Anton Martin Slomšek je v nedeljski šoli, prvi šoli v slovenskem jeziku, poleg branja in računanja otroke učil olike, omike in življenjskih modrosti. To se od tistega časa ni nič spremenilo in vse to so tudi cilji naše šole.

»Žalost, ki me srce boli, je slaba navada Slovencev, da se svojega rodno jezika sramujejo in še marnvati po slovenje nočejo, ako jih v maternem jeziku ogovorim. O ni karte tega! Ljubite svoj rod, spoštujte svoj jezik!«

Anton Martin Slomšek

Modri pisatelj Anton

Gaj Jurij Gabrovšek

ŽIVLJENJE

Anton Slomšek se je rodil 26. novembra 1800 v Unišah. Bil je član premožne kmečke družine, ki je živela na Slomu pri Ponikvi. Kot otrok je hodil v nedeljsko šolo ter se po opravljeni trivialki odpravil v celjsko gimnazijo. Že kot dijak je poučeval druge učence. Po končani gimnaziji se je odpravil v Ljubljano študij filozofije. Njegov sošolec in tovariš je bil France Prešeren. Kasneje se je odločil za študij bogoslovja in kot duhovnik služboval po večjih krajih. Ustanovil je podporno društvo, ki se je zavzemalo za nadarjene revne študente v različnih mestih. Ko je postal škof, je k svojemu imenu dodal še ime Martin. Prizadeval si je za slovensko šolo na podeželju. Slomšek je umrl 24. septembra 1862 v Mariboru.

DELO

Slomšek se je veliko ukvarjal s pesništvom. Pisal je pesmi in celo ustanovil pevski zbor, kjer so peli slovenske pesmi. Gojil je tudi družbeno petje, pri katerem je nekatera ljudska besedila priredil in spremenil. Veseli hribček, Vinska trta, Zdravica za Slovence. Izdal je prvo slovensko pesmarico z naslovom »Šola veselega petja za pridnoslovensko mladino«. Prevedel je praktično medicinsko knjižico, da bi si ljudje lažje pomagali ob boleznih. Svoje učence je Anton zelo temeljito preverjal in popravil. Spodbujal jih je k branju slovenskih besedil. Njegovo najpomembnejše pedagoško delo je »Blaže in Nežica v nedeljski šoli«, ki ga je napisal v Vuzenici. Slomšek je bil zelo dober pridigar, saj se je na pridige temeljito pripravil. Njegova najbolj znanina kulturno zgodovinska pridigaja »Dolžnost svoj jezik spoštovati«. Vrsto let je izdajal zbornik »Drobtinice« (prvi je izšel leta 1846), namenjen mladini v poduk in kratek čas. V zborniku je objavljala svoje pesmi, basni, prilike in pridige.

RAZMIŠLANJA

Meni se zdi Slomšek pomemben, ker je pregnal nemško upravo iz naših krajev in tako utrdil slovensko ozemlje na Štajerskem, ustanovil Mohorjevo družbo, da bi širil veselje do branja med slovenskimi ljudmi, ker je poučeval v slovenskem jeziku, zapisoval ljudske pesmi in si prizadeval, da bi se šolali tudi otroci na podeželju.

Foto zgodba - Od ideje do kulturne prireditve »Poklon Josipu Jurčiču«

Učenci 6. a z učiteljico slovenščine Vesno Jurač

Leta 2021 obeležujemo Jurčičevo leto. Letos namreč mineva 140 let od njegove smrti. Skozi vse leto v Jurčičev spomin po celi Sloveniji v ta namen potekajo različni dogodki, zato smo se na naši šoli odločili, da bomo svoj del k temu prispevali tudi mi.

Pri slovenščini smo brali odlomek iz Jurčičevega romana Deseti brat, ki govori o tem, kako je Krjavelj presekal hudiča. Ker nam je bil odlomek zelo všeč, smo se odločili, da ga tudi odigramo. Zato smo ga priredili v dramsko besedilo.

Nato smo določili igralce za izvedbo dramske igre. Razdelili smo jih po vlogah, vsak pa je imel nato nalogo, da se svoje besedilo nauči na pamet in svoj dramski lik čim bolj predstavi. Sledilo je kar nekaj vaj. Ostali učenci in naša učiteljica slovenščine smo bili v vlogi kritičnih opazovalcev in smo igralcem povedali, kaj so dobro odigrali in kaj morajo še izboljšati.

Pri slovenščini pa smo brali tudi Jurčičevo Pripovedko o beli kači, s katero se je kot 17-letnik prvič predstavil javnosti. Razmišljali smo, kako bi jo naredili zanimivejšo za gledalce, zato smo se odločili, da jo predstavimo v obliki pouličnega gledališča kamišibaj. Pri tem smo sodelovali vsi učenci iz 6. a, saj smo z veliko vnemo pripravljali primerne ilustracije.

Določili smo tudi sošolki, ki sta predstavitev Pripovedke o beli kači vadili pred občinstvom v razredu. Ostali smo njune vaje skrbno spremljali in jima svetovali, kaj je potrebno še izboljšati, da bo njuna predstavitev primerena za nastop na kulturni prireditvi.

Pripravili smo tudi vezno besedilo, v katerem smo predstavili izseke iz življenja in dela Josipa Jurčiča. Tudi to smo vadili pred sošolci. Za nastop, kjer smo se vrnili v čas, ko je živel in ustvarjal Josip Jurčič, smo potrebovali tudi starinska oblačila, zato smo pobrskali po domačih omarah.

Kulturni program, ki smo ga pripravili, nas popelje v Jurčičeve čase, zato smo želeli dogajanje postaviti v pristno vaško okolje. Gospa Anka Grom, lastnica kašče na Stari Vrhniki, ki je bila pobudnica za naše sodelovanje, nas je prijazno povabila, da kulturni program, ki smo ga poimenovali »Poklon Josipu Jurčiču«, izvedemo v njeni kašči. Povabilu smo se z veseljem odzvali.

Ker je letošnje leto posebno in zaradi omejitvenih ukrepov naše kulturne prireditve nismo mogli izvesti v živo, smo se odločili, da jo posnamemo in objavimo na spletni strani naše šole. Končno je napočil dan snemanja. Vsi sodelujoči smo se v popoldanskem času zbrali pri kašči na Stari Vrhniki. Pripravili smo vse potrebno za snemanje, se oblekli v kostume in si uredili pričeške.

Snemanje je potekala kar nekaj ur, vendar smo pri tem bili vsi dobre volje, saj smo vedeli, da delamo nekaj pomembnega za ohranitev naše kulturne dediščine. Našo prireditev pa smo prijaviili tudi v sklop dogodkov v »Tednu ljubiteljske kulture«.

Med snemanjem nas je obiskala tudi razredničarka, gospa Joži Krvina, ki je vso dogajanje tudi fotografirala. Z veseljem smo ji pozirali.

Ob koncu snemanja pa smo naredili še skupinsko fotografijo vseh sodelujočih. Sledila je montaža posnetega materiala. Nastal je čudovit filmček, ki smo ga objavili na spletni strani naše šole. Lepo vas vabimo k ogledu na spodnji spletni povezavi: <https://www.osams.si/2021/05/24/poklon-josipu-jurcicu/>

Dogajalo se je ...

Intervju v kašči na Stari Vrhniki

Bina Fefer, Nejc Furlan, Gaja Marolt, 7. a

Šolski novinarji in
gospa Anka Grom pred
kaščo na Stari Vrhniki

Sedmošolci Osnovne šole Antona Martina Slomška Vrhnika, Bina Fefer, Nejc Furlan in Gaja Marolt, ki v letošnjem šolskem letu obiskujemo izbirni predmet šolsko novinarstvo, smo se z mentorico, dr. Vesno Jurač, po prvomajskih počitnicah odpravili v kaščo na Stari Vrhniki, kjer smo izvedli zanimiv intervju z njeno lastnico, gospo Anko Grom. Pred zanimivo stavbo, obnovljeno »na star način«, ki danes s svojo lepo podobo krasi vas, nas je pričakala gospa Anka, ki si je prav za naš obisk naredila praznično kmečko nošo, ki so jo nekoč nosile kmečke žene ob posebnih priložnostih. Prijazno nas je povabila v svojo Lukacovo – Ankino kaščo in nam razkazala njeno notra-

»Kar je oče dobrega od svojih dedov prejel, mora svojemu sinu zapustiti. Kar se je mati od svoje matere hvalevrednega naučila, bo svoji hčeri zapustila.«

Anton Martin Slomšek

njost. Pogostila nas je z odličnim domačim čajem, piškoti in suhim sadjem, z nami prijazno pokramljala in odgovorila na zastavljena vprašanja.

Gospa Anka, kako dolgo že skrbite za kaščo na Stari Vrhniki?

Za kaščo skrbim že 14 let. Nekoč je ta kašča pripadala Lukacevi kmetiji, ki pa je danes žal ni več. Po obnovi smo ji dodali še moje ime. Tako danes napis na turistični tabli nosi obe imeni: Lukaceva – Ankina kašča. S pokojnim možem sva jo odkupila leta 2007. Mož je kmalu hudo zbolel in se čez 2 leti poslovil. 5 let sem jo občasno obiskala in kaj malega pospravila. Z nakupom ostrejša sem s temeljito obnovo pričela leta 2014. Že naslednje leto smo s pomočjo mojih domačih in prijaznih krajanov prenovili močno dotrajano ostrejšje.

Zakaj ste se odločili za prenovno kašče?

Kaščo sem že zelo dolgo opazovala in občudovala. Kljubovala je potresu leta 1895, pogorelo ji je ostrejšje, prestala je dve svetovni vojni, kazalo je, da se bo sesula sama vase in namenjeno ji je bilo rušenje. Bo z obnovo veliko dela, bom zmogla stroške? O tem nisem razmišljala. Odkar pomnim, imam spoštovanje do vsega, kar je starejše. Tudi do starejših ljudi. Imela sem cilj ohraniti to dragocenost in prevladalo je moje srce.

Kdo so bili lastniki kašče, predno ste jo kupili?

Bilo je kar precej lastnikov,

vsi so se pisali Grom. Še do leta 1998 je bila lastnica Francka Grom, sestrična mojega moža. Zadnja lastnica, ki jo je podedovala, je bila Albina Grom, poročena Kajič, od katere sem jo odkupila. Tako se nadaljuje priimek Grom.

Kako vam je uspelo kaščo ohraniti v tako dobrem stanju?

Ob nakupu je bila kašča v precej slabem stanju. Sedanji izgled pa je dobila z mojimi sredstvi, mojim lastnim delom, delom moje družine, pridnih rok sovaščanov in z vse-slovenskim projektom Šole prenove, ki se je pričel prav na kašči. Slušatelji so pri teoretičnem in praktičnem pouku ometov pridobili novo znanje o delu ometov po stari tehnologiji, torej so kaščo ometali samo z apnom in peskom.

Ali je bilo težko obnoviti kaščo, da zdaj izgleda tako kot nekoč?

Ne, ni bilo težko! Kašča je v Registru kulturne dediščine pod številko EŠD 12406 zapisana kot zaščiten objekt. Zato sem morala zaprositi, tako kot zahteva zakon, Zavod za varstvo kulturne dediščine Slovenija za kulturno-varstvene pogoje in pred pričetkom del za soglasje. Vedno so mi prijazno svetovali, kako kaj narediti. Fasado so uredili udeleženci Šole prenove. Za obnovo notranjih zidov, kletnih vrat in še veliko drugega pa sem prosila priznane strokovnjake podjetja GNOM, obnovo starih dotrajanih lesenih elementov pa sem zaupala mi-

zarskemu mojstru Janezu Kogovški iz Ligojne. Nakup ostrejša in vsa ta dela, razen fasade, sem financirala sama.

Ali je kaščo težko vzdrževati?

Nobeno delo ni težko, če ga opravljaš s srcem.

Kakšna je velikost kašče?

Zunanja površina kašče je 25 m². Zaradi debelih zidov je notranjost manjša. Če seštejemo spodnji in gornji prostor, je velikost kašče manjša od 40 m².

Koliko let šteje vaša kašča?

Kaščina častitljiva starost je po ustnem izročilu že preko 200 let. Prvi njen zapis je v letu 1824 v Franciscejskem katastru. Le-ta je vrsta davčnega popisa, ki se je po reformah cesarja Franca I. v letih 1818-1828 uveljavila v habsburških dednih deželah.

Zakaj so kaščo uporabljali v preteklosti?

Kašče so bile namenjene spravi hrane. V spodnjem delu so bili mokri pridelki, kot so krompir, repa, zelje. Tam je bila tudi velika kad, v kateri se je kisalo zelje. Zgornji del pa je bil namenjen shranjevanju suhe hrane: suhega mesa, klobas, žita, suhih krljev. Kašče so bile običajno ločene od stanovanjske hiše, saj so bili zaradi slabih kurišč in dimnikov v hišah pogosti požari. In če bi v takšni nesreči zgorela kašča, bi se ljudem zelo slabo pisalo. V kašči so namreč imeli spravljene ves pridelek oziroma vso hrano. Bili so veseli, da je ob takšnem požaru ostala vsaj hrana.

Kje ste dobili predmete, ki so razstavljeni v kašči?

Zbirko predmetov v kašči sproti dopolnujem. Najraje imam predmete s Stare Vrhnike, ki so mi jih podarili prijazni sokrajani. Precej jih imam tudi od moje mame, babice in prababice. Zelo rada obiščem vrhniški Depo. Večkrat kaj najdem ter kupim tudi preko spleta.

Se še kdo ukvarja z ohranjanjem kašč za ogled?

Na Verdu je velika Mikličeva kašča, ki je last Občine Vrhnika in jo tre-

notranjosti kašče med intervjujem

nutno obnavljajo. Zanimiva za ogled je tudi kašča v Suhem Dolu, last gospoda Matevža Koširja. Za druge ne vem. Je pa na Vrhniki kar 17 kašč, ki so bile leta 1998 popisane v okviru raziskovalnih taborov in lepo opisane v knjižici Kašče na Vrhniškem.

Koliko časa zdržijo stvari v kašči?

S hrano so varčevali in pazili, da se ni pokvarila. Gospodinja je ob vstopu v kaščo zelo skrbno zapirala vrata. To pa zaradi glodalcev in muh, da ne bi v suho meso odlagale svojih jajčec. Kašča je služila za shranjevanje hrane kar za celo leto, do naslednjih pridelkov.

Kaj so kašče predstavljale med vojno?

Verjetno so bile kašče takrat prazne, saj so bili ljudje previdni in so hrano skrili drugam, da je ne bi dobil sovražnik.

Ali je v kaščo že kdaj kdo vlomil ali pa kaj poškodoval?

Vlomil ni še nihče in upam, da se to ne bo zgodilo. Predmeti namreč nimajo takšne vrednosti, da bi se splačalo narediti ta prekršek. Je pa takrat, ko so popravljali fasado, že prvo noč izginila lesena hrastova polica, ki še ni bila vzdana.

Kdo vse obišče kaščo?

Kaščo obiščejo različni obiskovalci v skupinah ali posamezno. Prišli so že otroci iz vrta Komarček in

Barjanček, v okviru zgodovinskega krožka so prikolesarili učenci iz Polhovega Gradca, kaščo so obiskali pohodniki upokojenskega in planinskega društva in tudi pohodniki po poti Cankarjeve matere. Tukaj so bili tudi skupini klekljaric s Stare Vrhnike in Loga, sokrajani, družine in drugi.

Kaj bi za konec še radi sporočili nam, mlajšim rodovom?

Kašča obstaja že dolga, dolga leta. Ko se bom poslovila, si želim, da jo boste vi, mladi rod, še vedno radi obiskovali in ljubezen do naše dediščine prenašali na svoje potomce. Danes ste dokazali, da spoštujete težko in zelo iznajdljivo delo naših prednikov, našo kulturno dediščino. Verjamem v vas!

Gospa Anka v praznični kmečki noši obiskovalce kašče pogosti s suhim sadjem in piškoti

Poskrbimo za naše čebele

Janja križaj in učenci podaljšanega bivanja

»Prizadevajmo si vsa, še tako majhna dela, zvesto opravljati, tudi majhnih dobrih del veliko storiti.«

Anton Martin Slomšek

Letošnja pomlad se je ob toplem vremenu hitro razbohotila s cvetočimi drevesi. Ravno, ko smo že hoteli pospraviti zimske stvari, sta nas presenetila sneg in pozeba. Slednja je naredila po Sloveniji veliko škode, zato bo letos manj sadja. Pozeba je uničila cvetove in s tem hrano čebelam. K aktivni pomoči nas je spodbudila učiteljica biologije in kemije, ga. Karmen Slana. V podaljšanem bivanju smo tej spodbudi sledili in ustvarili cvetlice za čebele. Učenci so pobarvali cvetne

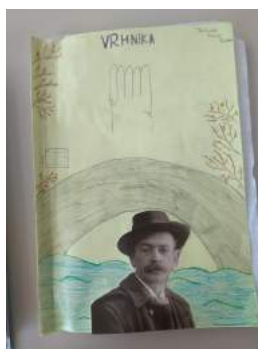
listke in jih prilepili na modro podlago. V sredino cvetlice so prilepili plastične pokrovčke, ki so postali skodelica za sirup. Le ta v času, ko v naravi ni hrane, čebelam omogoča preživetje. Na zadnjo stran modre podlage smo zapisali recept za sirup, ki ga sedaj delimo tudi z vami: 1 žlica tople vode + 1 žlica sladkorja. Tako boste ob morebitni naslednji pozebi lahko tudi vi poskrbeli za naše čebele.

Vodič po Vrhniki

Razredničarka Mateja Čadež

Vrhnika je izjemen kraj, poln različnih kulturnih in naravnih bogastev. Vse to se zavedamo tudi tretješolci, zato smo se odločili, da pripravimo predstavitev našega kraja. 15. 4. smo imeli športni dan, šli smo do Močilnika in Retovja, vmes pa smo si ogledali še nekatere druge znamenitosti in kulturne ustanove. V 3. a je nekaj učencev imelo s seboj fotoaparata in so znamenitosti tudi fotografirali. Te fotografije smo potem uporabili za pripravo turističnega vodiča po Vrhniki. Po skupinah so nastali trije turistični vodiči, na katere smo zelo ponosni.

*»Drevo,
ki se preveč košati,
malo sadja
ali nič ne zarodi.
Tudi z mladino
se tako godi.«*

Anton Martin Slomšek

Evropski finančni kviz

Sonja Strgar

V okviru Evropskega tedna denarja, ki je namenjen dvigu finančne pismenosti prebivalstva po vsej Evropi, in ki je letos potekalo od 22. do 26. marca, je 4. 3. 2021 ob 12.00 v organizaciji Združenja bank Slovenije potekal nacionalni kviz mladih za uvrstitev na finale Evropskega denarnega kviza. Združenje bank Slovenije je nacionalno tekmovanje, na katerega se vsako leto prijavi vedno več šol in učencev, uspešno izvedlo že četrtrič zapored.

Na letošnjem nacionalnem preizkusu finančnega znanja mladih, ki so stari od 13 do 15 let, je sodelovalo 14 slovenskih šol in skupaj 246 učencev ter dijakov. Odgovarjali so na 15 vprašanj s področja financ in povezane digitalne varnosti. Letos je bil dan poseben poudarek spletnim prevaram ter zlorabam, ki zaradi našega povečanega udejstvovanja na spletu predstavljajo vedno večje tveganje. Kako povečati varnost poslovanja, kako upravljati z denarjem in kako ga zaščititi, razpoznati lažne ponudbe na spletu, biti previden na socialnih omrežjih, vse to in še mnogo več se mladi naučijo, ko se pripravljajo na kviz. V razmerah, ko se finančni produkti ter načini poslovanja zelo hitro spreminjajo in so pogojeni z digitalizacijo družbe na vseh področjih, je tako za mlade kot tudi za vse ostale generacije nujno razumevanje osnovnih finančnih pojmov in dobra usposobljenost za varno ter ustrezno upravljanje s financami. Zagotovo se krepitev odgovornega odnosa in ravnanja na tem področju najbolj obrestujeta. Žela je, da bi se tega zavedali tudi tisti, ki pripravljajo in odločajo o programskih vsebinah, ki se v slovenskih šolah izvajajo na sistemski ravni. Ne glede na to pa je dejstvo, da zavedanje in zavzetost za poznavanje financ pri mladih ter njihovih mentorjih rasteta, še posebej razveseljivo. Slednje so sodelujoči na letošnjem nacionalnem kvizu potrdili tudi z odličnimi rezultati, saj so na vprašanja odgovarjali kar z 80-odstotno uspešnostjo.

Učenci naše šole prvih treh mest niso dosegli, so pa dosegli dobre rezultate. Tia Filipič iz 8. a, je dosegla 36. mesto. Lučka Patačko Koderman iz 9. b je dosegla 53 mesto.

*»Česar se človek
v mladosti navadi,
vse svoje žive dni zna.*

Anton Martin Slomšek

*»V mladosti imaš začeti
kaj si pritrgovati in potrpeti,
da boš odrasel zdrav in srčen
korenjak,
ne pa mehkužen meglenjak.«*

Anton Martin Slomšek

5 x STOP

Manca Mesec, 9. b

V petek, 11. 9. 2020, smo 9. razredi imeli delavnice za varnejše ravnanje v prometu. Izvedeli smo nekatere poučne stvari, ki jih bomo na cesti bolj upoštevali. Te so: da smo v prometu pozorni in da se obnašamo odgovorno, se ne osredotočamo na moteče dejavnike (telefonski klici, sovoz-

nik, hrana, glasnost radia ...) Poskusili smo »pijana očala« in »očala za zaspanost«. Namen delavnic je bil, da se začnemo zavedati, kako pomembno je biti zbran v prometu in da šteje vsaka sekunda in vsaka žrtev, saj za vsako žrtvijo stoji veliko oseb, ki so po nesreči čustveno prizadeti.

**Poročilo o šoli v naravi
za 8. razred
Lara Hozjan, 8. a**

Najboljši del šolanja je, da se odpravimo v šolo v naravi. Letos septembra smo se odpravili v ČŠOD v Cerkno. Namen šole v naravi je bil, da se naučimo prve pomoči, ki jo je vodila učiteljica Urša Govekar. V šolo v naravi smo se odpravili vsi učenci obeh osmih razredov naše šole - 8. a in 8. b ter štiri učiteljice.

Prvi dan smo si ogledali rudnik živega srebra v Idriji. Videli smo, kakšno je živo srebro in se sprehodili po zelo dolgih rovih. Po ogledu rudnika smo se odpravili do divjega jezera, ki je zelo majhno, a zelo lepo. Ko je odbilo poldne, smo se z avtobusom odpravili proti ČŠOD-ju in tam imeli kosilo. Kosilo je bilo božansko. Ko smo pojedli, smo se namestili v sobe in vse razpakirali. Proti večeru smo se odpravili na nočni pohod čez Cerkno. Bilo je zelo lepo. Ko smo prišli nazaj, smo bili že zelo utrujeni, zato smo odšli v sobe, se umili in odpravili v postelje.

Naslednje jutro, drugi dan, takoj po zajtrku, smo se odpravili do partizanske bolnišnice Franje. Pot do tja je bila dolga kar 6 km. Ko smo prišli do bolnišnice, smo si ogledali skoraj vse barake. Pot do bolnišnice je bila na začetku lahka, a ko smo bili že skoraj na cilju, je bila pot zelo strma in spolzka. Po ogledu smo se odpravili proti domu, tam smo imeli kosilo in dolg počitek. Po počitku smo imeli igre in pripravljali smo foto zgodbo. Proti večeru smo izvedeli, da gre polovica 8. a v karanteno. Bili smo zelo žalostni. Ko smo se umirili, smo zakurili ogenj in se pogovarjali.

Tretji dan smo imeli prvo pomoč. Naučili smo se, kako oživljati človeka, kako uporabljati ID, in kako poviti roko, nogo, trebuh ... Zvečer pa smo si ogledali prostore cerkljanskih lafarjev. Naša soba se je imenovala Ta laparjev. On predstavlja peka v skupini Laufarije.

V četrtek, naš četrti, predzadnji dan, smo imeli športne igre in vse se je tako vleklo. Nestrpno smo namreč čakali na večerno zabavo. No, ko je pa le prišel čas za zabavo, smo plesali in se zabavali s prijatelji. Po plesu smo bili že vsi pošteno utrujeni in zato smo se hitro odpravili v postelje in zaspali.

Naš zadnji dan smo že komaj čakali, da se vrnemo domov, a pred nami je bil še en pohod na hrib. Učiteljica Sonja nas je prepričala, da igramo odbojko na prostem in naša ekipa je zmagala. Po okusnem kosilu smo se končno odpravili domov.

Pot domov je bila dolga, zdelo se mi je, kot da se peljemo že 10 ur, a je minilo samo 40 minut. Šola v naravi nam je bila vsem všeč, saj smo se zabavali, a če odgovorimo iskreno, smo preveč hodili. Vsak večer sem hitro zaspala. Velika škoda je, da se je morala polovica razreda vrniti že drugi dan domov. Najbolj všeč pa mi je bil četrtkov večer, saj smo imeli zabavo.

Taja Kokelj, 5. b

Maša Likar, 8. b

Nejc Nišavić Perko, 9. b

Foto zgodba—Vodič po Živalskem vrtu Cukjati

Emilija Cukjati, 9. a

Če imate radi živali, si jih morate nujno ogledati v živalskem vrtu Cukjati. Tam v različnih okoljih, domujejo številne živali. Ta živalski vrt po izgledu ni čisto običajen živalski vrt. Prepoznali ga boste s pomočjo te fotografije.

V resnici sploh ni krvoločan, ampak prav prijeten kuža, ki se zelo rad igra s svojo žogo.

Na začetku ogleda vas najprej pozdravi naš krvoločan volk (lahko bi mu tako rekli). V bistvu je to naš pes, ki občasno pokaže tudi svoje ostre zobe.

Vsak dan sodeluje tudi s čisto pravim dreserjem. Obiskovalcem z veseljem pokažeta vse trike, ki jih znata.

Opazujete lahko tudi ptice, ki se sprehajajo naokoli ali plavajo v vodi. To pa lahko počnete samo do pete ure popoldan, saj se nato odpravijo domov. Če ste prepoznali za njihovo opazovanje v naravi, jih lahko vidite v njihovem prebivališču.

V notranjih prostorih si lahko ogledate akvarij. V njem domujejo ribe. So med njimi tudi nevarni morski psi?

Naši najmlajši obiskovalci se po navadi najbolj razveselijo ogleda prostora za male živali, kjer lahko vidijo in malo pobožajo našega vrtinčastega morskega prašička.

Ogled živalskega vrta običajno zaključimo ob ptičji kletki, kjer lahko spoznate še dve ptici. Če ste bili dovolj pridni, vam bosta jedli iz roke ali pa se bosta sprehodili po vaši glavi.

Foto zgodba—Kako sta nastala mravlja in murenček

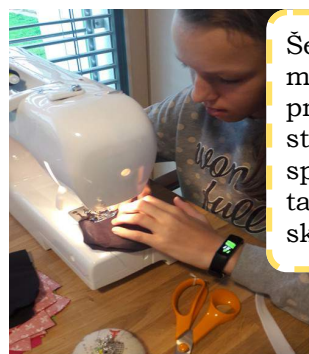
Bina Fefer, 7. a

Idejo sem dobila po ilustraciji iz berila. Pravzaprav je bila to domača naloga iz slovenščine. Izdelali naj bi papirnate figurice, jaz pa sem se odločila, da ju bom sešila kar iz blaga.

Zavihala sem rokave in po hiši poiskala primerno blago, škarje, volno, perlice, žico in klešče. Večino stvari sem našla v mami ni delovni omari, klešče za žico pa sem le izmahnila atiju iz škatle za orodje.

Ko sem našla vse, sem začela risati vzorec za murenčka in ga izrezala. Ravno tako, sem narisala še mravljo in jo izrezala. Jej, zdaj grem pa šivat, saj to je moj najljubši del izdelave.

Še malo pa bo murenček zašit. Samo moram paziti, da ne zašijem še svojih prstov. Vsak čas pa bo za šivanje navrti še mravljica. Šivanje je zelo zabavno sploh, če nastajajo nove figurice. Včasih tako hitim s šivanjem, da šivalni stroj skoraj poleti.

Ojoj, skoraj bi pozabila na nogice! Volno sem ovila okoli žice in na koncu naredila vozal. Črne nogice za mravljico in rdeče nogice za murenčka. Kako lep par bosta!

Še usta, nogice in očki pa bosta oživela.

No, sedaj, ko sta dva mala junaka oživela, lahko skupaj odigramo basen. Jej, to je pa res zabavno! Mravljica in murenček zelo dobro poznata besedilo. Komaj čakam, da ju predstavim še komu drugemu. Kakšna škoda, da smo v karanteni! Moja sestrična bi ju poslušala z odprtimi usti

Ker je vsko stvar treba poimenovali, sem jima tudi jaz dala ime. Mravljici je ime Pufko, murenčku pa Mufko. Kako lepi imeni!

In tako zdaj Pufko in Mufko krasita mojo okensko polico in me razveseljujeta vsak dan med korono. Ko se vrnemo v šolo pa ju predstavim tudi moji razredničarki Vesni. Tako, vsake lepe zgodbe je enkrat konec.

Razstava nagrajenih del natečaja »Podobe domačega okolja«

Osnovna šola Antona Martina Slomška Vrhnika je v tem šolskem letu razpisala likovni natečaj »Podobe domačega okolja«. Na omenjeni natečaj so se odzvali vsi učenci osnovne šole. Vsem čestitamo za udeležbo na natečaju.

Strokovna komisija za izbor likovnih del je med več kot 500 izdelki izbrala najboljša dela iz področij risanja, slikanja in arhitekturnega oblikovanja.

Anže Ogrin, 8. a

Alenka Verbič, 8. b

Eva Zvonareva, 7. c

Maša Plantan, 7. a

Eva Remlc, 6. c

Spletna razstava likovnih izdelkov učencev 6., 7., 8. in 9. razreda

Vljudno vabljeni na ogled spletne razstave likovnih izdelkov učencev OŠ AMS Vrhnika, ki so nastali v okviru pouka na daljavo.

Pri pouku likovne umetnosti smo z učenci raziskovali likovne motive v risbi, sliki in grafiki.

Nastale so čudovite upodobitve, portreti, avtoportreti, plakati, animacije in stripi, ki vam jih predstavljamo v tokratni spletni razstavi. V nadaljevanju predstavljamo nekaj teh izdelkov, ostale pa si lahko ogledate na spletni strani naše šole.

Izdelki 6. razreda:

Izdelki 7. razreda:

Učenci pa so izdelovali tudi čisto unikatne izdelke:

Luka Maklin, 7. a

Krištof Cukjati, 7. a

Mednarodna izmenjava knjižnih kazalk

Učenci 6. b z razredničarko Martino Kokelj

V letošnjem šolskem letu smo se prvič vključili v projekt mednarodne izmenjave knjižnih kazalk Bookmark Exchange Project, ki ga v mesecu šolskih knjižnic organizira IASL Mednarodna zveza šolskih knjižnic. Projekt izmenjave knjižnih kazalk vključuje šole z vsega sveta. Učenci ročno izdelajo knjižne kazalke poljubnih oblik, ki si jih z dodeljeno državo izmenjamo po klasični pošti v jesenskem ali zimskem času. Projekt izmenjave knjižnih kazalk je preprost in zabaven način sklepanja novih prijateljev s pomočjo šolskih knjižnic po vsem svetu.

V tem projektu je sodeloval 6. b razred z mentorico Martino Kokelj. Kazalke smo si izmenjali s šolo iz Litve, ki nam je bila dodeljena kot partnerska šola.

Poslali so nam kazalke in pismo, v katerem so nam zaželeli vse dobro in napisali, da so razred, ki zelo rad likovno ustvarja. Pri razredni uri smo si vzeli čas in preverili, kje je Litva in si pogledali njene značilnosti, kulturo, navade ...

Tudi mi smo ustvarjali in smo izdelali knjižne kazalke v obliki zabavnih svinčnikov. Priložili smo pismo, v katerem smo se na kratko predstavili in opisali razmere pri nas in jim tudi mi zaželeli srečo v tem šolskem letu. Pismo smo napisali v angleškem jeziku.

Zelo smo radi ustvarjali in se že veselimo prihodnjega šolskega leta, da se zopet povežemo z novo šolo ter spoznamo njihovo državo in navade.

*»Zadovoljnost je drago blago,
ki se ne da kupiti ne z zlatom ne s srebrom,
ampak le z modrostjo.«*

Anton Martin Slomšek

Literarni kotichek

Razmišljanje o koroni

Lara Pust, 3. c

Mi smo korenjaki,
ker v šoli se učimo
in zelo se veselimo.
Joj, korona je prišla!
In šola je odšla.

Po poročilih se govori,
na daljavo zdaj smo vsi.
Nič druženja s prijatelji.
Trgovine zaprte,
maske na obraz.
Zakašljaš, en, dva tri,
pri zdravniku zdaj si ti.

Napočil je dan,
ko spet v šoli smo mi vsi.
Pravila sedaj so drugačna.
Razkužila, maske in vezirji
sedaj nas spremljajo,
a nič hudega,
samo, da v šoli smo.

Tretješolci

Lenart Smolič Krasnik, 3. c

Vsi smo junaki in korenjaki,
ker se učimo in veselimo.
Korona nam nagaja
a šola ostaja.
Močno poganjamo naprej,
da naša šola bo ostala takšna
kot je bila prej.

Oh, ta korona

Veronika Cukjati, 3. c

Ko korona pride,
šola se zapre.
Učimo se doma,
vsi žalostni,
ker korona je prišla.

Šola

David Remic, 3. c

Kralj ima krono, mi pa korono.
Se tudi učimo in tudi veselimo.

Šola je krasna,
učiteljica prekrasna.
Razred je dober,
jaz pa prav dober.

Čudno leto 2020

Gal Samotorčan, 7. b

Vsi veseli smo,
In čakamo, da se korone reši-
mo.

Maske nova so navada
Doma nas presenečenje čaka.

Ko vsi bomo zdravi,
Se s prijatelji bomo igrali.
Ko okrepi bodo spomin,
Ki pozabili bi ga vsi.

*»Slovenščina, mila beseda naše
matere, naj nam bo ravno tako
draga kakor zemlja,
na kateri je naša
zibel tekla.«*

Anton Martin Slomšek

Šola na zanimiv način

Lovro Jakop, 6. a

Nekoč je živela šola z imenom Šola.
Ta Šola se mogla je zapreti,
ker je prišel virus,
in nihče ni smel umreti.

Šola ni rada šola na daljavo,
ker je v šoli srce vseh učencev,
ki si želijo šolsko zabavo.

Šola komaj čaka,
da se učenci vrnejo,
da bo spet pela,
da bo hrupa polna,
šola vesela.

Delo od doma

Jakob Zamejc, 6. a

Delo od doma smo začeli,
video konferenco smo vsak dan imeli.
Učitelji pridno pošiljajo naloge,
učenci pa pridno vadijo mnoge.

S prijatelji se ne smemo igrati,
zato moramo veliko brati.

Z njimi se žogati ne moremo,
zato piškote ob večerih pečemo.

Vendar ko nazaj v šolo pridemo,
pri vseh predmetih se zmigamo.
In vsi hitro petke dobimo,
da na koncu leta v sedmi razred odhitimo.

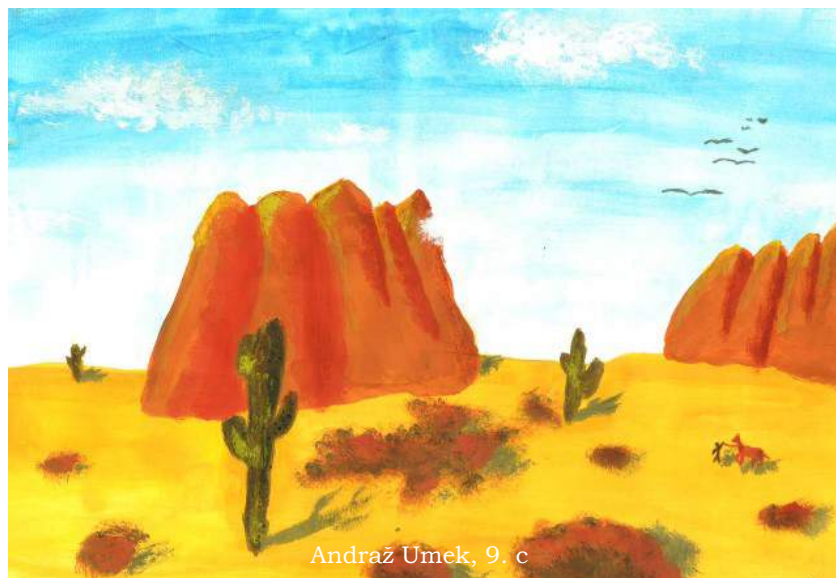
Na daljavo!

Ažbe Remžgar, 6. a

To leto je prekletost leto,
saj virus širi se,
širi boleznin bakterije,
ponekod tudi glivice.

Zdaj zaprte so države,
tudi občine povsod,
saj Covid bi se širil,
od zunaj in od "znot".

Jož, ta naša šola,
zagotovo ji je dolgčas,
ker pouk poteka na daljavo,
ni učencev, ki razgrajajo.

V šoli

Jurij Perše, 3. c

Mi smo junaki korenjaki
tretji razred smo.
Ko se učimo,
se veselimo
in še zraven plešemo.

Zmeda na daljavo

Taira Guljaš, 6. a

Šolski zvonec v šoli že zveni,
vendar otroških glavic tam ni.

Sedaj doma se šolamo,
da virusu se izognemo.

Vsako jutro prava zmeda,
iz pižame pohitim v domačo opremo.

Družiti se sedaj ne smemo,
le z družino smo lahko,
kar pa tudi ni tako slabo.

Alarm že piska,
na zoomu že vse se bliska,
zvezek na mizi, svinčnik v rokah,
naloge naredim v en mah.

Ampak res si samo želim,
da hitro po poti, do šole pohitim
in prijatelje nazaj dobim.

Šola brez prijateljev

Taja Gramc, 6. a

Ah, pa smo spet doma!
Vsak dan zoom in naloge,
samo prijateljev ni,
čeprav so včasih nadloge.

A dobra stvar pri vsem tem pa je ta,
da sem zvečer lahko budna dlje
in da se naslednji dan kasneje začne.

Pesem o šoli in koroni

Linda Jereb, 3. c

V tretjem razredu se ves čas veselimo.
V šoli se učimo in korono stran podimo.
Ko korona pride, cela šola izgine.
Ko pride težek dan, si rečemo samo:
korona, pojdi vstran!

Osamljena šola

Jakob Maklin, 6. a

Zdaj je epidemija,
šola je osamljena,
sama kuje in stanuje
v svoji mesečini.

Zdaj šolamo se na daljavo,
šola je pri nas doma,
računalnik in svetovni splet,
nam krojita čudni svet.

V naših srcih upanje živi,
da čim prej v šolo bi odšli,
ker tam v šolskih smo klopeh,
skupaj prav vsi.

Šola

Teja Krompič, 3.c

Zjutraj se zbudim
in v šolo pohitim.

Šola ni vedno zabava,
saj je težka in čisto ta prava.

Matematika zahtevna je zelo,
ker v računih številke se pomešajo.

Pri glasbi se note in pesmice učim
in se zelo veselim.

Kakšna šola je ta šola

Nace Rožmanc, 6. a

Kakšna šola je ta šola,
ko se učim doma,
učiteljico vidim na ekranu,
sošolce pa le sem in tja.

Računalnik je moj prijatelj
z njim se družim prav ves dan,
a z njim počutim se zelo, zelo sam.

Pogrešam že prijatelje,
igro in smeh,
sploh zdaj, ko zapadel je sneg.

Šola na daljavo

Kim Butolen, 6. a

Šola izvedela je,
da korona obiskala je popolnoma vse.
Tudi slišala po zvočniku je,
da vanjo ne sme vstopiti nihče
in da karantena do nadaljnjega je.

Odločil se zato je,
da pospravi in razkuži čisto vse.
Začela je razredom,
končala pa s solznim pogledom.

Pogreša direndaj,
vpitje in še marsikaj,
zato vpisala se je v DJ-tečaj.
V telovadnici tako zabavo ima
in lažje samoto prenašati zna.

Vsem nam pa sporoča,
da nikamor ne bo odšla,
le na krajši oddih spočit se je šla.

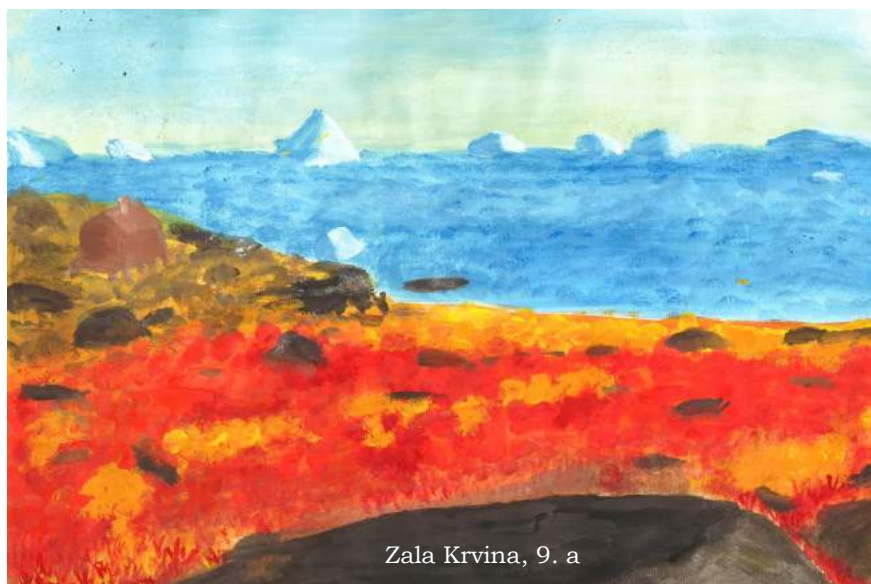
Šola med korono

Luka Mihevec, 6. a

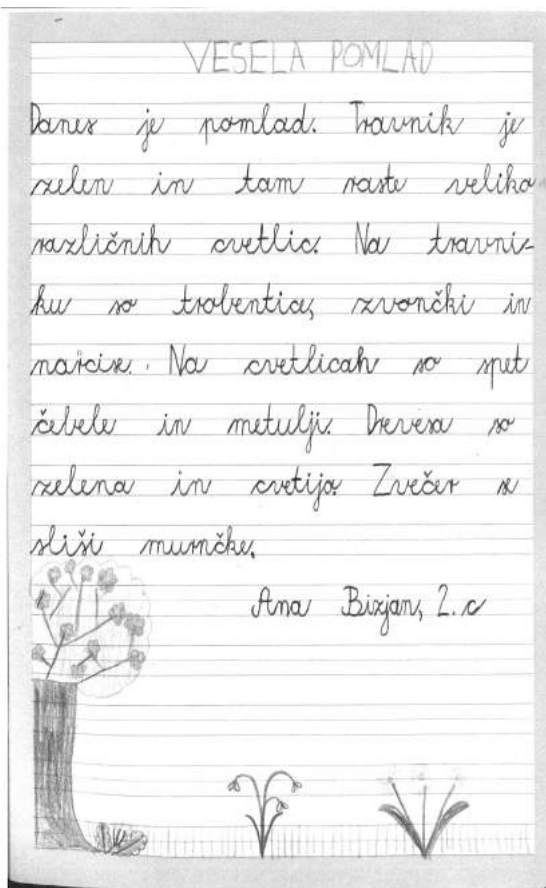
Korona ni krona,
težka je kot tona.
Ne vemo, ne znamo,
kaj vse nam prinaša,
le šola se neprestano oglašča.

Vsak dan sem napet,
ker ne vem ,kaj bo spet.
Na zoomu se oglašam,
in vse, kar znam, razglašam.

Ni mi lahko,
lahko bo še lepo,
a sedaj je tako,
bolj slabo.

Zala Krvina, 9. a

Pomlad
Ela Đalić, 2. a

Draga pomlad,
lahko mi dež zasukaš,
da mi bodo rože zrasle.

Pomlad polna rim
Lovro Frank, 2. a

Roža,
ki spomladi zvonček boža,
pomladi sem kupil lonec
in je bilo vse igre konec.

Pomlad
Hana Merlak, 2. a

Spomladi je prišla muha,
ki vedno kuha.
Sonček je
kot en velik balonček.

Pomlad
Jan Peer, 2. a

Pomlad imam zelo rad,
Saj ptice letijo in pesmi žvrgolijo,
Živali se prebudijo in zvončki zacvetijo.
Nam se pa kar smeje,
saj nas sonček greje.

Pomlad
Tadej Lavrinec, 2. a

Pomladi raste trava,
okoli nje pa kaka krava.
Na travi je juha,
ki jo pije gnila muha.

Pomlad
Filip Mrak, 2. a

Ko sem prišel na vrt,
je tam bil en velik krt.
Trobentica mi rumeni
in cveti.
Rožice cvetijo in
čebele letajo s cveta na cvet.

Urban in čarobni svinčnik
 Želiva si svinčnik, ki bi sam
 pisal domačo nalogo. Svinčnik bi
 pisal, jaz pa bi markoval. Ko
 bi rekel - Svinčnik piši! - bi začel
 pisati. Ko bi rekel - Svinčnik stop!
 - bi se ustavil.

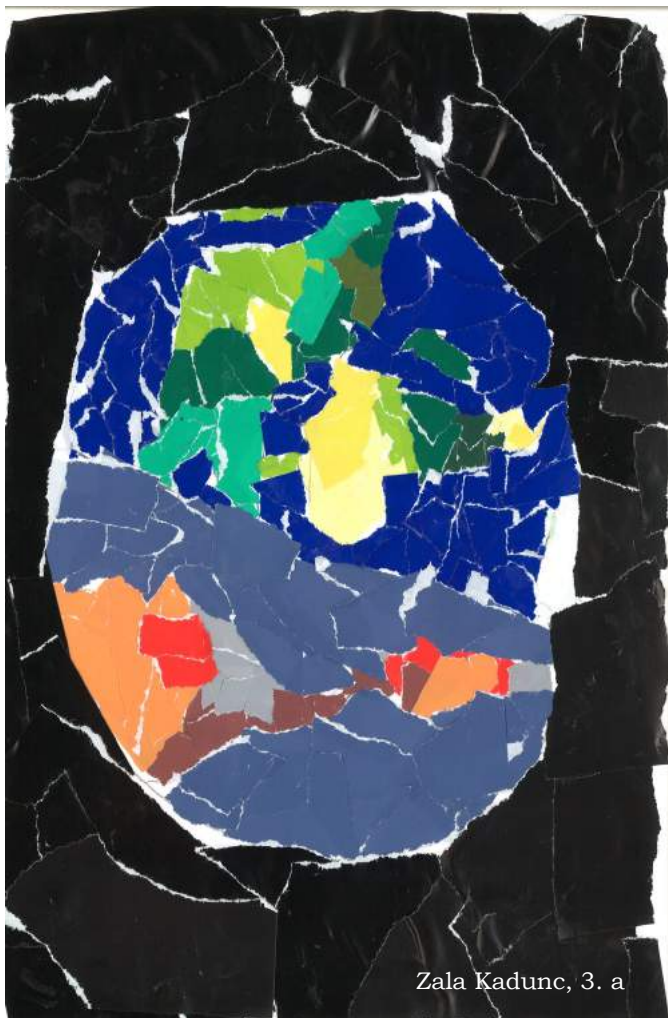
Svinčnik
 piši!

Urban Petkovšek 2.c

Živa Matko, 3. a

Zala Kadunc, 3. a

Čistilna akcija

Nekoč je Uta odšla v gozd.
 Tam je srečala medveda. Pomis-
 lila sta in rekla, kaj pa
 če bi organizirali čistilno
 akcijo. Uta je poklicala
 svoje prijatelje. Vzel so vrče
 in rokavice. Pobirali so sme-
 ti in jih dajali v vrče.
 Našli so polno pločvink.
 Medved je rekel, da bo ploč-
 vinke odnesel on, ker je
 najmočnejši.

Brina Remšgar, 2.c

Čudežno potovanje

Lili Krompič, 6. b

Trije fantje, trije fantje mladi
nimamo domovja,
pa domovje naše
zdaj bo onkraj morja.

Te fante vihar ujame,
in barčico jim vzame.
Vsi v vodo so zgrmeli,
zrak pa komaj so ujeli.

Kmalu nimajo več moči,
in začnejo zapirati se jim oči.
Fantom nato zmanjka zraka,
in zdaj v vodi samo še žaba kvaka.

Barčica nato se nova vrne,
vsa življenja nazaj povrne.
Fantje plujejo naprej po poti,
v upanju, da se zemljevid ne zmoti.

Stara Vrhnika

Maša Kenk, 6. a

Stara Vrhnika leži nad jugozahodnim zatokom Ljubljanskega barja. Ima 700 prebivalcev z gručastim središčem in spada v občino Vrhnika.

Ima kar nekaj gospodarskih dejavnosti. Po celi vasi so razpršene kmetije, ki imajo različna imena. Na koncu vasi je proizvajalec pirotehničnih izdelkov Hamex. V središču vasi pa je trgovina z živili in prodajalna pirotehničnih izdelkov. Imamo tudi: vrtec, upravno enoto in gasilski dom Stara Vrhnika.

Kot vas imamo tudi cerkev Svetega Lenarta z zvonikom, ki je zatočišče za netopirje. Kulturna znamenitost je tudi kašča in nekaj kozolcev.

Vaščani pa so zelo ponosni da v njihovi vasi živi smučar Štefan Hadalin.

Potovanje z gumbom

Maja Kržmanc, 2. b

Usedla sem se na velik gumb, ki me je peljal v deželo sladkarij. Začela sem jesti. Pod liziko sem našla izziv. Na izzivu je pisalo: »Pojej 20 lizik, pa dobiš zaklad.« Z veseljem sem jedla. Pa sem res dobila zaklad? Ja, res. Dobila sem bisere in diamante.

Manca Maja Horvat, 9. a

Urarnica

Lara Skvarča, 6. a

Urarnica je jadrnica,
ki lepe misli pluje.
Popravlja ure
jih napiše in jih izbríše.

Ima igrače,
ki so malo drugače.
Popravljajo jih škrtati
zscopati.

Iz urarnice se sliši
le jok in stok.
Brati za škrate
pomeni zaspati.

Ponoči se igrače prebudijo
in se res spremenijo.
Medvedki, punčke in druge stvari
vse se enostavno zdi.

Prijatelji

Lan Malavašič, 6. c

Pred mnogimi leti je v gozdu živela mačja panda s prijatelji.

Nekega dne so se zbrali trije prijatelji. Mačja panda, volk in tiger so se leta brezskrbno igrali na jasi, dokler nekega sončnega dne niso zaslišali glasnega poka. Zazrli so se proti gori na desni strani jase, kjer se je valil gost dim, in videli, da je izbruhnil vulkan.

Vsi pretreseni so zgrabili nekaj zaloge hrane in se odpravili na pot proti goram na levi strani jase.

Jasa je bila 7 let njihov domek, poln veselja in sreče. Na begu pred uničujočo lavo zaslišijo glas, ki kliče na pomoč. Bila je črno-bela panda, zataknjena med stebela gostega bambusa. Brez pomisleka na nevarnost bližajoče lave so hitro kot blisk s skupnimi močmi rešili pandu. Panda jim je bila zelo hvaležna, da so jo rešili in v zameno jim je ponudila hišo iz zlata, polno dobrot. Prijatelji niso vedeli, da panda zna čarati. Nobeden od njih ni hotel zlatega doma. Bili so veseli, da imajo novega prijatelja. Po dolgem dnevu bega pred katastrofo so končno prišli na varno.

Vsi utrujeni so zaspali, le panda je še vedno dolgo v noč razmišljala, kako lepo, da so jo rešili neznanci in v zameno niso hoteli prav nič. Z mislijo na res prave prijatelje je tudi sama brezskrbno zaspala.

Družina

Pišem pesem svoji družini.
Mami, ki rada jo imam,
otuju, ki nikomur ga ne dam,
bratcu, ki z mano je vsak dan.

Pišem pesem svoji družini.
Da jim povem, da z njimi sem najraje,
tudi takrat, ko svet se zamaja
ali ko raziskujemo nove kraje.

Taja Gramc, 6. a

DRUŽINA

Mi smo družina,
vesela in razigrana,
ne zmanjka nam člana.

Radi smučamo in surfamo,
s kolesi na izlet se peljemo,
v hribe se podamo,
na glasbila zaigramo.

Midva z bratom sva v šoli, starša v službi,
ob večerih in ob koncih tedna
najraje skupaj smo v družbi.

Luka Maklin, 13 let

Ažbe Remžgar, 6. a

DRUŽINA

Ko se rodiš,
družino dobiš.
Družina ti stoji ob strani,
Družina te brani.
Družino vedno rad imaš,
tudi, ko se z njo skregaš.
Družina nikoli te ne zapusti,
za vedno v srcu ostane ti.
Ko odrasteš v svet odideš ti,
da svojo družino ustvariš si.

Nik Pekols,
12 let

Mišja sreča

Ajda Škvarča, 3. a

Ko je miška zjutraj vstala, je odšla v shrambo in s seboj vzela mišjo srečo. Ko je pojedla zajtrk, je odskakljala ven in s sabo vzela mišjo srečo. Ko se je naveličala hoditi, se je ustavila. Videla je hrčka Zlatka in ga pozdravila. Zlatko je miški rekel, da nima sreče. Miška je Zlatku rekla, naj gre h kovaču, kjer si bo skoval svojo hrčjo srečo. Šla sta do kovača in ga vprašala, če lahko hrčku naredi majhno kladivo in mu da malo kovine. Hrček Zlatko si je skoval svojo srečo, miška pa je bila srečna zanj. Miška je obiskala naslednji dan žabico. Žabica je tarnala v svoji hišici, ker ni imela sreče. Miška je pomagala žabici in ji predlagala, da gresta h kovaču, da si bo lahko skovala svojo žabjo srečo. Odšli sta h kovaču, kjer si je tudi žabica skovala srečo. Tako je bila miška srečna do konca svojih dni.

Vita Matko, 7. a

P-priповed

Taja Gramc, 6. a

Popoldne pojde Peter po pivo, pico pa pokovko. Pride pred picerijo pa pravi: »Pico pa pivo, prosim.« Picopek Pavlek pripravi pico, postrešček Primož pa pivo. »Pa pokovka?« Postrešček Primož pove: »Pokovke primanjkuje.« Peter pa pravi: »Potem pa pridem ponjo pojutrišnjem.«

Ivana Hajduković, 5. c

Prepir Ožbej Fortuna, 7. c

Ura je odbila tri. Zunaj je bilo turobno, jesensko vreme. Na kavču sem sedel križem rok. Mami mi je težila, naj vendar počnem kaj pametnega. Imel sem jo že vrh glave.

Poklical sem prijatelja Jožeta. S kolesi sva se odpeljala na igrišče. Spremljalo naju je škripanje, saj je moje kolo staro kot zemlja. Jože mi je svetoval, naj prosim starše, če mi kupijo novo kolo. Rekel je: »Saj veš, da beseda ni konj«. Na igrišču sva igrala nogomet. Žogo brcati v dvoje je dolgočasno, zato sva premišljevala ali bi poklicali še Janeza. Včasih se nama zdi, da je malce za luno. A glej, midva o volku, volk iz gozda. Janez se je pripeljal z novim kolesom. Sprejela sva ga v svojo družbo. Že po desetih minutah smo se skregali. Janez mi je govoril, da nisem mož beseda, ker ga zjutraj nisem poklical. Poklical ga nisem, ker sem moral pomagati očetu. Imel sem ga vrh glave, zato sem zavpil, naj pobere šila in kopita. Z dolgimi nosovi smo odšli vsak na svoj konec.

Naše prepiranje me je spravilo v slabo voljo. Žal mi je bilo, zato sem poklical Janeza in se mu opravičil. Pobotala sva se. Resnično se mi je odvalil kamen od srca.

Larisa Metelko in Ela Mahmutović, 6. a

Pesem o Coprnici Zofki

Nika Furlan, 5. c

Veliko čaram
in še več fantaziram.
Potepam se naokoli,
pa če je to kjerkoli,
z metlo vozim se naokoli.

Na nosu imam bradavico,
vedno nosim isto nogavico.
Ko sem slabe volje, mi iz ust švigne zelen oblaček
in vedno nagaja mi isti maček.

Ponoči in podnevi vozim se z metlo naokoli,
pa če je to kjerkoli.
Sedim na kuni
in vsi mi pravijo, da se obnašam,
kot da sem na Luni.

Vem, da sem čudna,
a vseeno zabavna.
Sem COPRNICA ZOFKA!

Pesmice še ni konec,
Na mizi imam poln lonec
strupenih jagod in bradavičarskih borovnic.

Že danes zjutraj sem
začarala trobentico
v vijolico.

Z mano se ni za hecat,
sem COPRNICA ZOFKA!
Le upam, da se tale pesmica rima,
saj se mi zdi res primal!

Pika Bahun, 1. a

Nejc Slavec, 1. a

Eman Rošič, 1. b

Najla Porčič, 1. b

Mila Petkovšek, 1. b

Marjetica in čudežno zdravilo

Eva Remic, 6. c

V čarobnem gozdu ob majhnem ribniku je živela deklica po imenu Marjetica. Imela je rumene lase kakor sonce, belo polt kakor sneg in modre oči kakor nebo. Nosila je prekrasno rožnato oblekico. Bila je prijazna, nežna in včasih kar malo zasanjana. V svojem prostem času pa je najraje prepevala. Imela je prečudovit angelski glas, ki je odmeval daleč naokrog.

Živela je skupaj s svojo mamico. Žal pa je njeni mamici zadnje leto zdravje naglo pešalo. Bila je čedalje bolj utrujena in zaskrbljena, saj je morala poskrbeti za svojo deklico Marjetico. Marjetica je bila pri svojih enajstih letih izredno odgovorna, preudarna in samostojna, saj je morala vsak dan znova veliko pomagati svoji mamici in poskrbeti za razna opravila.

Marjetica je svojo zaskrbljenost premagovala s svojim prekrasnim petjem, prav tako pa jo je njena mamica zelo rada poslušala. Pri srčku ji je postalo toplo in pozabila je na vse hudo. Nekega popoldneva pa se je Marjetica domislila, kako bi bilo lepo in res super, če bi njena mamica ozdravela. Pogrešala je njune skupne trenutke. Tako se je odpravila na drugo stran gozda v malo vasico. Mamici je želela na vsak način pomagati in ji prinesiti zdravilo. Pot jo je vodila mimo potočka. Ko je že nekaj časa hodila, je postala že pošteno utrujena. Usedla se je na deblo in začela potihno jokati. Pogrešala je svojo mamico, bila je žejna in malo jo je bilo tudi strah, ker je bila sama samcata v gozdu. Da bi ji bilo lažje, je začela prepevati in mimo je priletela vila po imenu Zvončica, saj je slišala čudovito petje.

Zagledala je deklico in jo zaskrbljeno vprašala: »Ljuba deklica, kaj pa počneš sama v gozdu?« Marjetica ji je odgovorila: »Namenjena sem na drugo stran gozda, v malo vasico, ker potrebujem zdravilo za svojo bolno mamico.«

Deklica je vljudno prosila vilo Zvončico, če ji lahko pove ali je pot prava. Vila jo je en del poti pospremila in ji tako pomagala ostati na pravi poti. Marjetica se ji je prijazno zahvalila in ji v zahvalo zapela pesmico. Poslovili sta se in odšli vsaka svojo pot. Marjetica si je med potjo krajšala čas s petjem in čez nekaj časa je mimo priletela vila Zvezdica. Marjetica se je je pošteno razveselila, Zvezdica pa prav tako. Ker se je v gozdu že kar pošteno stemnilo, ji je v zahvalo zapela pesmico. Nato je prispela v majhno vasico in kupila zdravilo za mamico.

Odpravila se je proti domu, saj je že pošteno pogrešala svojo mamico. Med potjo si je ves čas prepevala, saj ji je tako čas hitreje minil. Proti koncu pa je mimo švignila vila Snežinka. Snežinka vpraša Marjetico: »Kam se ti tako zelo mudi?«

Marjetica pa ji je odgovorila: »Hitim z zdravilom domov k svoji bolni mamici.« Snežinka ji je ponudila, da jo lahko na svojih krilih odpelje proti njenemu domu. Marjetica se je ponudbe zelo razveselila in bila takoj za. Skupaj sta hitro poleteli čez gozd proti domu in kot bi mignil je bila Marjetica doma pri svoji mamici. Najprej sta se na široko nasmejali in si dali poljubčka. Potem pa je Marjetica dala mamici zdravilo in kar naenkrat se je mamica počutila bolje.

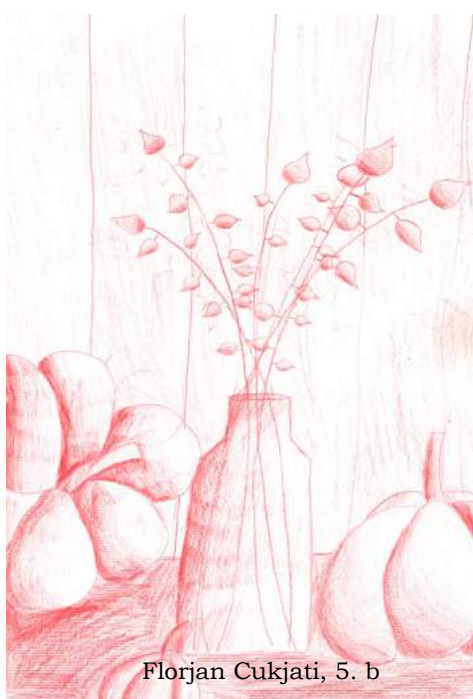
Skupaj sta povečerjali in se še pozno v noč pogovarjali o dogodivščinah današnjega dne. Nato pa sta prijetno potonili v globok spanec.

Mark Golob, 5. b

Taja Kokelj, 5. b

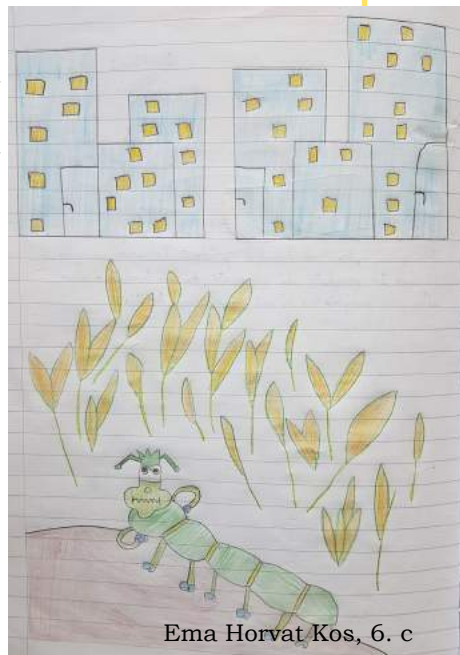
Florjan Cukjati, 5. b

Jaz, gosenica Ema Horvat Kos, 6. c

Ne pred davnimi časi in ne za devetimi gorami, v začaranem gozdu polnem škratov, prelepih vil in drugih čudnih in hkrati prelepих bitij, ki so nas popeljale v svet pravljic in domišljije.

Jaz živim v vašem svetu, v svetu velikih hiš in v svetu, kjer vladajo bitja, ki kar naprej nekam hitijo, kot da jih nekdo preganja. Pravijo si ljudje; jaz jim pravim dvonožne srake, ker imajo dve nogi in njihova govorica je včasih tako glasna in nadležna kot sraka, ki se začne dreti, ko zagleda svoj plen.

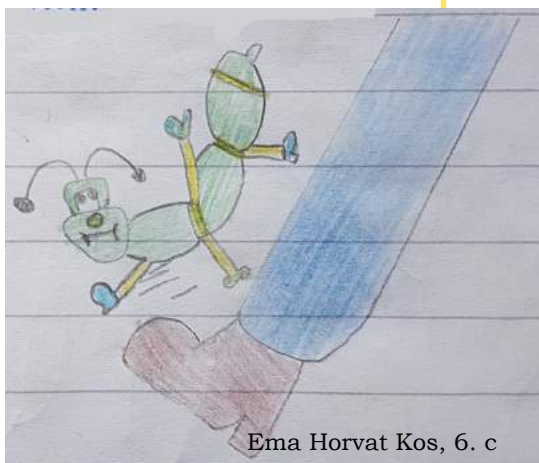
Ko smo že pri plenu - na njenem jedilnem listu sem bil večkrat tudi jaz. Ampak sem vsakič spretno rešil svojo prelepo, prečudovito, zeleno rit. Ah, ne bom vam lagal! Bil sem samo ena grda gosenica, ki je lezla od lista do lista in tako je bilo dan za dnem. Vem, kaj si zdaj mislite. Blek, fuj ta grda gosenica! Pa še prav imate, res sem blek in fuj, edino sraki nisem bil slab za v kljun. Moja grdota me je stala prijatelj in tudi dvonožne srake so čudno kremžile svoj obraz, ko so me videle. Velikokrat so me njihove noge rade brcnile v bližnje grmovje ali v travo. Hja, če bi znal njihovo govorico, bi jim rekel: »Hvala za prevoz!« Pravijo, da je lepa beseda ključ do srca. Mogoče me ne bi več brcale sem ter tja, če bi znal to povedati ali pokazati, da sem hvaležno živo bitje.

No ja, drugače biti gosenica ni tako slabo, ker se hranim z listjem. Nikoli nisem bil lačen, kajti listja je povsod veliko. Imel sem tudi srečo, da me je vsake toliko časa poiskala stara prijateljica sraka, takrat sem dobro pretegnil svoje nožice, saj sem moral bežati pred njenim nožnim kljunom. Videl sem tudi veliko lepega cvetja, travnikov in srečal veliko bitij, ki so živela v travi. Ene s krili in druge z nogami. Nekatero hitijo, medtem ko druge počasi lezejo. Ene letijo in druge skačejo. Vsa živa bitja smo si različna, čeprav imamo skupen dom, in to je narava.

Živa bitja smo si različna in naša mati narava je res čudna reč. Še pred nekaj dnevi sem bil grda gosenica, danes pa sem prečudovit metulj. Ja, prav ste slišali, metulj. Metulj! Ne vem, zakaj, ne vem, kako, kar zgodilo se je. Nekaj me je zavilo v čudno odejo in v njej sem bil nekaj dni - in potem - ko me je odeja spustila ven, nisem mogel verjeti svojim očem, poletel sem v nebo s prečudovitimi barvami na krilih. Bil sem zelo srečen! Nič več brcanja, nič več sračjega lačnega kljuna in kar je glavno, nikoli več brez prijateljev. Zdaj živim življenje srečnega metulja z večnim spominom na življenje gosenice.

Nekoč grda, nezaželena gosenica, sedaj prelepi metulj, ki poleti, kamorkoli si zaželi in srka sladki nektar iz cvetk. Svoboden je in ne pozna meja. Najbolj pomembno pa je, da je bil srečen do konca svojih letočih dni s svojimi prijatelji ... z gosenicami.

Romeo in Julija današnjih dni

Matija Logar, 9. b

Bilo je konec leta 2020, bril je močan veter in vedno bolj je snežilo. Maja in še deset drugih ubežnikov iz Afganistana so že prejšnje dni skrivaj prečkali hrvaško mejo. Sedaj so se skrivali v prostranih slovenskih gozdovih in trepetali v mrazu. Tako dolgo so se skrivali in bredli globlje v gozd, da niso več našli poti nazaj. Le s težavo so hodili po visokem snegu, slabo oblečeni in obuti. Obleke so se že zdavnaj premočile, zeblo jih je. Hrane pa niso več imeli, niti enega jabolka. Vodja skupine, Majin stric, je hočeš nočeš moral poklicati pomoč, čeprav so se bali, da jih bodo policisti poslali nazaj v njihovo državo. Tja si nihče iz družbe ni več želel, še zlasti ne Maja, ki je izgubila celo družino. Po dolgem iskanju so jih našli gorski reševalci. Vsi ubežniki so bili lačni, prestrašeni in so imeli hujše ozeblin.

Med reševalci je bil tudi mlad fant, ki se je takoj zagledal v Majo. Njen stric je takoj opazil, da tudi njegova nečakinja ni ravnodušna do mladeniča. Zbal se je, kaj bo, saj je svojemu bratu obljubil, da bo poskrbel, da se Maja poroči z daljnim bratrancem iz Afganistana, ki živi v Nemčiji. Kar zaslutil je težave. Ubežnike so namestili v azilni dom v Postojni. Miha, fant iz gorske reševalne službe, se je zaljubil v Majo in skoraj vsak dan s kakšnim izgovorom prišel pogledat, kako je. Maji je bil Miha vedno bolj všeč in ni trajalo dolgo, ko je vsak večer zbežala iz doma in se dobivala z njim. Stric je k sreči še ni opazil, drugače bi bilo hudo. Fantovi starši so od sinovih sodelavcev izvedeli, v koga se je zagledal. Oče ga je trdo prijel, saj si ni želel, da bi se sin dobival z dekletom, ki ni Slovenka in je povrhu še druge vere. Od Mihe je zahteval, naj se takoj preneha dobivati z njo, sicer bo šel v azilni dom in povedal njenemu stricu o romanci. Sin ga seveda ni poslušal, saj je bila ljubezen do Maje premočna. Očeta je vedno bolj grizlo in ni več vedel, kaj storiti, ko je srečal svojega starega prijatelja, ki je bil še večji ksenofob kot on. Prepričal ga je, da so vsi tujci, ne le Maja, velika grožnja in mora nujno nekaj storiti, da prepreči romanco med mladima. S prijateljem sta skovala načrt, da

bosta ponoči podtaknila požar v azilnem domu. Tujci bodo dobili svarilo in bodo odšli iz njihovega kraja in spet bo mir. Ko je bila trda tema, sta res storila to, okrog objekta sta polila bencin in podtaknila ogenj. Miha, ki to noč ni bil pri Maji, se je zbudil, ko so se sirene že oglasile. Ogenj se je videl že daleč naokoli, in obšla ga je slaba slutnja. Hitro se je oblekel in se odpravil ven, ko je videl, da gori azilni dom. Ko je prispel do gorečega objekta, so bili tam že gasilci, ki pa so lahko samo še varovali sosednje hiše. Za azilni dom in nekaj prebivalcev ni bilo več upanja. Miha je ugotovil, da se je zrušil tudi del stavbe, kjer je bivala njegova draga in preden mu je kdo lahko preprečil, je vstopil v goreči objekt. Čeprav je bilo polno dima in ga je ogenj žgal, mu je uspelo priti do Maje, ki je ležala pod podrtim tramom in ga klicala. Miha je ni mogel rešiti, čeprav se je na vso moč trudil, zato jo je močno objel in upal, da hitro pride pomoč. V tistem trenutku se je nanju podrl del ostrejša in oba sta bila v trenutku mrtva.

Mihov oče, ki je od daleč gledal, je bil zadovoljen, da se je stavba zrušila. Zdaj se bodo rešili tujcev, si je mislil. Ni pa še vedel, da je v požaru zaradi svoje nestrpnosti za vedno izgubil svojega sina ...

Vita Matko, 7. a

Stela Žakelj, 3. a

Miha Podobnik, 9. a

Človek

Taja Gramc, 6. a

Človek je lahko tudi sir,
 človeka nikoli ne spremlja mir.
 Človeku vrt preruje krt,
 človeka po nesreči osreči hrt.
 Nad človekom se zjoče še oblak,
 s človekom je lahko vsak dan težak.

Človek

Zala Keršmanec, 6. a

Človek je živo bitje, ki se rodi in umre.
 Ampak, kdo je človek?
 Človek je človek. In kaj bi bilo brez njega?
 Človek je sveta vladar.
 Človek je lep, ko ima toplo in mehko srce, ne
 pa, ko je srce trdo, okamenelo od vseh grozot
 in strahu tega sveta.
 Človek je lahko tudi strašen, grozen in nesra-
 men, na drugi strani pa zna biti tudi prijazen
 in prijeten.
 Človekova prva dolžnost je biti zvest sam se-
 bi.
 Če pa ima vsega preveč, ne zna uživati v
 drobnih vsakodnevnih radostih. Človek dela
 tudi veliko napak, a se zna iz njih tudi veliko
 naučiti in jih popraviti.

Pouk pri nas večkrat poteka zunaj, v naravi. Običajno je to kar lepo urejena okolica naše šole, kjer imamo čisto pravi arboretum, srce katerega je šolska mlaka s številnimi rastlinskimi in živalskimi prebivalci.

Tokrat smo navdih za naše literarno ustvarjanje našli prav ob šolski mlaki, kjer so o življenju v in ob šoli spregovorile žabice.

Žaba pri mlaki **Bruno Kuret, 9. a**

Jesensko jutro. Slišim nove glasove - majhni prvošolčki so prišli. Norišnica se je ponovno začela. Zdaj pa je bolj mirno. Vstopa v šolo ni, ni otrok. Saj res - korona čas je! Gledam levo, gledam desno in vidim samo ravnateljico in hišnika. V takem miru bi se dalo živeti. Nekega spomladanskega se bodo otroci vrnili in zopet bo direndaj. Upam, da bo kmalu tu poletje in počitnice. Takrat bo tu spet bolj mirno. Na tak ritem bi se lahko navadila.

Kako se žaba maščuje **Gal Samotorčan, 7. b**

Žaba živi v šolski mlaki. Rada reglja in se s prijatelji igra. Zvonec zazvoni. Takrat žaba ugotovi, da poletnih počitnic več ni. Ko 7. b v razred pride, se spomni, da si je lansko leto maščevanje obljubila. Po zajtrku se v izvidnico odpravi, da si načrt pripravi. Po nekem času ugotovi, da jutri pišejo matematični test. Naslednji dan se je že ob petih zbudila, da bi si pomoč pridobila. Ob 9.10 so žabe začele regljati na ves glas, da bi učencem se maščevali. Po koncu testa so enice padale, noben se zbrati ni mogel takrat, ko test je pisal. Učenci so se na žabe jezili in na koncu sklenili, da se bodo maščevali.

Žabica Regica **Emilija Cukjati, 9.a**

Hej hoi, sem žabica Regica in živim tukaj v šolski mlaki, ki je postala ribnik. V njej je polno zlatih ribic in včasih jih z drugimi žabami lovimo. Živim zraven šole, kjer je zelo pestro. Tu je polno otrok, še posebej dopoldan, ko je pouk. Popoldan, ko pouka ni, je bolj mirno. Med odmori pa se vse spremeni. Iz razredov pridejo mlajši otroci in se zunaj igrajo. Starejši pa se sprehajajo po poti ali pa sploh ne pridejo. Včasih iz zgornjih oken prileti kakšna stvar. Ne vidim samo šolskih otrok ampak tudi starejše ljudi, ki se sprehajajo po poti. Nekateri ljudje pridejo k mlaki in gledajo ribe. Mlajši otroci pa me poskušajo ujeti, vendar pristanejo v vodi ali pa jih starši odpeljejo stran. Enkrat se mi je celo uspelo izmuzniti v šolo. Skakljala sem po njej. Tam je bilo veliko sob, ki jim pravijo učilnice. V trenutku je zelo zadišalo in ugotovila sem, da kuhajo kosilo. Odskakljala sem proti vonju. Bila sem zelo blizu, ko me je naenkrat zgrabila roka (pozneje sem od ptiča izvedela, da je bil ptič) in me nesla iz šole. Bila sem čisto na drugem koncu, zato sem morala odskakljati nazaj do mlake. Potrebnovala sem nekaj časa in bilo je zelo vroče. K sreči je mimo prispel nek človek, me prijel in prestavil v mlako. Tako poteka moje življenje ob tej veliki rumeni šoli.

Žaba Iris Gojčič, 7. b

Živijo, moje ime je Žaba, za prijatelje Žabica. Živim v ribniku Osnovne šole Antona Martina Slomška. Tu je zelo zabavno a kdaj tudi naporno. Velikokrat vidim otroke, ki so okrog mene in se zabavajo. A včasih so tudi nesramni. Divjajo in mečejo kamne v mlako. Lahko bi koga poškodovali pa tudi mlaka se lahko tako uniči. In s tem so tudi živalska življenja ogrožena. Včasih me obišče prijatelj Tone, ki je ptič. Govori mi, kako je pri njemu doma. Ima zelo živahne otroke. Večkrat se pogovarjam tudi s prijateljico ribo. Pripoveduje mi, koliko ima doma dela in da je tega že sita. In vsak dan tudi opazujem učence. Res čudno je, da se vsak dan učijo. A ob koncih tedna otrok običajno ne vidim, saj takrat ni pouka. Moje življenje je veselo zanimivo in vsak dan spoznavam nove reči. Včasih celo kaj odnesem od ur pouka, v bližnjih razredih.

Žaba Ana Lina Štupica, 9. a

Pozdravljeni! Sem žaba in živim v mlaki pod naslovom Pod Hruševco 33, Vrhnika. Moj dan poteka tako: zjutraj me zbudi učenci Osnovne šole Antona Martina Slomška, ki hitijo k pouku, zatem pa si ujamem zajtrk. Nato šest ur poslušam, kako se učenci pridno učijo, včasih pa me pridejo tudi pozdravit. Potem ko imam končno čas zase, uživam v soncu, ko pa mi je dolgčas, grem plavat z zlatimi ribicami. Popoldne mimoidoči občudujejo moj dom, včasih pa se mi pri plavanju pridruži tudi kakšen kuža. Kužki me skoraj pojedjo, ampak sem dovolj hitra in drzna, da jim pobegnem. Po vsem tem adrenalinu si vzamem kratek počitek. Ko se napolnim z energijo, se odpravim na lov za večerjo. Po obilni poslastici, se mi prileže dolg spanec. Tako, pa smo zaključili moj dan!

Žaba Bina Fefer, 7. a

Sem žaba, ki živi v šolski mlaki. Tukaj domujem že kar nekaj časa. Zjutraj, ko se zbudim, mimo mene pride veliko učencev osnovne šole, ki hodijo v šolo. Med časom pouka pa me obiščejo še skupaj z učitelji. Popoldne mi je dolgčas, saj je večina otrok že doma. Najhuje pa je bilo med epidemijo korona virusa, saj mojih prijateljev ni bilo kar tri mesece. To pa sem izvedela od nekega ptiča Poldeta, ki živi blizu mene na drevesu. Vsak dan se odpravim še v

šolo, v vsak razred posebej. Tam se skupaj z učenci učim slovenščine, matematike in še veliko drugih predmetov. V moji domači mlaki pa z menoj živijo še zlate ribice in še nekaj drugih žabic. Moja najboljša prijateljica je riba Tinka. Rada pripoveduje zanimive zgodbe o osnovnošolcih. Skupaj se smejiva ure in ure.

Rada imam
Elisha Zorc, 3.c

Rada imam mami in očija,
ker me vedno potolažita.
Rada imam babi in sestrico,
me vedno nasmejita.
Rada imam dedija,
ker me vedno zabava.
Rada imam svoje prijatelje,
ker se z mano igrajo.
Najraje pa imam sebe,
ker vso ljubezen vračam lahko.

Nika Furlan, 5. c

Rada imam
Veronika Cukjati, 3. c

Rada imam mamico in atija,
ker mi pomagata pri nalogi.
Rada imam prijatelje,
ker me zabavajo.
Rada imam živali,
ker sem rada v naravi.
Rada imam cvetlice,
ker so pisane.
Rada imam svojo družino.

Rad imam, rada imam ...

Rada imam
Lara Pust 3. c

Rada imam Lili
njen kožušček kosmat,
dam ji briket
in objem čez vrat.

Rada imam mami,
vsak dan me objame.
Da poljubček na čelo,
preden noč me zajame.

Rada imam atija,
njegove zgodbe zanimive.
V dobro voljo me spravi,
ko me šola zakrije.

Rada imam Julijo,
mojo sestrico nadpovprečno.
Vedno me nasmeji,
tudi, ko je tečna.

Rada imam
Zala Kadunc, 3. a

Rada imam mami in očka, pa teto Tino
babi in dedka, imamo se fino.
In z Rozi prijateljici sva,
veliko se skupaj igra.
Rada imam tudi mlajšega brata
in svojega kušcarja, ki mu tekne solata.

Rad imam
David Remic, 3. c

Rad imam svojo mami,
Ker se lahko potolažim na njeni rami.

Rad imam tudi atija,
ker sva res prava prijatelja.

Tudi sestra Evo imam rad,
Saj sem njen brat.

Zelo rad se tudi igram,
Včasih pa gledam TV program.

Rada imam
Rozalija Drašler, 3. a

Rada imam
mamo in očka,
babico in dedka,
celo družino,
pravzaprav vse:
Sonce, naravo, živali, mavrico na nebu ...
lahko bi naštela stvari za cel zvezek,
ampak to je že dovolj
za eno samo srce,
ki vse to spravi
v poseben predal,
v katerega ne more priti niti morski val.

Rada imam
Tinkara Buček, 3. a

Rada imam veliko ljudi,
s katerimi se je prijetno družiti.
Rada imam atija, mami in teto Špelo,
z njimi je skoraj vedno veselo.
Rada imam dedija, sestro Terezo in babi,
njihova družba me vselej privabi.
Rada imam mamo, ata in strica oba,
z njimi se lušno kramlja.
Rada imam mojo muco Mili,
ki vame kar naprej sili.
Rada imam Filipa, Meto, Zalo in Lino,
saj z njimi imam se vedno fino.

V deželi klobučariji

V deželi Klobučariji

Marcel Furlan, 3. a

Nekoč sem bil pri bratrancih v Ljubljani. Padal je dež, toda jaz sem vzel dežnik in šel ven. Burja je tako močno pihala, da sem poletel in odneslo me je v deželo Klobučarijo. Namesto da so v gredi rasle rože, so rasli klobuki. Malo sem šel po mestu in videl otroke, ki so se igrali. Vprašal sem, če se lahko igram z njimi. Odgovorili so mi, da naj se kar pridružim. Podarili so mi veliko klobukov. Ko so mi dali klobuke, sem rekel, da moram domov. Šel sem nazaj domov. Očetu sem dal klobuk za filmske igralce, mami klobuk za gospodinje, sestri klobuk, s katerim ne bi nikoli nehala brati knjig, jaz pa sem obdržal klobuk, s katerim sem lahko letel v veselje. Tako smo živeli srečno do konca svojih dni.

Mila Petkovšek, 1. a

Mark Golob, 5. b

V deželi Klobučariji

Saša Malavašič, 3. a

Nekega dne sem se izgubila v Ljubljani. Prišla sem v deželo Klobučarijo. Tam je bilo veliko klobukov. Nisem vedela, od koga so klobuki, zato sem si jih ogledala. Prvi je bil pisan in imel je narisano noto. Vzela sem še enega, ta je imel narisano kitara in bil je turkizno zelen. Naslednji je bil turkizno moder in imel je narisani mikrofona. Zadnji je bil pisan, na njem je bilo narisanih veliko stvari: nota, kitara, mikrofona ... Ko sem si ga nadela, sem začela zelo lepo peti.

V deželi Klobučariji

Rozalija Drašler, 3. a

Bila sem na morju. Sprehajala sem se. Naenkrat sem našla deželo Klobučarijo, kjer so rasti samo klobuki. Bili so klobuki za želje, klobuki s katerimi si lahko letel, klobuk živalskega jezika, klobuk lepote, klobuk glasbe in še veliko drugih. Meni je bil najboljši klobuk letenja. Lahko sem letela nad obalo, lahko sem šla kamorkoli sem hotela. Lahko sem letela v gore. Tam mi ni bilo preveč všeč, ker me je zeblo. Jaz sem šla raje leteti nad morjem. Videla sem kite, želve, ribe, še celo koralni greben. No, res je bilo super. Šele ob sončnem zahodu sem se vrnila domov. Zaspala sem v trenutku.

Lars Marolt, 7. c

Ivan Cankar pride v 3.a razred

Lan Rakuša, 3. a

Nekega dne sem se učil v šoli. Bil je normalen dan, dokler ni v razred vstopil Ivan Cankar. Vsi smo se začudili, učiteljica je za hip omedlela, a se je hitro zbudila. Strmeli smo drug v drugega in si šepetali še eno uro potem, ko je odšel. Rekel nam je, da je pravi Ivan Cankar in da je prišel zato, ker ga je zanimalo, kaj se je spremenilo, ko ga ni bilo. Videl je, da se je veliko spremenilo, čutil se je telefonu in računalnikom, modernim avtom in lepim hišam. Potem je odšel po travniku proti Vrhniki in nikoli več ga nismo videli.

Resen človek

Avguštin Mrzlikar, 3. a

Nekoč pred davnimi časi je živel Gorazd, po poklicu je bil vrtnar. Vsi vrtnarji so imeli pisane rože, a Gorazd je imel črno-bele. Bil je zelo resen, vedno je nosil samo črne obleke. Ni prenašal hrupa. Ko je šel v trgovino, na poti nazaj ni pomagal ljudem. Sovražil je otroke. Če je kaj priletelo na njegov vrt, na primer žoga, je to uničil in vrgel v smetnjak. V hiši je bilo vse črno in belo. Čisto vsak dan je bil isti. Ko je enkrat šel na igrišče, je bilo toliko hrupa, da je zavpil: »Tišina!« Vsi so zbežali proč in naenkrat je nekaj počilo. Prišla je nevihta in iz nje gromozanski zmaj. Bil je črno-rdeč. Zažgal je celo mesto, avtomobile je razmetal in pomečkal vse, kar je bilo pred njim. Noben vojak ga ni mogel ustaviti. Ko je prišel do Gorazda, se ga Gorazd ni nič ustrašil. Zmaj ga je hotel zažgati, a ga je Gorazdova resnost branila pred ognjem. Zmaj je umrl, ker ga je Gorazdova resnost tako močno zadela. Gorazd je tako izgubil svojo resnost in postal najbolj živahen človek.

Luka Mezeg, 9. a

Kako je Krjavelj hudiča presekal na pol

Bil je moči, čez to let star, predalje velkosti, pa presejal živaten. Lica je bil zabulnega, zelo nazaj viseča, in pol žilnega pogleda.	obleženo je bil v rutnja vzjel, loka se kelo, vojaka in iz plavega suknja hlice so mu segale te do kolena, za mala pol. hudo.	med smeli v Dvobčakovi vrzini je vodna dinstovalna? Natakari! So ga m hudiča, kelo ga pa je videl.	"O to je pa to! hudič je pa hudič... soj sem ga jaz presekal o polnoči sem ga presekal, na dva kosa. Takole je bilo, stal sem na barki, obe enajstih..."	"Prej si pa rekel, da je bilo ob polnoči, s"
"O, prajstih je bilo tova, si hudo spaminim, tam sem stal na barki, megle je bilo in zebilo me je, bremoten sem se spretnjal po barki, vrcala sem, med in sem zakuril.	"Kar gari v jani borge nekaj pravi: vrcvrcvrc! jaz gledam gledam... pa ni bilo bremoten počenem tja matla, kar se backa, s pola raziba sem ter tja... jaz gledam... gledam kar vidim da hudič gre! Zagrabil sem svojo butko, sohiti, in raz seka! hudiča na 2! črila.	Jaj, je dualnot padel v vodo, penč je rekel, izbrsk drugiz pa izron-bvnt "Na pij, ker si dobro bilo vrcvrcvrc!"		

Kim Butolen, Zala Keršmanec, Taira Guljaš, 6. a

Cvetlice rade plešejo vse,
 Večer se naredi, na plesišče odpravijo se.
 Eden le bil je, ki videl jih je,
 To bil je učitelj male deklice.
 Lutke so prepevale, plesale in se bahale.
 Ida odločila se je, da tudi ona v sobo gre.
 Cvetlice so plesale, se veselo hihitale,
 Ena sem in druga tja, metale so se kar na tla.

Mala Ida je stala, jih opazovala.
 A ko dolgo so plesale,
 Lepe prej rožice, zdaj uvele so postale.
 Edino na tleh so še lahko obležale.

Ida v zemljo jih je pokopala,
 Do spomladi jih pridno zalivala.
 Enkrat za vselej ugotovila je, da roža v resnici nikoli ne umre.

Julija Pust, 7. c

Nik Novak, Tim Žitnik, 5. b

Stara svetilka na ulici je stala,
 Temo je dolgo razsvetljevala.
 Ampak ko noč se bo spet spustila,
 Riba namesto nje naj bi svetila.
 A takoj za tem, še les in kresnička prideta na teren.

Ulična svetilka, zdaj gre zares!
 Luč še zadnjič v tebi gori,
 In tudi službo danes zadnjič opravljaš ti.
 Čeprav hudo ti je zares,
 Noč polepša ti vsaj kres.
 A potem gospa burja prihiti in odpihne vse tvoje skrbi.

Svetilka vendarle kar tako ne mine.
 Vrže burja v smetnjak ribje skomine,
 Enkratne svetilki podari spomine.
 Tisočim zvezdam svetilka se smili,
 In še one spustijo z neba svoj svetli soj mili.
 Lepo ima svetilka svojo zadnjo noč,
 Ker dobila je resnično posebno moč.
 A ko se v svečnik bo spremenila, bo mlademu piscu vse svoje spomine lahko podarila.

Sneg prekril je celo vas,
 Na saneh prijadral mraz.
 Enega popelje s sabo,
 Že čez čas v ledeno dobo.
 Na saneh je mladi Kaj,
 A kraljičin to je kraj.

Kako močno je zasneženo,
 Res v celoti zamegljeno,
 A snežna Gerda Kaja najde,
 Lepo nato domov se vrne.
 Jok in solze, ogledalo
 In srce ne bo več trepetalo.
 Coprnija v zrak je izpuhtela,
 A ljubezen je vse razvnela.

Taja Kokelj, 5. b

Eneja Caserman, 5. b

Vojak se vračal je domov, naletel na starko in v drevo zašel.
 Živali v njem je bilo polno, od lakote so se počutile bolno.
 Iskal vžigalnik je vojak, našel pa bogastvo, naš junak!
 Grda starka ga je hotela, vojak noče, da bi ga imela.
 A fant kaj hitro ugotovi, da se pri coprnici mudi in zato raje po svoje odhiti.
 Lahko si je zdaj privoščil prav vse, si pridobil številne prijatelje.
 Nekega dne pa je izgubil prav vse, v svoji nesreči vžigalnik prižge.
 Išče ga policija, kraljica ukaže, naj svojo nedolžnost izkaže.
 Kraljica obesiti vojaka želi, njega pa iz vžigalnika rešijo psi.

Marko Iskra, Florjan Cukjati, 5. b

Jakob Maklin, 6. a

Mala morska deklica in Grdi raček (zmešnjava pravljic)

Martin Matkovič, 5. c

Lara Petkovšek, 5. c

Morje sinje se je bleščalo,
A morski deklici vse se je lesketalo.
Ladjo videla je v daljavi,
A na njej so bili štirje mornarji.

Morje je glasno zabobnelo,
Ogromno valovje je ladjo zadelo.
Romantika hitro končala se je!
Skušala rešiti je čisto vse.
Kljub temu princ potopil se je,
A deklica morska za njim zaplavalala je.

Deklica ga je rešila,
Eno noč že z njim prebila.
Ko prišel je odhoda čas,
Las mu je vzela za spomin na njegov obraz.
In sedaj napočil že konca je čas,
Cena za ljubezen bila je njen glas.
A mala morska deklica je princa tako ljubila, da se je v morsko peno spremenila.

Za devetimi vodami je živela mama raca, ki je izvalila sedem jajc. Iz prvega je prišel čudovit raček iz drugega prelep, iz tretjega lep in puhast. Vse do sedmega, ki pa je bil grd in siv.

Globoko pod morjem pa je živelo šest morskih deklic. Živele so na dnu morja, kjer je bilo prelepo in čudovito. Babica jim je obljubila, da bodo pri petnajstih letih lahko pogledale na površje. Najmlajša deklica je bila nad tem najbolj navdušena. Na površju pa so se rački učili plavati. Skoraj vsak, ki je zagledal sivega račka se je čudil, kako je grd. Globoko pod morjem pa je najstarejša morska deklica dopolnila petnajst let. Odšla je na površje in videla je čudovit zahod. To je povedala vsem petim deklicam. Naslednje leto je odšla druga, ki ji je bilo najbolj všeč osvetljeno mesto. Tako sta odšli še drugi dve, najmlajša pa je komaj čakala, da zaplava na površje. Končno je prišel dan, ko je lahko zaplavalala na površje. Tam je videla zahod, obalo ter ladjo, s katere se je slišala pesem in veselica. Pogledala je na okoli in videla mamo raco s sedmimi račkami. Bili so na nekem otoku, kjer so rasla drevesa in kjer so bile skale. Ker pa je morska deklica bila spretna v vodi, je pogledala, kaj se v ladji dogaja. Pogled se ji je ustavil, ko je zagledala princa, ki je praznoval svoj rojstni dan. Valovanje je postajalo vedno hujše in valovi vedno višji. Morski deklici se je to zdelo čisto zabavno, ljudje pa so bili v nevarnosti. Grmelo je, bliskalo in morje je valovalo. Kar na enkrat se je ladja razklala in vsi so padli v morje. Deklica je bila pozorna na princa, ki so ga močni valovi premagovali. Zgrabila ga je in odvela na otok. Tam so bili vsi rački in mama raca. Mama raca je vprašala, če lahko pomaga. Princ je že prej prišel do zavesti, a morska deklica se je hitro skrila, da je ne bi opazil. Ko je prišlo jutro, se je hitro odpravila h kraljici morskih deklic in jo vprašala, kaj naj v tem primeru naredi. Kraljica ji je povedala, naj vzame čudežni napoj in ga popije. Dala ji ga je in deklica ga je na površju popila. Spremenila se je v lepo princeso in odšla k princu.

Skupaj sta živela do konca svojih dni. Princesa je opazila prelepega laboda, ki je bil včasih grd. Tudi on je bil srečen in vesel.

Ula Samotorčan, Mark Golob, 5. b

Mala morska deklica in Grdi raček

Nika Furlan, 5. c

Nekoč za devetimi vodami je bilo res prelepo jezero. V tem jezeru je plavalo, čofotalo in se igralo sedem račk.

Eden izmed mladičkov je bil Grdi raček. Tako ime je dobil, ker so njegovi bratje in sestre grdo govorili z njim, se norčevali iz njega in govorili, da je grd. Raček se je slabo počutil v njihovi družbi, zato je med kosilom odtaval neznano kam. Njegova družina tega ni opazila, zato ga tudi ni iskala. Grdi raček je preplaval in prehodil kar nekaj kilometrov. Hodil je, hodil in hodil, dokler ni prišel do morja. Tam si je v grmovju naredil začasno zavetje. Naslednji dan je iz morja priplavala Mala morska deklica. Zagledala je grdega račka in ga vprašala, od kod je. Grdi raček je morski deklici povedal, da ga njegovi družini ni mar zanj. Morska deklica ga je povabila naj malo zaplava z njo po morju. Raček se ji je zelo smilil, zato se je odločila, da mu bo delala družbo. Mala morska deklica je z Grdim račkom preživela kar nekaj let. Ko je le morska deklica po treh letih ugotovila, da raček sploh ni raček. Povedala mu je, da je labod. Grdi raček je morski deklici komajda verjel. Mala morska deklica je račku povedala, da ji ni treba verjeti, a bo sam videl, ko bo odrasel. Raček je odrasel in postal prelep labod. Vsem skupaj je komaj verjel. Morska deklica mu je povedala, da so vsa vodna bitja, med katere spada tudi raček, zelo pametna. Da je raček v resnici labod, je kmalu izvedela njegova družina. Družina je račka iskala in ga našla čez nekaj dni ob morju. Zelo so ga bili veseli! Račku so se opravičili in ga povabili nazaj v svoj dom, a raček jim je povedal, da bi mu bilo lepše, če bi lahko ostal tu, z morsko deklico.

Še preden se je sonce skrilo za morje, je mama račku povedala, da od sedaj naprej ni več grdi raček, ampak prelepi labod, da kjerkoli bo, bo svoji družini vedno ob srcu. Tako so račkova družina in Mala morska deklica živeli srečno do konca svojih dni.

Mala morska deklica in Grdi raček

Filip Spajić, 5. c

Nekega dne se je grdi raček naveličal zmerjanja, da je siv. Zato je šel na odprto morje, kjer je srečal morsko deklico. Spoznala sta se in spletla novo prijateljsko vez. Morska deklica je račku pokazala očetov grad. Ampak kar naenkrat je prišlo neznano morsko bitje, ki je uničilo grad. Odpeljalo je babico morske deklice. Mala morska deklica in grdi raček sta lovila po morju neznano bitje, ampak jima je ušlo. Vrnila sta se v porušen grad. Po treh dneh sta morska deklica in grdi raček popravila grad. Naslednji dan sta odkrila, da je neznano bitje morski pes. Šla sta obiskat vsakega morskega psa v oceanu. Zadnji morski pes se jima je zdel sumljiv, zato sta ga zasledovala. Videla sta, da babico skriva v tajnem brlogu. Aretirala sta ga in rešila babico. Morskega psa sta zaprla v grajsko ječo. Potem pa sta se spomnila, da lahko ustvarita svojo zasledovalno agencijo. Vsak primer sta razrešila. Živela sta lepo do konca svojih dni.

Mark Golob, 5. c

Ko se srečajo pravljичni junaki ...

Linda Jereb, 3. c

Za devetimi srebrnimi gorami in sedmimi vodami je živila prelepa družinica. Najmlajša deklica Palčica si je želela svojega lastnega ljubljénčka in to prav posebnega. Palčica si je namreč zaželela žabo. Nekega jutra je pred vrati na Palčico čakal prav poseben zeleni žabec Jure. Palčica se ga je zelo razveselila. Tudi žabec Jure je bil vesel, ker je iskal nov dom. Ampak prav takrat je prišla velika Bela kača in vzela Jureta. Palčica je bila žalostna, da se je komaj pomirila. Vzela je nahrbtnik in se odpravila v brlog Bele kače. Med potjo je na zelenici srečala Grdega račka. Poklicala ga je in ga vprašala, če ve, kje je kačje gnezdo. Povedal ji je, da mora prehoditi snežni hrib. Palčica se je zahvalila Grdemu račku in se pogumno odpravila na snežni hrib. Pot ni bila najbolj lahka. Kar nekaj časa je porabila za to. Ko je končno prispela, je tam srečala Snežno kraljico, ki jo je povabila v njen dom na čaj. Nato se je od nje poslovila. Nato je kmalu zagledala Belo kačo, ki se je pripravljala, da bo pojedla žabca Jureta. Palčica je uporabila svojo super hitrost in bliskovito vzela Jureta in z njim pobegnila domov. Tako Bela kača ni nikoli več ugrabila Jureta. Palčica in žabec Jure pa sta za vedno ostala skupaj.

Čudežno ogledalo

Teja Krompič, 3. c

Nekoč, pred davnimi leti, je živila družin Novak. V njej so bili: hčerka Tina, sin Jaka, mama Liza in oče Marjan. Imeli pa so tudi psa Terija. V Lizini in v Marjanovi spalnici ja bila nočna polička, ki je ni mogel nihče odpreti, razen onadva. Nekaj res posebnega je bilo tam notri, da te omarice nista mogla odpret Tina in Jaka. Nekega dne sta starša pogledala, če je ta stvar še vedno tam notri in točno v tistem trenutku sta v spalnico prišla otroka. In tako sta Tina in Jaka izvedela, da je tam notri čudežno ogledalo. To ogledalo je bilo res posebno. Ko si pogledal vanj s i si zamislil osebo in si videl, kaj ta oseba počne. To ogledalo je prinesla hudobna čarovnica, ki je letela na svoji čudežni leteči metli, za pomočnika pa je imela svojo žabo po imenu Jure. Nekega dne je družina Novak šla na izlet. Mama in oče sta pozabila zakleniti omarico z ogledalom. In ko jih ni bilo več v bližini, je ta čarovnica šla po ogledalo, ker ga je hotela začarati in ga uničiti. Družina se je kmalu vrnila, čarovnica pa je hitro zbežala iz hiše. Ko so prišli v spalnico, so ugotovili, da ogledala ni več. Zahtevali so bitko. Če oni zmagajo, dobijo ogledalo, če pa zmaga čarovnica, pa ona obdrži ogledalo. Naslednji dan se je bitka pričela. Čarovnica je imela svoje čudežne metle, ki te tepejo po zadnjici, družina Novak pa je imela čisto navadne konje. In bitka se je napeta in vendar je na koncu je zmagala prelepa družinica. Čudežno ogledalo so shranili in zaklenili ter srečno živili do konca svojih dni.

Pravljična zmešnjava

Jurij Perše, 3. c

Za devetimi gorami in devetimi vodami je živila mama raca. Imela je račje mladiče. Eden izmed njih je bil zelo grd, da so ga poimenovali kar Grdi raček. Prgnali so ga s kmetije. Šel je k reki in opazil majhno deklico, ki je bežala od dveh krastač. Grdi raček ji je pomagal pobegniti. Grdemu račku je povedala, da ji je ime Palčica. Grdi raček pa je njej zaupal svojo žalostno zgodbo. Kar naenkrat pa se je prikazal majski hrošč in odnesel Palčico na bližnje drevo. Grdi raček tega sploh ni opazil in je šel naprej. Za Palčico se ni nihče več zmenil in sprejela jo je neka miš. Grdega račka pa je vzela varuška teta Otilija, ki je čuvala Jureta, začaranega v žabo. Teta Otilija je vzela čudežno jajce in pripravila palačinke, samo da bi se začarani Jure spremenil v dečka. Prišla je zima in grdi raček je sam ostal na jezeru. Na pomlad pa je bi morala Palčica poročiti s krtom. Tokrat jo je rešila lastovica in jo odnesla k jezeru. Tam sta se spet srečala Grdi raček in Palčica. Ugotovila sta, da je Grdi raček pravzaprav labod in Palčica se je poročila z njim.

Rebeka Jerina, 1. b

MOJ ČUDEŽNI PREDMET

Moja čudežna odeja bi imela tako moč, da bi mi dala najlepše sanje.

Jaka Mele, 2. a

Moj čudežni predmet so roke, z njimi pišem, rišem in barvam. Kakar se mi res zelo mudi, lahko začaram, da delam 10 x hitreje.

Vita Lenarčič, 2. a

Moj čudežni predmet je pliško, po imenu Jelko. Jelko je zelo čaroben, ker me potolaži, nasmeje in opogumi. Z mano je bil povsod, tudi tam, kjer ob meni ni mogla biti mami. Zato ima moč, da te nasmeje in potolaži.

Brina Molek, 2. a

Moj čudežni predmet je svinčnik. Namesto mene bi pisal domačo nalogo. Ko bi prenehal s pisanjem domače naloge, bi mu rekla: »Dragi svinčnik, prenehaj.«

Karin Šinkovec, 2. a

Moj čudežni predmet je žoga. Ko žogo brcnem leti kamor želim. Žoga je zelena in ognjena.

Erik Muha, 2. a

S čudežno preprogo bi lahko poletel, kamor koli bi si zaželel. Preprogo bi uporabil kot vesoljsko ladjo. Na preprogi bi lahko počival cele dneve in noči. Pozimi bi se lahko sankal s preprogo. Poleti bi jo uporabil kot čoln.

Tijan Ponjevič, 2. a

Ali bo vedno tako?

Nia Bajrektarevič, 8. a

Na žalost situacija s korono se je pripetila,
za katero nimamo zdravila.

Maska postala je del modnega oblačila,
in še najstarejša generacija jo je kupila.

V šoli zdaj meter narazen sedimo,
lizati rok pa si več ne želimo.

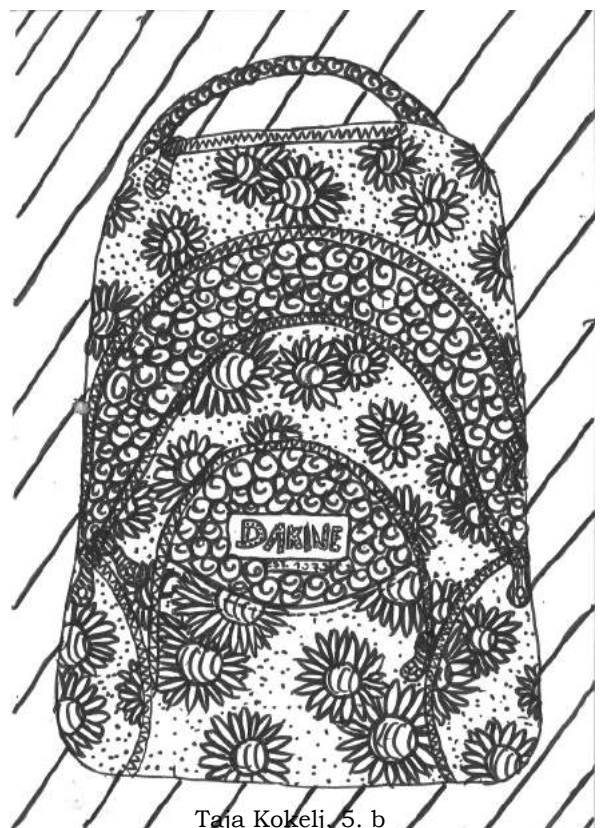
Saj ob misli na korono te srh spreleti,
čeprav se ti med boleznijo po navadi nič hudega ne zgodi.

Lokali zdaj zaprli so se,
druženje pa samo z varnostno razdaljo je.

Po poročilih samo še o koroni govorijo,
zdravniki pa niti za sekundo ne zaspijo.

Delajo dneve in noči,
zato zahvalni/hvaležni bi morali biti vsi.
Najraje bi se iz te nočne more prebudili,
in tako se strašne resnice znebili:

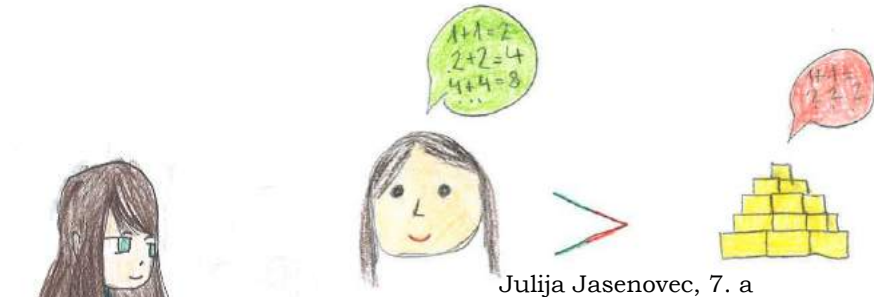
»Ali kdaj korone sploh konec bo,
ali bo od zdaj naprej vedno tako?«

Taja Kokelj, 5. b

Rišemo frazeme

Več velja učena glava kakor kup zlata

Julija Jasenovec, 7. a

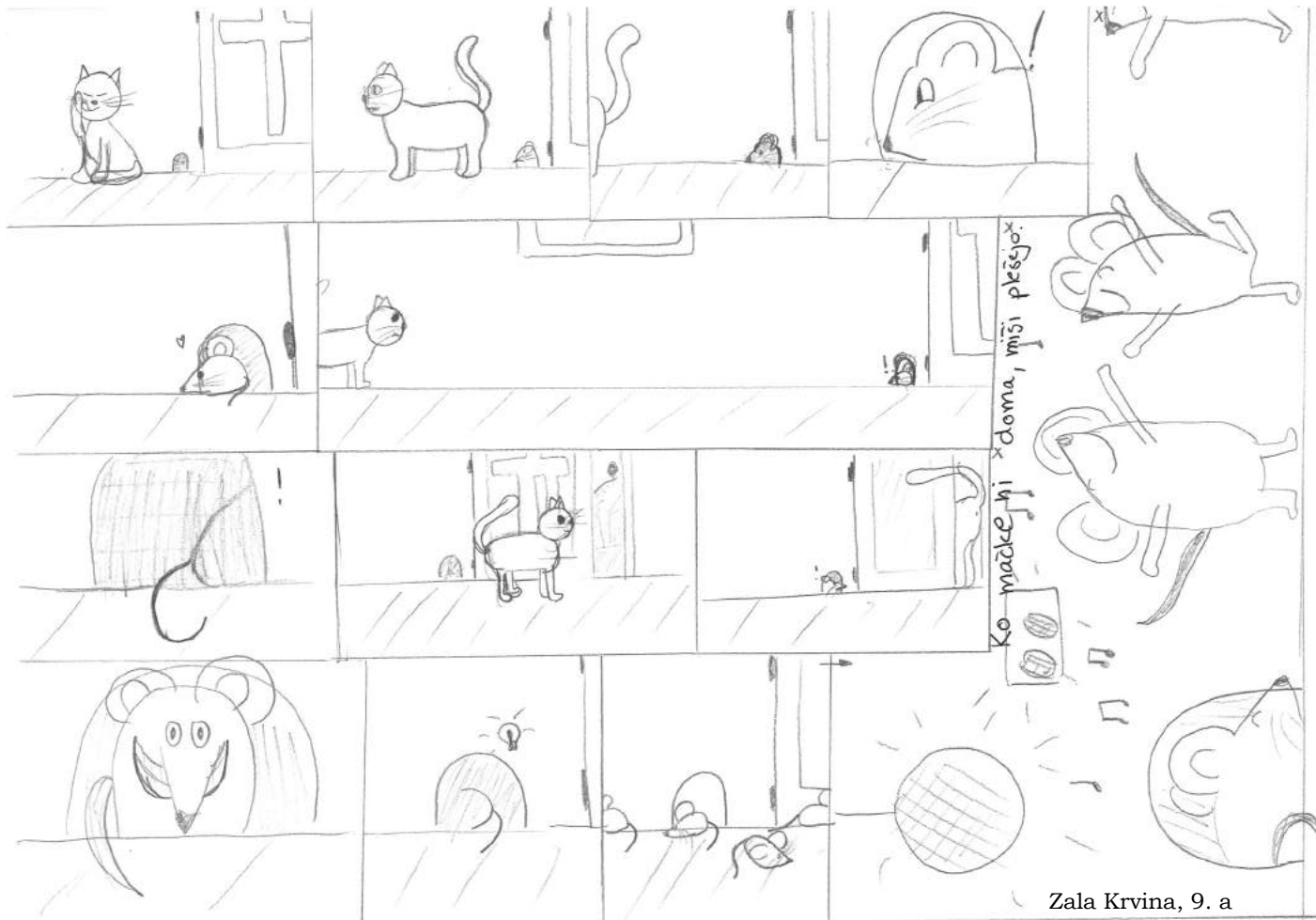

Iti kot po maslu

Gaja Toplak, 7. b

Katarina Jurjevčič, 9. c

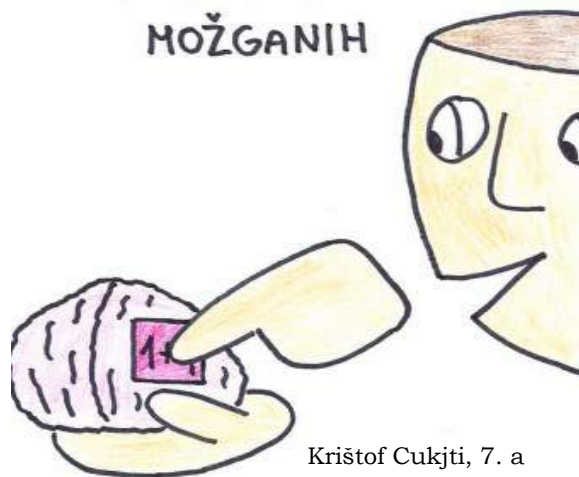
Zala Krvina, 9. a

živeti kot ptiček na veji

Luka Maklin, 7. a

POBRSKAJ PO
MOŽGANIH

Krištof Cukjti, 7. a

Zvit kot lisica

Vita Cimprič, 7. b

Jokati kot dež

Pia Govekar, 7. a

KRADE KOT SRAKA

Maja Jesenko, 9. c

Iskati šivanko v senu

Klara Matkovič, 7. a

Jabolko ne pade daleč od
drevesa.

Gal Samotorčan, 7. b

Video intervju z Božičkom

Bina Fefer, 7. a

Tako kot vsako leto sem tudi letos opravila intervju z Božičkom. A letos je intervju potekal malo drugače. Dobilila sva se na video povezavi "božičkovnet". Najin pogovor je potekal takole:

Hvala, da ste se odzvali mojemu povabilu na video klic. Vidim, da vam je od lanskega leta še malo zrasla brada in videti ste še modrejši. Za začetek me zanima, kako se spopadate z moderno tehniko, ki nam pomaga v tem času, ko se ne moremo videti v živo?

S to tehniko se komaj spopadam, saj takrat, ko sem še jaz hodil v šolo, ni bilo ne prenosnih telefonov, ne računalnikov in tudi nobene druge tehnike. To področje mi je zato manj poznano. Če rabim pri tem pomoč, se obrnem kar na moje pomočnike škratke, ki mi pomagajo tudi pri pripravi daril za pridne otroke.

Ali morda že veste, kako bo letos potekalo obdarovanje?

Ja, potekalo bo tako, kot vsako leto. Je pa res, da bo to malo težje izvedljivo, saj letos zaradi korone veliko ljudi svoj čas preživlja doma in bom težko na skrivaj prinesel darila. Pa seveda ne smem pozabiti na masko, da se ne okužim. Le kdo bi potem opravil to delo namesto mene?

Kako vam uspe obdariti toliko otrok v eni sami noči?

Hmm, to naj bi bila skrivnost. No, če pa že sprašujete, vam jo bom na hitro in potihoma zaupal: da lahko obdarim vse otroke v eni sami noči, potrebujem kanček čarovnije. Potrebujem pa tudi čaroben prah, s katerim sem hiter kot blisk.

Ali vam je kdaj težko biti Božiček?

Ja, od časa do časa mi je težko, ko vidim otroke, ki so žalostni, nesrečni ali pa celo trpijo. Takrat mi je še posebej težko pri srcu. Zdaj pa mi malo oprostite ...
Aaaaaaččččččihhhhhh
hhhhhhh!

Ojoj! Na zdravje, gospod Božiček, kaj pa je zdaj to?

Ah, malo sem se prehladil, a nič zato.

Joj, upam, da ni to korona!

Ne, ne, prepričan sem, da ni korona, le bežen zimski prehlad.

No prav, pa nadaljujva z intervjujem. Poznam kar veliko otrok, ki v vas ne verjame. Kako jih prepričate v vaš obstoj?

Za to potrebujem kanček čarobnega prahu, ki pričara božičnega duha, nato pa se še posebej potrudim z darilom in zraven napišem še voščilnico, kamor so tudi podpišem. Takrat otroci običajno verjamejo v moj obstoj.

Katera darila si otroci najpogosteje zaželijo?

Otroci imajo res bujno domišljijo, zato me velikokrat prosijo za kakšno žival, včasih je njihova želja povezana tudi z magičnimi živalmi. A na žalost, jim tega ne morem dati, saj bi živali lahko med dolgo potjo poginile ali se ponesrečile. Zato jim raje prinesem kakšnega plišastega medvedka. Zadnje čase si zelo pogosto zaželi tudi elektrone, ki je jaz še ne obvladam.

Ali so se darila in želje v zadnjih letih kaj spremenila?

Uf, želje so se tako spremenile, da včasih skoraj, da ne vem, kaj si otroci zaželi. Kar nekaj otrok me je prosilo za telefon in neko čudno napravo, ki ji rečejo i-phone. Ker nisem vedel, kaj to je, sem pomoč poiskal pri škratku Pametnjačku, da mi je razložil.

Aaaaaaapppppppppppppp
čččččččččččččččččččč
hhhhh!

Božiček ste prepričani, da je z vami vse v redu?

Ja, ja, kar nadaljujva.

No, prav. Kaj naredite, če si otrok zaželi nekaj, kar ni mogoče (npr. mir v državi, zdravje ...)?

Hmm, takrat jim podarim nekaj, da jim vlije moč in upanje, da lahko to dosežejo.

Aaaaaaaaaaappppppppp
ppppppppppččččččččččč
čččččččččččččččččččč

Joj, ta prehlad! Žal se ne počutim najbolje in bi bilo morda najbolje, da se za danes posloviva. Bojim se namreč, da vas s tem groznim kihanjem ne okužim preko računalnika.

Vredu, gospod Božiček. V veselje mi je bilo spet poklepetati z vami. Želim si, da čim prej ozdravite, in da obiščete tudi mene. In ne pozabite - naslednje leto se spet slišiva in upam, da takrat v živo. Na svidenje!

Seveda, na svidenje!

Domišljjski intervju z Miklavžem

Emilija Cukjati, 9. a

Vsi ga dobro poznamo po imenu Miklavž in po tem, kako nas vsako leto obiše in prinese darila. Znan je tudi pod imenom sveti Nikolaj škof. Ker gre za zanimivo osebnost, smo se odločili, da o njem izvemo kaj več. Odpravili smo se k njemu in ga prosili za intervju.

Povejte nam kaj o svojem življenju in kaj vas je navdihnilo, da ste se odločili otrokom in družinam nositi darila?

Odraščal sem se v mestu Mira. Tam sem spoznal tudi tamkajšnjega škofa. Posvetil sem se krščanstvu, ki tiste čase še ni bilo zaželeno. V Miri sem postal duhovnik, pozneje pa tudi škof. Nekaj let sem bil zaprt v ječi, ko pa so me izpustili, sem se spet posvetil škofovski službi. Takrat in že prej sem opazil, koliko je revščine, zato sem začel najbolj revnim družinam

nositi denar. Tako se je vse to začelo.

Zakaj ste si za pomočnike izbrali ravno anđelčke?

To je res dobro vprašanje. Na začetku sem vse delal sam, potem pa zaradi obilice dela in svoje starosti tega nisem zmožel več in sem prosil za pomoč. V nebesih so mi dodelili angele. V začetku nisem vedel, kako bo to delovalo, vendar sem potem videl, kako odlični pomočniki so. Zdaj jih ne bi zamenjal z nikomer drugim.

Zakaj ste si izbrali tudi parkeljce in zakaj ste jim dodelili nalogo, da strašijo poredne otroke?

V bistvo si jih nisem sam izbral, kar sami so prišli k meni. Nisem vedel, kaj naj z njimi. Ko pa sem videl, da so zaradi njih otroci bolj pridni, sem jih obdržal in jim postavil tudi nekaj pogojev. Dogovorili smo se, da lahko

strašijo otroke, vendar ne najmlajših in ubogati me morajo na besedo.

Koliko daril prinesete vsako leto otrokom po svetu?

Sploh ne vem več. Zdi se mi, da je vsako leto več otrok, ki želijo biti obdarovani. Nekateri izmed njih si želijo preprosta darila, nekateri pa želijo vedno več. Saj bi jim jih prinesel, a kaj, ko niso pridni. Če pa so otroci pridni, jim prinesem, kar si želijo.

Kolikšno razdaljo prepotujete vsako leto in kako potujete?

Vsako leto prepotujem cel svet, morda se v kakšnem kraju ustavim dvakrat ali trikrat. Odvisno, kako pridni so otroci. Vsako leto potujem peš. Včasih pa mi kakšni prijazni ljudje posodijo svoje konje in vprego, da je moje potovanje lažje. Nazaj grede jo seveda vrnem.

Ali vam potovanje oko-

li sveta dela kakšne težave?

Vsake toliko se mi zdi, da potovanja ne zmorem več, a se vedno zelo potrudim, da se to ne zgodi. Do sedaj mi je na srečo to dolgo in naporno potovanje uspelo še prav vsako leto, zato si potem vedno rečem, da mi bo uspelo tudi drugo leto. In glej, res mi uspe! Res ne vem, kaj bi bilo, če ne bi zmožel več poti in sprašujem se, kdo bi potem nosil darila vsem tem otrokom, ki jih vsako leto obdarim.

In še za konec - ali vam je ta služba všeč in ali bi jo radi zamenjali?

Moj odgovor ne bo dolg. Rad imam to službo, vendar res včasih pomislim, da bi jo morda zamenjal. V takšnih trenutkih potem vedno pomislim na vse otroke, ki bi bili zaradi tega žalostni. Zato nikoli ne razmišljam preveč o tem. Vsako leto se potrudim po svojih najboljših močeh.

Pesem o zimi

Rok Košir, 6. a

Zima je prišla
in nam snega natrosila
Sneg vsem nam je všeč,
potem pa moramo na peč.

Najboljše pa je,
ker praznujemo decembrske praznike.
Prvi nas Miklavž obdaruje,
ker on šestega god praznuje.

Božiček po hišah plazi se,
in z darili pod smrekico razveseljuje.
Ima pa tudi velike sanke,
ki letijo čez planke.

Otroci zjutraj presenečeni so,
ker jih darila pod smrekico čakajo.
Smrekica velika je,
z okraski pa čarobna je.

Klara Matkovič, 7. a

Luka Navrški

Luka Maklin, 7. a

Sem vitez Luka Navrški, sin Jana Mogočnega in Majde Velike. Moj grad Navršnik stoji na griču med Uršljo in Peco. Grič Navrški vrh prekrivajo bujni bukovi, smrekovi in hrastovi gozdovi, a sam vrh griča je goličava, ki jo krasi moj prekrasni grad.

Vsako jutro vstanem še pred svitom in v vzhodnem stolpu prisluhnem prečudoviti melodiji prvih leških zvonov. Po jutranji molitvi me hlad in bistrost Janeškega potoka dokončno prebudita. Na poti nazaj proti Navršniku naberem brusnice, borovnice in lisičke - vse, kar mi naroči kuharica Meta za poživljajoč zajtrk. Vedno se ustavim tudi pri Samu. Medved Samo je poleg sosedu Macigoja Vitkega II. moj najboljši prijatelj.

Opoldne se dobiva z Macigojem Vitkim II. En dan pri meni, drugi dan spet pri njemu, vsako nedeljo pa na Lešah pri Sv. Lenartu. Veliko si imava za povedati, pa čeprav od najinega prejšnjega snidenja ne mine niti dan.

Po slovesu z Macigojem Vitkim II. se sprehodim skozi moje širne gozdove, družbo pri tem pa mi dela moja divjad. Kosilo, ki mi ga v malho natančno vsak dan zavije skrbna Meta, pojem na Homu, pečini, s katere se odpira čudovit razgled na mojo posest.

Večerno zarjo pričakam v zahodnem stolpu. Skupaj z Meto po večerjava. Pri grajskem vodnjaku si umijem zobe in po večerni molitvi v grajski kapeli se odpravim k počitku.

Vsako prvo soboto v mesecu se s sosednjimi vitezi srečamo na Gori, kot domačini imenujemo Uršljo goro. Ne ustavi nas ne vročina poletnih mesecev ne mraz in sneg zime. Vsak Božič pa vsi skupaj preživimo na Peci.

Osmega novembra praznujem z mlajšim bratom Jakobom Hrabrim in svojimi starši. Jakob Hrabri me razveseljuje s svojimi izumi.

Grajska gospodična

Nik Pekolj, 7. a

Gospodična:

»Z Robinom se bova poročila,
nikoli ne bova se ločila.
Z Robinom rada se bova imela,
sedem otrok bova imela.
Ti na bitke boš odhajal,
bolj malo otroke boš vzgajal.
Jaz za vse bom skrbela,
polne roke dela bom imela.«

Vitez:

»Draga moja gospodična, res si lepa in lična,
a jaz ženo že imam in srčno rad jo imam.«
Gospodična ponori in mu grozi:
»Tvojo ženo bom ugrabila in ne bom je vrnila,
domov vrnem ti jo samo, če z mano greš na goro.
Tam ob sončnem zahodu me boš zasnubil
in za večno me boš ljubil.«
Vitez čisto se razjezi in reče ji:
»Zdaj pa dosti teh laži, raje umrem,
kot da s tabo kam grem.
Pri miru pusti mojo ženo,
drugače primazal ti bom eno!«

Vitez Lojzek

Jaka Zupanič, 7. a

Moj dan se začne približno ob 5. uri zjutraj. Ko se zbudim, naredim 500 sklec in 500 trebušnjakov. Po sklecah in trebušnjakih popijem surovo jajce in za zajtrk pojem šunko ali kokoš. Po tem me oče Lojze uči o zgodovini mojega roda in o strategijah za boj. Ko končava, grem s prijatelji loviti v gozd. Če kaj ulovim, naredim še 500 sklec od veselja. Ker sem prepoten in smrdim, da še ptice padajo z neba, se grem okopat k bližnjemu jezeru, ki ima prečudovit slap. Ko malo lepše dišim, se odpravim v koč k ženi in otrokoma. Skupaj pojemo odlično kosilo, ki ga skuha moja nadarjena žena. Po kosilu se malo spočijem. Sina sam doma učim kot moj oče mene.

Ko se bliža večer, grem jahat. Ampak ne konja kot vsi ostali. Z konjskim mesom raje hranim svojega zmaja Pipina Malega. Je na nek način del naše družine. Z njim grem vsak večer na polet. Poletiva na najlepši kraj, ki ga poznam. Včasih tja s sabo vzamem tudi ženo. O podrobnostih, kaj se tam dogaja, raje ne bom govoril. Ko se z ženo vrneva domov, otrokoma pripravim večerjo. Jaz je po navadi ne jem. Pred spanjem naredim še 500 sklec. Po tem grem seveda spet k jezeru, ker če ne bi šel, bi me žena poslala spat na tla. Večkrat se borim proti barbarom, ki vdirajo na naše ozemlje. In seveda zmagam.

Ptički se pridejo tja okrepčat,
v zimskih mesecih hrano iskat.
(rešitev: ptičja krmilnica)

Klara Matkovič, 7. a

Na saneh prihiti,
te z darili obdari
in poskrbi,
da srečen si.
(rešitev: Božiček)

Pia Govekar, 7. a

Kaj je to?

Ima pisker na glavi,
metlo v rokah,
za nos pa korenje,
to je možak!
(rešitev: snežak)

Klara Matkovič, 7. a

Le kaj na vrhu hriba tam stoji?
Stvar je bela in metlo v roki drži.
Včasih je debel, včasih je suh,
vedno pa na glavi nosi klobuk.
Kamne in korenček na glavi ima,
na trebuhu pa gumba dva.
Lahko ugotoviš kaj ta stvar je?
Povem ti, da iz snega narejen je.
(rešitev: snežak)

Nik Pekolj, 7. a

Ali najdeš 20 svečk?

Nejc Furlan, 7. a

Tujejezično

MY HOUSEHOLD CHORES

Neža Primic, 8. a

When I was 3, I took the trash out. When I was 4, I cleaned my room and made my bed. When I was 6, I did my breakfast on my own. When I was 7, I watered all flowers and cleaned the shelves under it. When I was 9, I already did the hoovering.

Now I do the hoovering every weekend, or twice a week. I fill up the washing machine and empty it, make breakfast and dinner for myself, fold laundry, walk the dog out and take the trash out every day.

Water the flowers, do the shopping, clean the dust, sinks once a week, clean the windows, mirrors and doors almost every weekend. I like to do the chores, clean windows and make breakfast and dinner. I don't like to do the hoovering, fold the laundry and clean the dust.

My mom does all things that I do, and more, she cleans the whole bathroom, floor, and helps me. My dad does the shopping, cooks the lunch and walks the dog. My sister fills up dog's water and food bowls, helps with the hoovering and cleans the tables.

MY HOUSEHOLD CHORES

Petja Bricelj, 8. a

When I was little I had to take care of pets: I had to tidy up the cat toilet, and fill water and food bowls. I needed to tidy my room and sometimes loaded a dishwasher. I sometimes helped with yard work and I had to put my laundry in my closet.

Now at the age of 13, I need to make my bed, tidy my room, put my laundry in my closet, take care of two cats, set my alarm clock, make myself a breakfast, take my dirty laundry to the laundry basket, take care of personal hygiene, ... I need to do this every day.

Once or twice a week I do the cooking, do the washing, load the dishwasher and I also do the shopping, change bed sheets and do the yard work as needed.

I don't really like to do household chores, but I am fine with it.

My mom does most of the housework. She does everything.

My dad does the cooking on Saturdays and Sundays. He does the yard work too.

My brother does everything like me except he doesn't do the cooking.

Manca Maja Horvat, 9. a

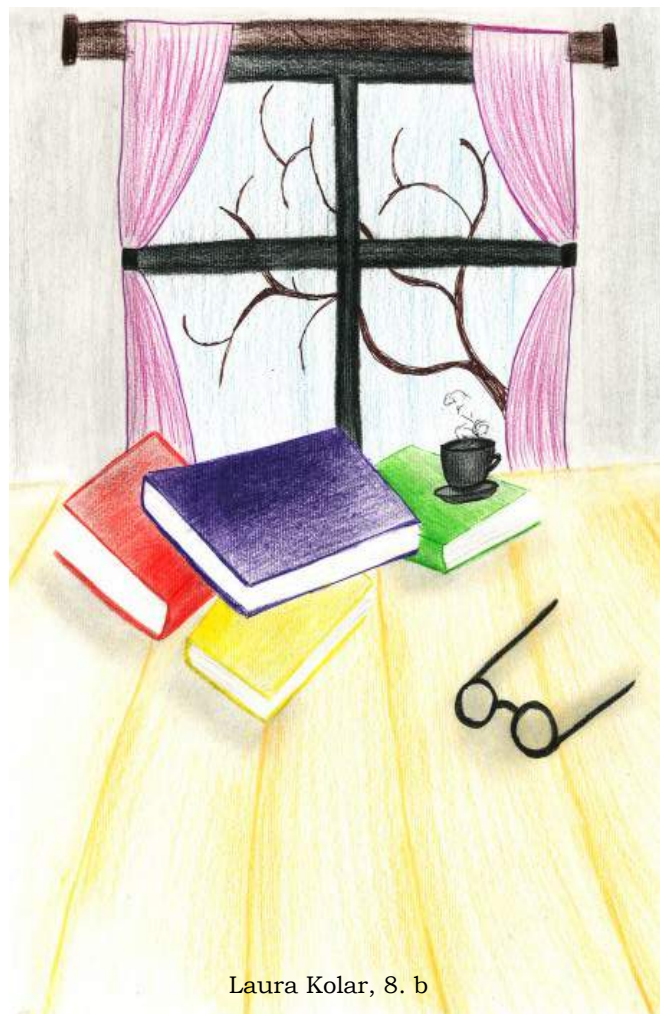
FOR AND AGAINST THE SCREEN

Grega Krašna, 9. b

The bad sides of the screen are, it disrupts your sleep, it effects your emotional health, increases depression. The screen makes you neglect responsibilities, makes you more anxious and stressed out.

Too many hours of watching screens may even cause physical damages to your brain. Too much watching of screens is even more dangerous with teens. When their brain is still growing and it leaves some unpleasant remarks. Too much watching of screen as a teenager leaves lasting damage in to your adulthood.

So trying to take time doing other things, like exercises. For example sports, cooking, dancing, doing different hobbies, will help your brain and you grow as a person. Some tips to stop watching to much screen are for example, to download an app that tells you how much time you spend on screen per day. Trying to do other things, that our body sees more helpful and not making them seem like chores helps our mental state. Thus making us feel happier with every task we do. The more you limit your screen time per day, the more you can do.

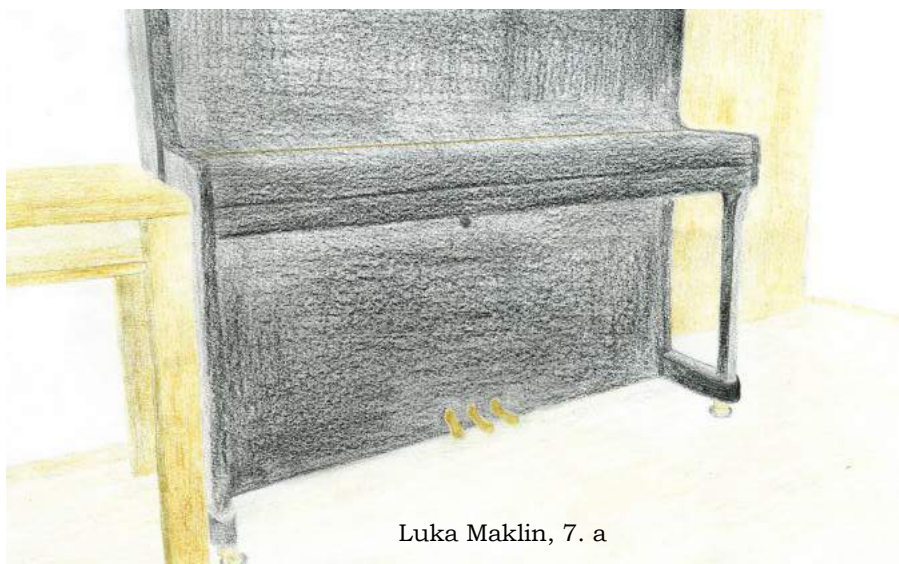
Laura Kolar, 8. b

FOR AND AGAINST THE SCREEN

Nejc Nišavić Perko, 9. b

I think that technology is bad for us. You can learn many things but now almost nobody reads books. There are E-books but they are not the same as real books. And you can not read E-book for two hours because your eyes will hurt. I do not think that we have a big problem with TV. We have a big problems with phones. They are addictive. We have come that far when the phone makes a sound we immediately rush to it. We have them everywhere we go.

We use computers for school, jobs or just to entertain ourselves. We start watching TV at very young age. This is not good because our brain can not develop properly. We have to read more so our brain will be able to develop.

Luka Maklin, 7. a

Happy birthday, dear school!

Ana Bokalič

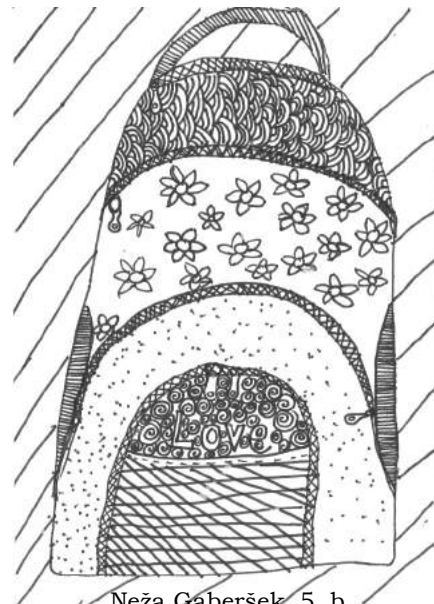
V 4. c so učenci po angleško zaželeli vse najboljše. V delu po skupinah je nastalo nekaj rojstnodnevnih pesmi in risb. Strinjamo se, da naši šoli želimo uspešne učence, dobre učitelje ter veliko uspeha in prijazna leta v prihodnje.

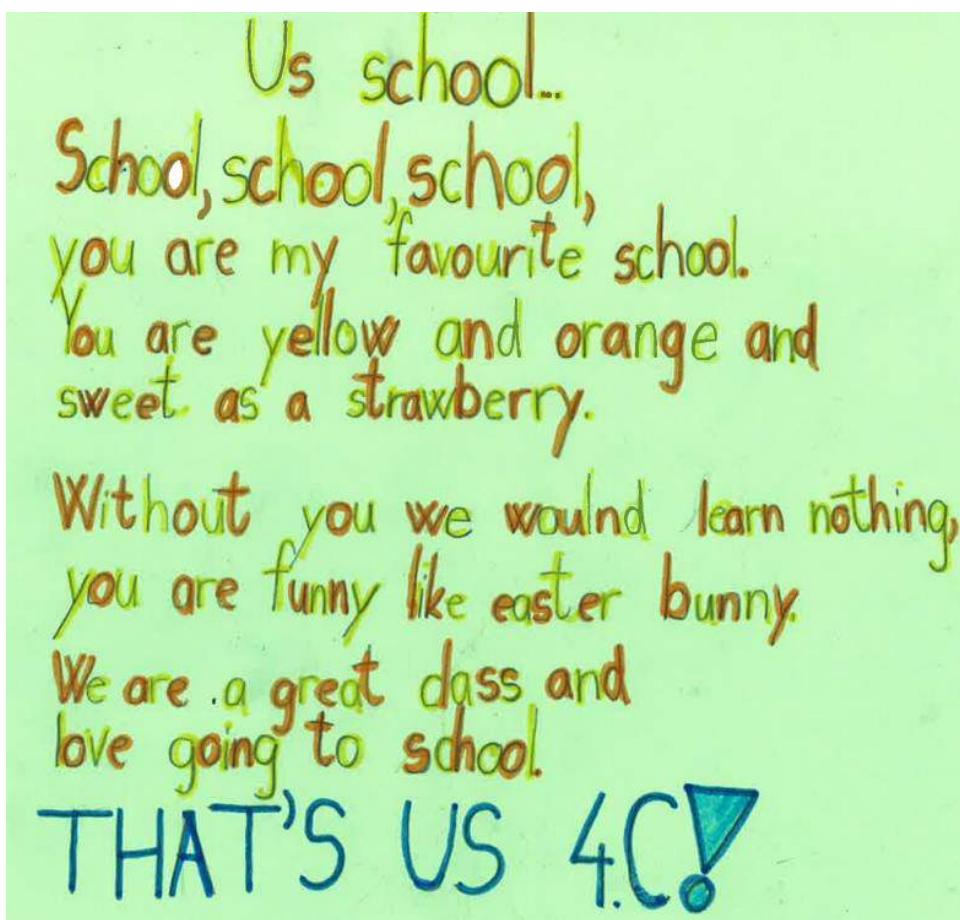
Ula Samotorčan, 5. b

My school is good,
I wish my school all good:
Good celebration,
Good pupils and
Teachers too.
Why my school is good?
Because it helps me dreaming.
Happy twenty anniversary.

Julija Hajduković, 4. c

Neža Gaberšek, 5. b

Zala Marjetic, Zarja Merlini Masic, Brigita Kocevar, Matevz Likar, 4. c

Happy birthday dear school,
 I give cake,
 Happy birthday, happy birthday dear school.
 Happy birthday for school is twenty years old
 Happy birthday happy birthday
 Dear school.

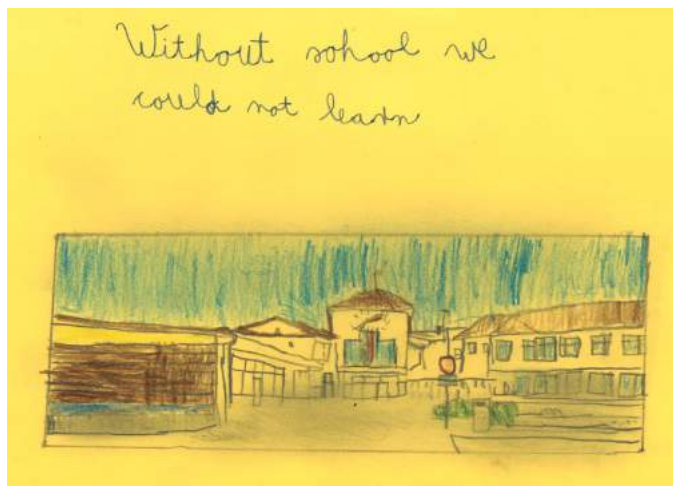
Filip Bekrić Vuga, 4 c

Dear school,
 Happy birthday to your
 twenty years.
 We wish you a nice year
 and lot of new children.

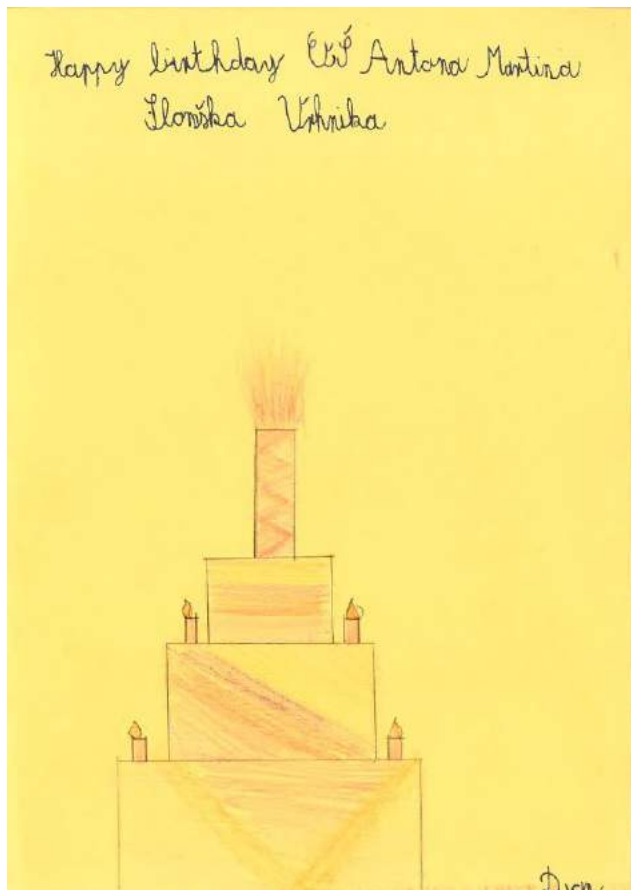
**Maj Golob Frank in
 Sanjin Hadžipašić, 4. c**

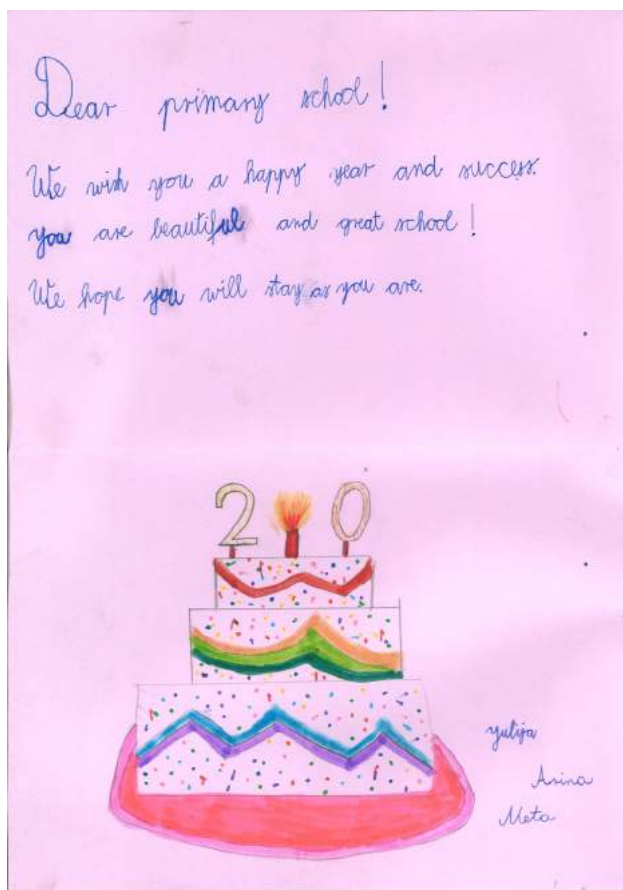
**Julija Hadžipašić, Arina Grebeneva
 in Meta Trček, 4. c**

Gašper Mesec in Bor Cvetko, 4. c

Dijon Aleksandra Maksic, 4. c

**Julija Hadžipašić, Arina Grebeneva
 in Meta Trček, 4. c**

MY DREAM SCHOOL

My school looks like a forest. It does not have any shape. My school does not have any classrooms. It only has a toilet. My school is outside, it's in the forest. No, my school does not have a kitchen. Children bring their food with them. Only a teacher works in my school. There are ten children in my school. Pupils spend their breaks in nature. My school doesn't have a swimming pool. There is a beautiful nature where pupils play.

Eneja Caserman, 5. b

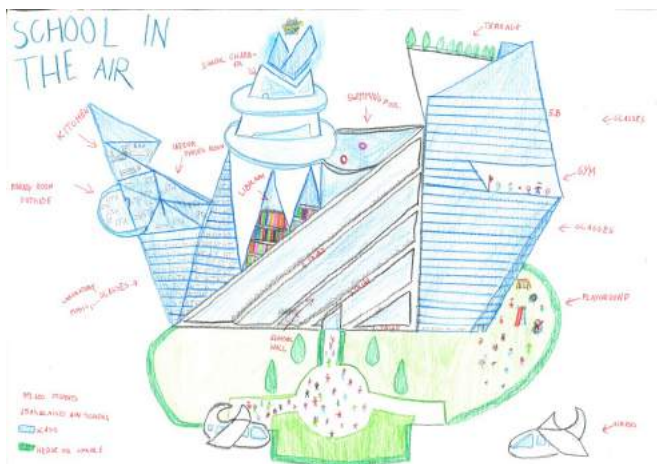
My school is small. It is the shape of a rectangle. My dream school is on the tree. My school has got four classrooms. There is no kitchen in my school, so children bring their food from home. But they eat in the common room. Classrooms are small. An elephant teacher works at my school. There are four students in my school. Children are swimming in the pool, swinging on a swing and watching TV in the breaks. They are playing in the gym and playing music. I like my dream school very much.

Neža Gaberšek, 5. b

My school is in different shapes. In my school are 3984 big classrooms. In my school is a kitchen. For lunch kids eat lasagna, tortellini in cream sauce, croquettes, beef soup, French fries, chicken medallions, spaghetti bolognese, pancakes, ... At my school work cooks, teachers, headteacher, caretaker, principal dentists, cleaning ladies, ... In my school are 99,600 students. Students spend breaks on the terrace, they hunt, or draw or talk in the classroom. In my is a swimming pool, a terrace, a gym, a library, a dining room outside and an indoor dining room.

Mark Golob, 5. b

My dream school looks like a castle. There are four classrooms. They are big and funny. First classroom is for training pets, second classroom is for art. Third is for games and fourth classroom is for swimming lessons. There is a kitchen in my school. They make the best lasagna. There is also hot dog – ice cream truck on the roof. There are teachers, cooks and a lifeguard working in my school. There are not many pupils in my school. Not more than thirty. Pupils spend their breaks at the biggest slide, on climbing wall, or they can go in the park. There is a big swimming pool with a water slide and apple tree where you can pick your own apples.

Taja Kokelj, 5. b

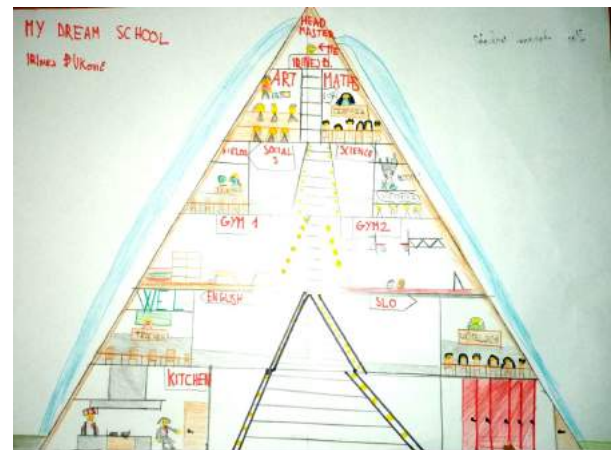
My school look like a square. My school has five classrooms. There are a music room, art room, library, gym and classroom. They are big. My school has a kitchen. There are served meat, fish, vegetables, fruit, and water. Children eat for lunch a lot of vegetables and meat like tomato, potatoes, broccoli, carrots and fish. In my dream school work a librarian, leaning ladies, caretaker, cooks, teacher and headteacher. My dream school has six hundred pupils. Pupils play during breaks, go to the library, to the toilet and play on the playground. There is no pool in my school. We have a large zoo at my school and there are a lot of different animals in it.

Špela Istenič, 5. b

My school is very big and it is in a triangle shape. In school is a kitchen, English and Slovene classrooms, gym 1 and gym 2, social studies and science, ART and math classroom, my office (headmaster office). In gym 1 are circles, pillows, laths and a chair. In gym 2 are basketballs, footballs, baskets, goals and lights. Science classroom has got the best teacher in my school, because it's so fun. I love to go to her classroom to have fun too. She tries to make experiments fun. Two times a week her experiments explode. It's so fun to watch her and kids with a smile on the face.

Irinej Đuković, 5. b

My school is in the shape of seven colour pencils and a brush. There are 27 classrooms in my school. They are big. There is a kitchen in my school. Cooks cook very good. The cook pizza, burgers, meat, potatoes, eggs, cakes and bananas. Children eat also bread, butter, cheese, apples, plums and strawberries. They drink juice, water, milk and tea. In my school work 5 cooks, 27 teachers, 2 librarians, 1 caretaker, 4 cleaning ladies and 1 headteacher. There are 270 pupils in my school. Pupils spend their breaks swimming, playing basketball, playing football, running, walking and playing on the playground. They eat a lot of ice cream. They also do the fitness. In my dream school there are: swimming pool, fish pond, stream, playgrounds, tunning track, path, fitness and ice cream factory.

Marko Iskra, 5. b

Hello, this is my dream school. There are 4 big classrooms. My dream school has a disco room, Slovene room, watching movies room, library, a game of prehistory, a pool, a volleyball court and an outdoor dining area. My dream school is not like the others, but I like my dream school. There is no kitchen. Children eat candies in my school. I work in my school. There are 30 children. There is a pool.

Erika Primc, 5. b

CLASSROOM VS. DISTANCE EDUCATION

Jana Zvonareva, 9. c

Since the beginning of the COVID-19 lockdown, many people's lives have changed, including my own. It all started in the middle of March when schools closed for two weeks. We were all very happy about it. I even remember us cheering in the hallway. The first two weeks were great. We didn't do much and all the tests were cancelled. Then two weeks became a month and so on. Our classes were mostly online, or we had to do an assignment for each day and send it to our teachers. Even if we didn't have any tests at the beginning, there were many assignments to do.

Education in class and distance education both have their good and bad sides. Working from distance was much easier, because you didn't have to go to school. We didn't have so many tests online, but that also meant that our knowledge got worse, as we weren't studying that much. We couldn't see our close ones. Because of that, some people had issues with the concentration and with planning their day. That led to unfinished assignments, projects and missed classes.

We could find a way to have our classes mostly online (if the situation is bad with the virus), and once a month come to school and repeat what we have learned. That way we would hear and learn the information again and remember more of it. We could also split our class in two groups, which means that one week the first group takes classes online while the second group studies at school. There are many ideas we can and did come up with; the problem is that they most likely won't be considered.

Lara Petkovšek, 5. c

CLASSROOM VS. DISTANCE EDUCATION

Bine Pivk, 9. b

At the beginning of 2020, the Slovenian government came up with a plan to tackle the spread of COVID-19. Their plan was to send the whole country into lockdown. This meant that practically the whole country stopped working. This also included schools. We were still going to school, but not in a traditional way. We were using computers to attend our classes. We were also given grades in some subjects, which is a topic that I will touch upon later. Comparing the two is rather hard, because when we were working from home, the conditions that we had were different from a student to a student.

This will also be my first topic for comparing the two styles of schooling. It is the fact that not everybody was happy when home-schooling was announced. Not everybody had enough computers to function and learn normally. This was obviously a problem. When we were attending the classes at school this was not an issue. It was just a matter of paying attention. Grading was obviously a big deal. I think a lot of students had higher grades than they would have at school. This is because getting a good grade was a lot easier. When on video-calls you only had to show your face, which means that you could have a piece of paper with all the information that you needed. Teachers could and did try to prevent it, but there was and always will be a way. Cheating and getting a good grade is not really the problem. The problem is that the knowledge level is rather questionable.

How would I merge these two styles together? Well, firstly I would bring students back to school. Maybe I would try to incorporate the use of tablets and phones in school, in a sense of not having a physical notebook but having one on your phone. I personally think that this could benefit some people. And who knows, one day we might not have any physical school accessories at all.

Taja Kokelj, 5. b

Our parents, 8th class

Alenka Gabrovšek Nikšič

We have described our mothers and fathers. In March they celebrate: 8th March, 10th March, 25th March. Let them be strong and healthy.

DESCRIPTION OF MY MOM

Tia Filipič, 8. a

I will write about my mom, because she is one of my favourite people.

Her name is Jerneja Filipič. She is 36 years old. She is 168 cm tall and she's got brown eyes and brown hair. She is good looking and kind. She is currently finishing her master's degree. She is a registered nurse and the head of CKZ (Center za krepitev zdravja). Mom helps diabetics, smokers, people with high blood pressure and many more. She is interviewed a lot so you can hear her on radio or television. She loves to be massaged. Me and my mom often massage each other and we often go shopping. My mom has a lot of energy and can't be still. She loves honesty and fairness very much.

My mom is friendly and funny, but sometimes she can be annoying. At home she usually wears a T-shirt and long pants. When she is at work, she is wearing a uniform. She doesn't like to wear socks. At the moment she is wearing pyjamas :). Mom loves tea and she likes to play cards with us. She likes to cook and she likes to spoil us with some cake or ice cream. She also likes to go for walks and runs.

My mom is special but in a good way. She loves everything and nothing bothers her, apart from having to wear slippers.

MY FATHER

Anže Ogrin, 8. a

My father's name is Janez Ogrin. He is fifty-three years old. He has got short brown hair and brown eyes. He is medium height.

He is good looking. He is friendly. He is one hundred seventy-four cm tall. He usually wears overalls, because he works on a farm all day. When he doesn't work he wears trousers, a pullover, a cap and shoes.

He is hard working. He likes helping other people. He likes working outside and driving a tractor. He doesn't like computer and technology. He likes cows and other farm animals. He likes hiking and cooking. He likes: vegetables, fruit, potatoes, meat, and other food. At this moment he is wearing a tracksuit, hoody and slippers.

Me as a small child in 7th class

Alenka Gabrovšek Nikšič

Pupils in 7th class have written about themselves being a baby and a small child. It's nice to ask your parents about the facts of your childhood that you forgot. I have chosen 3 compositions. You can see we are learning about the use of was and were. Krištof added the picture of his family. There he is not a baby, but his brother or sister is.

Me as a small child

Krištof Cukjati, 7. a

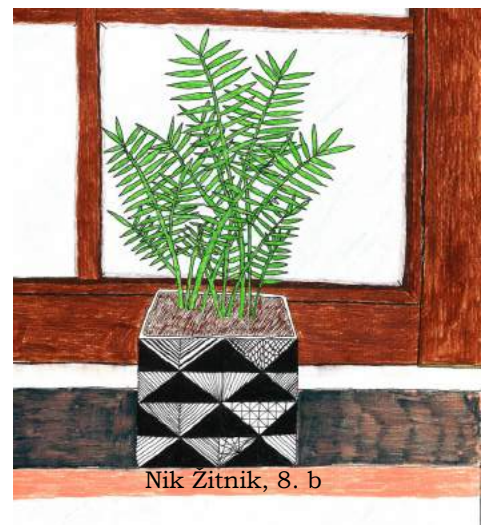
I was born 17th May at half past twelve in Ljubljana. When I was born, I had brown eyes. My hair was short, dark brown and straight. I was a big and heavy baby. My first word was the word tractor. I was not a sad baby I was a happy baby. My best friends in the kindergarten were Žan and Vid. My first class teacher was Darja. My favourite book was »5 prijateljev«. I was born as the second child in the family. I have seven brothers and sisters.

Me as a small child

Aljaž Kaučič, 7.a

When I was a child I had blond hair. My eyes were brown.

I was a medium size baby. When I was born I had about 3kg. I cried a lot. My favourite toy was a soft cow. I was born on the eleventh of September in 2008. I was born in Ljubljana. My favourite book was Medo Jaka. When I started school I was about 115 cm tall.

Nik Žitnik, 8. b

Me as a small child

Ema Starman, 7. a

My name is Ema. I was born on 10th of february. I was born at half past four in the afternoon in Ljubljana. My hair was brown. My eyes where green. I was a big, kind, happy and playful baby. My first word was mom. My best friend at kindergarten was Mia. I was tall when I was first grade. My first calss teachers were Neja and Andreja. My favourite book was Zverjasec. I don't know my childhood hero. My favourite toy was a bear.

9th graders: Health

Alenka Gabrovšek Nikšič

Health is wealth. Don't you agree? Health is very important. We can often hear: »I wish you to be healthy in New Year!« or »If only we are healthy, we will arrange everything else by ourselves.« What does our 9th class think about health? I have chosen the compositions by Lara, Matevž and Katka.

Health is one of the most important things in life. I think that we don't even realize how much it means to be healthy until ourselves, or one in the family, get sick.

Health is greatly influenced by the environment in which we live, that we move a lot, how and when we eat and how we see ourselves. If you are not mentally positive you will easier get sick. Lot of move will get you better resistance and that we know how to relax from too much of stress.

Health destroys improper diet, insufficient movement, mental state, the lack of contact with people.

Now when it's corona time, it's most important that we take care of hygiene. We can't have a lot of contacts with others and that we wear masks. Yes, I always wear a mask and have safety distance.

My dad had corona virus in November. He got it in a lighter form. Me and my mom, fortunately we were not positive on COVID. It was very difficult for me, that we were locked inside for two weeks and we live in flat. I'm that person that is always outside with my horse and dog. I'm very happy that I have them in this situation.

School for me is difficult in this way. It's better because I can longer sleep but first two weeks it was ok, now I don't even have a little of motivation. It's very unhealthy that we spend a lot of time on computer.

Lara Rakuša, 9. a

There are two sorts of health. Physical health and mental health. Both of them are very important in our lives and they are very connected.

Physical health speaks about eating good and healthy food, working out, breathing fresh air, having enough sleep, immune system and no diseases... Mental health speaks about something else. Mental health speaks about mindset, being optimistic, no mental diseases like depression...

In the time of pandemic it is very important to stay healthy. In my opinion we are losing motivation during lockdowns. This leads to the lack of sport activities, eating unhealthy. We are watching Netflix for almost a whole day or playing video games, we can't hang out with friends, girlfriends, boyfriends enough...

But what can we do in order to stay healthy. Well I think it is a very good idea to make yourself some rules to follow like "I will workout or go for a walk every day, I will attend all the online classes I have, I will help my younger brother or sister with school if needed, I will contact my friend that I don't see often during pandemic or maybe send him/her a text..." You can make yourself as many rules as you like but most important is to follow them.

It is hard but it is possible.

Matevž Potrebuješ, 9. c

Lina Kebe Tešar, 4. b

For me, being healthy means to take care of myself, to take care for my body. But the most important thing is to be healthy in your spirit. Because if you are stressed and sad because of school or work and very tired you can not be very healthy. Even if you eat healthy food and run or walk every day your spirit and your mind is tired.

Your mind and your spirit supports health a lot. If one of this things get destroyed all the balance in your body collapse.

What helps me not to get corona, are just staying home, wear mask in public and walk with my dog and get some fresh air. But I do not like to wear mask. I think they are useless and we produce even more trash. I am wearing a mask just because of others, that even if I have corona and I do not know that, and go in public I can protect other people.

I know my class mate had corona, but he did not die from it.

For me it is not healthy to work from home, because I sit on the chair all the time and watch in the computer. We can not have some fun with friends and have sleepovers, we have to be in our houses all the time. I can not even see my sister and my brother. I really hate corona and I can not wait that this comes to an end.

Katka Mele, 9. b

Shopping – 8th class

Alenka Gabrovšek Nikšič

December is probably the king of shopping of all months. But probably not this year. Do you like shopping? Is it good for the environment? Is it necessary? One of the pupils said: »We would starve if all shops were closed.«

Here you are: the composition on shopping and two home-shop-home dialogues plus extra bonus Petja's picture from the shop in corona times. Enjoy!

DIALOGUES

At home:

Mum: We need groceries. Luka go to the store and buy what's on the list.

Luka: Ok mum is that all or do you need something that isn't on the list Mum: yes i forgot to write that i need coffee.

Luka: ok i won't forget to buy it Mum: be safe!

Luka: k bye!

.....

At the store:

Luka: (puts on the mask) hello.

Cashier: Hello young man how can i help you?

Luka: where should i start?..... oh I need a loaf of bread, sour cream, vinegar, toiletpaper and a pound of cheese

Cashier: ok so bread is on the shelf in left the corner of the store, sour cream and cheese are in the fridge with other diary product, vinegar is next to the fridge and toilet paper is on the right side of the entrance

Luka: ok thank you (goes around the store and picks the thing he needs)....i am done can you check me out?

Cashier: sure...BEEP....BEEP....BEEP... that will be 12€ in total do you need anything else?

Luka: thank you so much that's all (gives the money and heads home) bye!

Cashier: thank you bye!

.....

At home:

Luka: Mom i'm home!

Mom: nice did you have enough money?

Luka: yes you gave me enough

Luka Plevnik, 8. a

Petja Bricelj, 8. a

SHOPS AND SHOPPING

Jan Buh Beguš, 8. a

Shopping is a necessary evil for me, while my mom loves shops, shopping, and everything related to it. I don't like browsing the available goods or services and I do not like crowds of people which are looking for things to buy and also I don't like standing in lines.

We know a lot of types of shops (grocery stores, non-food stores, technical goods stores) and various types of shopping places (a small market, a garden centre, a shopping centre/mall,...) but I just don't like shopping.

My favorite shops are online. I can browse for things that I am interested in and I shop with no crowds and no lines.

Shops used to be providing the basic needs and goods, but nowadays shopping is spread worldwide and for many people has become the way of life. Some of them are addicted to it and they spend many hours in shops looking and browsing for things to buy. I think that is the waste of time.

Shopping is highly dependent on advertisements. The more you advertise, the more you sell. Advertising companies are selling us new goods all the time. The latest is that we can shop our way to a healthier planet. The hard fact is that global warming, deforestation and other earthly ills can be solved with the three R's (REDUCE, REUSE, RECYCLE). These three R's are very important. We should all try to buy less and only what we need, buy things that will last long, shop with reusable bags,... If everyone behaves like that, our planet would be much cleaner and healthier.

We shall all try to be more self-sufficient. In my family we are trying to be more and more self-sufficient each year. We don't have our own garden, but we buy eggs from a local farmer and when we can, we buy milk, fruits, vegetables and local home-cooked food from local farmers.

I love this corona time, because just the grocery stores are opened and all the rest are closed.

Shopping is limited as it can be and I think this is good, people aren't losing time in stores and also this situation is very kind to the environment because people buy less.

Shopping is and will stay people's most important thing to do. It is necessary for us to have a normal life but we shouldn't be addicted to it. There are so many things that are more important than new things we can buy in stores.

DIALOGUES
Anže Ogrin, 8. a

The first part:

At home

Mia: Mum I would like to go shopping, because I would like to go outside. Do we need anything?

Mum: Nice, I am happy. Wait a moment I will look on the shopping list.

We need matches, butter, millet, ham, apples and bananas. You also bring 6 bio eggs. Look that they are as fresh as possible. Check the date.

Mia: Right.

Mum: Do not forget a bag.

Mia: I will take the backpack.

Mum: Here is wallet. 20 euros will be enough.

Don't forget the mask.

Mia: I have already had it. Bye.

Mum: Bye.

The second part:

In a small shop

Mia is in front of the shop. She puts on her mask.

Mia: Hello.

Shop assistant: Hello.

Mia disinfects her hands and takes a trolley.

She picks apples and bananas with a glove on her hand.

She puts them in a durable bag and weighs them. She puts in a shopping trolley ham and butter, too.

Mia asks a shop assistant: Where is millet and where are matches?

The shop assistant shows her: there is millet and there are matches.

Mia: Thank you.

Mia goes to the checkout. She waits in the line. When it's Mia's turn, she says: I have a card. Here you are.

Cashier: Thank you.

12 euros.

Mia: Here you are.

Good bye.

Cashier: Good bye.

The third part:

Again at home

Mia comes home: Hello

Mum: Hello, Mia. Have you got everything?

Mia: Yes, everything.

Mum: I am happy, that you help me.

Mia puts the things out of her backpack and puts them away.

Klara Matkovič, 7. a

IN THE PAST: the 7th class

Alenka Gabrovšek Nikšič

It's interesting to peep into the past. How did our grandmothers and grandfathers live? How did our parents live when they were young? The pupils have found many interesting facts and learned about the Past Simple at the same time.

Brina has shared with us the photo of old, wooden ice-skates.

Do we have the reason to be happy now? Find out by yourself.

IN THE PAST

Luka Maklin, 7. a

In the family of my grandmother there were ten children and they lived on the farm in the country.

She walked five kilometres to the school without shoes. She had some books and notebooks. They didn't have toys, so they played interesting games, like hopscotch.

They drove with bullock cart because they didn't have a bike or a car. They washed their clothes on the washboard in a tub because they didn't have a washing machine. They had a pantry but they didn't have a fridge. They didn't have a cooker, so they cooked on the kitchen-range.

They didn't have electric lights, so they illuminated rooms with kerosene lamps. They swept with brooms because they didn't have a vacuum cleaner.

They didn't have a television, a radio, a record player and a telephone. They wrote by hand with pens because they didn't have a typewriter or a computer. They had only letters and postcards.

IN THE PAST

Klara Matkovič, 7.a

I asked my grandmother and she told me about the past.

The family of my grandmother lived on the farm. They grew their vegetables and they had animals. They didn't go to shop for food. Their father was a hunter. He often brought some rabbits. Their mum prepared them to eat. They washed laundry and dishes by hand. They got a washing machine later. They didn't have a car. They went on foot or by bike. They didn't have a computer or telephone. They were the first in the village who got a television. The neighbours came to their house to watch television. They played many interesting games. Some of them are play tag and hide and seek. They often played with marbles. They didn't have lawn mower. They cut the grass with scythe and they didn't have a vacuum cleaner. They cleaned the floor with broom.

Today many house work do machines and we buy a lot of food in the market.

Krištof Cukjati, 7. a

IN THE PAST

Brina Kebe Tešar, 7. a

I asked me grandma about the past and she told me about the past.

She lived in a small village in the countryside. They had a small farm. They only had one bike at my grandmas house. She told me about the school . She walked to school two kilometers on foot. Tables and chairs in the classroom were wooden. School lasted eight years. Students were punished if they didn't obey. She lived near the lake. In winter time the lake was frozen and people could go ice-skating. They had wooden ice-skates. In summer they could go swimming.

SUMMER HOLIDAYS

Alenka Gabrovšek Nikšič

In the 8th class, we started the school year with the description of the holidays. This way I was getting to know the pupils and we revised The Past Simple.

I have chosen two compositions. The first one is by the girl who moved to Slovenia and the second one is more or less typical holiday.

Summer holidays

Nadija Vikić, 8. a

It is my turn to recount my summer vocation. My summer vocation wasn't a vocation at all, just extra commitments and worries. It was time to move on and start a new beginning. I've never moved in my life so it all seemed awful to me.

I didn't know exactly what I was doing and I believed that the move was just a temporary change of location and that I would go back to where I started. I didn't know it, in fact, I felt it. This move was more traumatic than I thought it was. So much worry about how I will and whether I will fit. Meet new friends. Will I have a hard time learning because I won't understand anything because of the language. Of all these negative things I forgot the positive ones. I thought about all that it would look like. New environment, school, society, language... I used to have a desire to go back to my old life as if nothing had happened.

I forgot to say how sad it was to watch all those crying faces of my family with the fact that we were leaving. It was hard for all of us but we had to come to terms with it. That's how my summer vocation ended, which I hope will be much nicer and better next year.

My holidays

Leon Luzar, 8. a

I started my holidays very easy going. I was at home playing some video games with my friends. I went for some walks with my family and I played with my brothers. We played ball and some legos.

After a couple of weeks I have made an arrangement with my grandparents. I stayed there for a week, feeding the chickens and gardening. I was actually bored since I have no friends there.

When I got home, I stayed at my other grandparents. They live in the same house as I do, but going there still feels like holidays. My grandma always cooks what I want. My uncle is renovating an old house and I helped him.

We didn't go to the seaside, but we did go on different trips around our country. We've seen some new places and visited old friends. I also went swimming in Atlantis, which is in our capital city. It was so much fun and I could stay there for the whole day. I really enjoyed it and we went there for four or five times.

I played outside with my friends a lot. We rode bicycle, played hide and seek and some basketball. One evening we built a tent and slept outside.

Taja Kokelj, 5. b

Homereading: 7th, 8th and 9th class

Alenka Gabrovšek Nikšič

Reading means a lot to me. I like the feeling of the book in my hand. I like learning from books. I think books are the best way to improve the language, besides going abroad to English speaking countries and being there the part of the community.

What about you? Do you like reading? Find out what the pupils think.

FRECKLES

Bina Fefer, 7. a

The story talks about Susie and her big teenage problem – freckles. She thought she was ugly and nobody liked her. She had a friend called Donna. She was pretty and had no freckles. Susie was jealous of Donna, because of it. Almost all the boys at school liked Donna. In school Susie met a boy called Jack. And Donna liked him too. Jack invited Susie to disco. She was very surprised, because she thought Jack wanted to invite Donna and not her. Donna was very jealous of Susie and she didn't want to talk to her.

I really liked the book. The book was short and interesting. It describes what is going on in real life. I really like reading books like this. Some time ago I also felt the same, because I have freckles too. I would recommend it to all those who are not good at English yet as it is easy and does not have so many difficult words. It would be great if the book had even more complications and became even more interesting than it is.

I love reading at home because you can learn a lot from books.

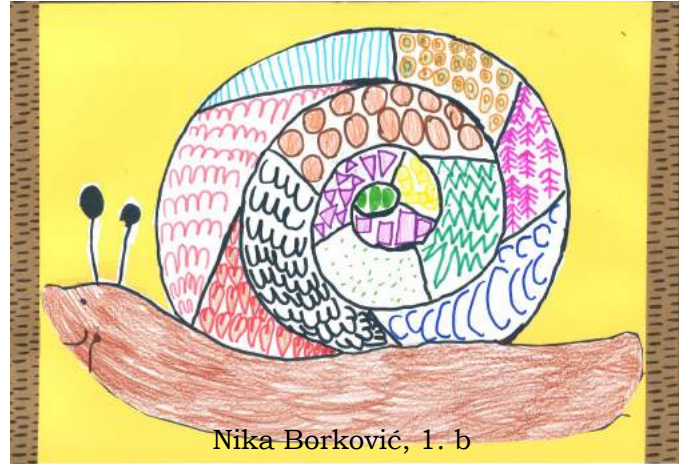
BILLY ELLIOT

Dijana Pajkić, 8. a

Billy Elliot was eleven years old boy. His family didn't have much money and Billy's mum died. Billy was training boxing until he found out that he liked ballet. At first, dad and his brother Tony didn't agree with ballet, but then all the family was happy for Billy. Ballet teacher wanted Billy to go on ballet audition. Family agreed with that. On audition, Billy was chosen. Some years later he became a good ballet dancer.

I like this book because Billy fought for ballet and he didn't give up.

I think that homereading is a good thing because when you read, you learn new words and it makes your language teacher.

Nika Borković, 1. b

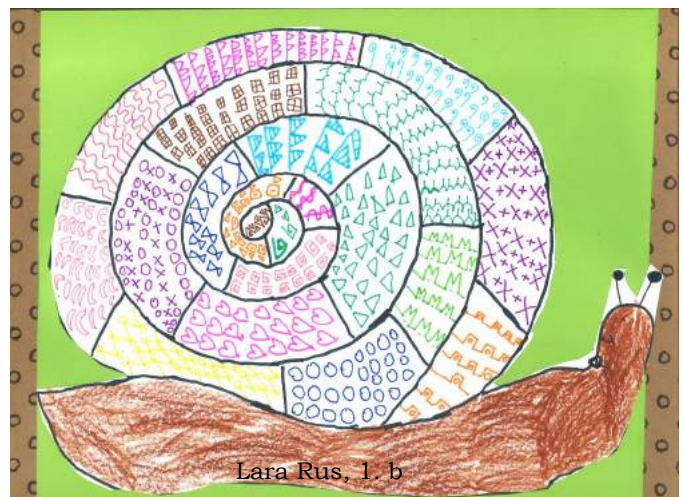
Pompeii: Tiro's story

Nejc Furlan, 7.a

The book is about a boy, Tiro. The master tells him and his older friend to go to Pompeii and buy four amphoras of garum there. They went, and when they were coming back, they were surprised by the eruption of the Vesuvius volcano, Lyco almost died there, but Tiro saved him and they went back with just one amphora.

In the book, I like the way it all gets complicated and then solved. But I do not like the book because some words are difficult to understand and even the computer can't understand them.

I love home readings so we can have it again but with only one book and not two.

Lara Rus, 1. b

The Cellist of Sarajevo

Bruno Kuret, 9. a

The Cellist of Sarajevo talks about the war of independence of Bosnia from Serbia. It is happening in the 90s. It talks about people who live in Sarajevo during the war. The main characters are: The Cellist who has made an oath to play on the street for 22 days for the massacre that happened. Next one is Arrow who is a sniper that protects the Cellist and there are two civilians called Dragan and Kenan. Each one of them has a different perspective on the war. The book shows us all four sides of the same coin.

I liked the book because I am a history fanatic and I love to read about our past. It also shows how dark the war times can get and makes us realize that we do not want war.

I like home reading because I wouldn't ever think of picking up this book, but now that I have read it I do not regret a single thing.

AMISTAD

Ana Luna Štupica, 9.a

Cinque and other black people were kidnapped in Africa and then brought to Cuba. Then they sailed to Connecticut, US. Meanwhile Cinque and other prisoners freed themselves and managed to kill the crew. They left only two Spaniards alive to sail them back to Africa, but they turned the boat to America. There they were thrown into prison. Theodore Joadson, Lewis Tappan, James Covey, John Quincy Adams and others helped them to get free. That is how they became free men again.

The book was okay. The thing I liked about the book is that it is written after real events. The book was too long, that's the thing I don't like about books.

The theme of homereading was interesting but I do not like to read. I think that two books for homereading are too much. It is very hard to remember all the information.

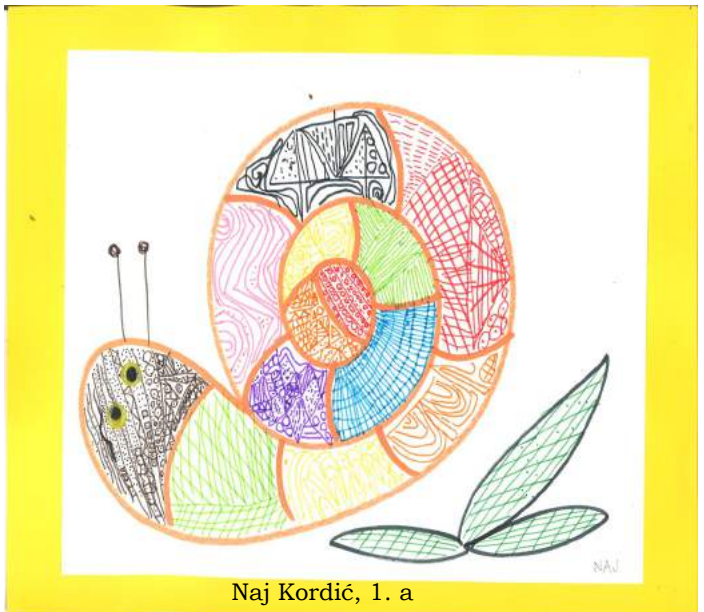
Anne of Green Gables

Luka Čuden, 8. a

The book is about a little girl Anne, she was homeless, until Mr. Matthew and Mrs. Marilla adopted her. She became a friend with another girl named Diana. She went to school and to church. In school one boy was making fun of her hair, because it was orange. One day when she went to church and on the way there she put some flowers on her hat and all the other kids in church thought she was crazy. She saved life of Diana's little sister. At the end, she became a friend with the boy that was making fun of her hair.

I liked the book because of how impulsive Anne was.

I think homereading is good and relaxing.

Mi smo (za) eko!

Dan slovenske hrane in Tradicionalni slovenski zajtrk

Tretji petek v novembru, 20. 11. 2020, smo tudi na naši šoli obeležili dan slovenske hrane oz. tradicionalni slovenski zajtrk. Tokrat je potekal nekoliko drugače kot običajno – na daljavo. Učenci so izvedli različne naloge (pisali tedenske jedilnike, pripravljali zdrave obroke, raziskovali, od kod prihajajo živila, pripravili tradicionalni slovenski zajtrk in tipično slovensko kosilo, raziskali pomembnost čebel ipd.). Nekaj njihovih izdelkov vam predstavljamo v nadaljevanju.

Ajdin Keranovič, 3. a

Maša Plančan, 7. a

Aleks Radič, 3. r.

Jaka Zupanič, 7. a

Pia Govekar, 7. a

Žan Kokalj Pajsar, 7. a

Nik Pekolj, 7. a

Brina Kebe Tešar, 7. a

Jakob Maklin, 6. a in
Luka Maklin, 7. a

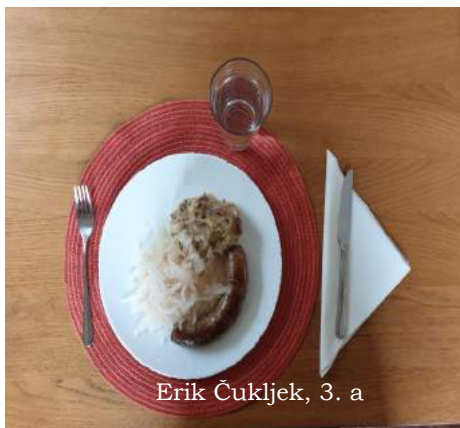
Ava Mesec, 7. a

Klara Matkovič, 7. a

Zarja Rakuša, 7. a

Erik Čukljek, 3. a

Luka Maklin, 6. a

Aljaž Kaučič, 7. a

Jakob Maklin, 6. a

Lovro Žust, 7. a

Z mamo večkrat obiščeva sobotno tržnico na Vrhniki. Tudi za pripravo tega kosila sva krvavice in zelje kupili od prijazne gospe na stojnici. Vsa njena družina se ukvarja s kmetijstvom. Njihove domače izdelke gospa prodaja ob sobotah na tržnici. Pri njej vzameva zelenjavo, mlečne in mesne izdelke. Vsakič me preseneti njena skromnost in hvaležnost, da kupujeva od nje. Vsi njihovi produkti so popolnoma drugačnega okusa kot enaki produkti, ki jih kupiva v večjih trgovinah. Mogoče bi tudi mi, ki kupujemo, morali imeti več skromnosti v sebi in kupiti malo ter kvalitetno. Hkrati bi lahko prijazno pokazali priznanje kmetom, ki delajo veliko in s svojo skromnostjo ponujajo visoko kakovostno hrano. Moje razmišljanje ne govori o pridobivanju hrane v preteklosti, pač pa o današnjem odnosu nas kupcev do hrane in njenih pridelovalcev, dobaviteljev.

Ava Mesec, 7. a

Maša Plantan, 7. a

Nik Pekolj, 7. a

Jaka Zupanič, 7. a

Jesenska radost

Maša Plantan, 7. a

Na vrtu raste mi lepo,
okroglo, rdeče jabolko.
Naj tvoja barva lepa mi,
veselo skače v oči.
Ko v jeseni dozoriš,
v moj recept že ti bežiš.
Naribam te in posladkam,
da lahko v testo te dam.
Počivaš in popečeš se,
v zlato oblečen osrečiš me.
Nikoli nisi vitek,
moj jabolčni zavitek

Brina Vogrinc, 1. b

Tradicionalni slovenski kajtake

16.11.2020

ponedeljek

domači črni berab & domačim maslom in
medom (kmetija Žgajnar) in domače mleko (
mlekomat Vrhnika), domače jabolko (sadjarstvo
kmetija Janša Lesno Brdo).

torek 17.11.2020

Črveni kosmiči &
mletimi lesniki in
domače mleko (mlekomat na
Vrhniki).

sreda 18.11.2020

Domače jabolko kmetija (Janša Lesno Brdo) -
domač ožolov bruh domači jogurt (kmetija Žgajnar)
in nesladkan planinski čaj.

četrtek 19.11.2020

Domač plnokrnat
bruh domača smesana jajca (jajčman Vrhnika)
in kruška (Lesstikov sadovnjak).

Kim Butolen, 6. a

Poročilo o peki kruha

Viktorija Bradeško, 9. c

Naredila sem štiri vrste kruha in se odločila, da bom poročilo napisala o navadnem belem kruhu in tistem, kjer sem navadno sončnično olje zamenjala z maslom.

(Naredila sem še dve vrsti kruha, in sicer sem namesto vode dodala jajca in mleko ter margarino.)

Na začetku sem si pripravila sestavine. Za navaden recept sem vzela čisto osnovni recept za kruh.

Vse sestavine sem razpolovila, da sem dobila približno hlebčke po 600 g. Torej sem dodala 500 g

moke in nato ostale sestavine. V skledo sem dala polovico kocke kvasa, žlico sladkorja in toplo vo-

do. Prve štiri polovičke kvasa niso povzročile vzhajanja. Nisem vedela, kaj naj naredim, saj je bil ves kvas najmanj 10 dni pred iztekom roka trajanja. Zaudarjal je po kislu. Nato mi je z naslednjim kvasom le uspelo, da sem lahko nadaljevala s peko. Ko je kvas vzhajal, sem v posodo dala 0,5 kg moke in sol, nato premešala in odmerila 25 ml olja. Kvas, olje in moko s soljo sem premešala ter dodala vodo, če je bilo potrebno. Nato sem hlebček dala vzhajati na toplo peč.

Pri kruhu s spremenljivko sem naredila vse enako, le da sem s tehtnico odmerila 25 g masla namesto enake količine olja in ga

stopila. Nato sem vse sestavine zmešala in dobila še en hlebček, ki sem ga dala vzhajati. Pomemb-

na stvar pri tem, ko kruh gneteš, je, da ga ne gneteš predolgo časa, saj potem ne bo več vzhajal. Zato je najbolje, da ga gnetemo ročno, brez mešalnika ali kuhinjskega robota. Po tem, ko je kruh vzhajal, sem prižgala pečico na 200 stopinj Celzija. Ko je preteklo dobrih 30 minut, sem vsak kupček testa dala na pult in ga oblikovala v hlebček ter položila na svoj pekač. Po vrhu sem z nožem naredila tri črte še preden je šel v peč, da med peko ne bi toliko popokal.

Pekla sem ju najprej pol ure na dvesto stopinjah, ju premazala z jajcem in ju nato pekla še 15 minut na 220 stopinjah, da se je kruhek zapekel.

Opazanja, spremembe in okusi:

Navaden kruh je imel običajno belo barvo in je dišal po kvasu, medtem ko je kruh z maslom dišal po maslu in imel rahlo, skoraj neopazno rumeno barvo zaradi masla. Okus kruha po navadnem receptu je precej dober, vendar sem dodala premalo soli in ni imel izrazitega okusa. Takoj ko dem na kruh dodala nutello, salamo ali pašteto, je imel okus kot iz pekarnice. Kruh z maslom je imel rahel pridih masla, ki je na koncu pustil prijeten okus v ustih. Tekstura je bila pri navadnem kruhu malo bolj krhka. Pri kruhu z maslom pa bolj kompaktna. Spremenila bi lahko to, da bi namesto bele moke mogoče uporabila ajdovo ali pa koruzno, ampak je žal nismo imeli doma. Odziv moje družine je bil zelo dober. Pri vzhajanju ni bilo nobene razlike. Pri času pečenja pa tudi. Popravila bi le to, da bi naslednjič za spremenljivko raje uporabila suhi kvas namesto svežega.

KLASIČEN RECEPT

1 kg moke

1 sveži kvas

50 ml navadnega sončničnega olja

velik ščep soli

voda po občutku

RECEPT S SPREMENLJIVKO

1 kg moke

1 sveži kvas

50 g masla

velik ščep soli

voda po občutku

Potovanje plastične vrečke

Nejc Mele Nardin, 2. b

Nekoč je živila plastična vrečka. Plastična vrečka je videla, kako ljudje mečejo odpadke v naravo. »Ni prav, da mečete smeti v naravo!« Vrečka je videla vse, ki mečejo odpadke v naravo. Vrečka je zavpila na vso moč. Ljudje so slišali vrečko. Ljudje so ukrepali in naredili čistilno akcijo. In tako je svet bil čist.

Ajda Dečman, 2. b

Eva Dremelj, 2. b

Terenske vaje

Organski sistemi iz naravnih materialov

Mitja Močilar

V 8. b smo pri biologiji izvedli terensko vajo. Časovno nam je vzela približno dve uri, učenci pa so se pri tem zelo zabavali in drug od drugega veliko naučili. Njihova naloga je bila po skupinah oblikovati izbrani organski sistem iz naravnih materialov, ki so jih našli ob poti in se pripraviti na predstavitev. Za oblikovanje izdelka in pripravo na predstavitev so imeli 40 minut časa. Ta čas smo učitelji hodili od skupine do skupine in jih usmerjali ter spodbujali pri delu.

V vsaki skupini je bil učenec, ki mu gre biologija zelo dobro in učenec, ki ima pri biologiji težave. Ker je predstavitev vodil učenec, ki mu gre biologija najslabše, so ga morali ostali učenci usmerjati pri pripravi predstavitve. Na ta način so se vsi veliko naučili. Po izteku predvidenega časa je vsaka skupina predstavila svoj izdelek učiteljem in ostalim učencem.

Foto zgodba - Onesnaženost reke Ljubljanice in njenega nabrežja

Luka Maklin, Pia Govekar in Maša Plantan, 7. a

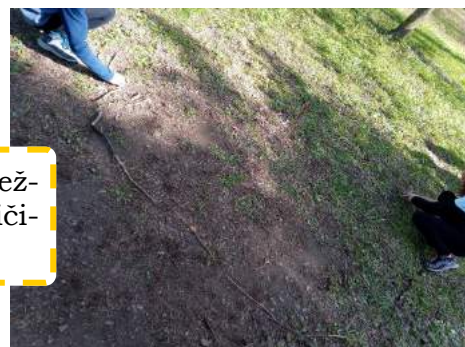
Učenci 7. a smo se odločili, da bomo ugotovili, kako onesnažena sta reka Ljubljanica in njeno nabrežje v parku v Verdu. Najprej smo se odpravili do omenjenega območja in se razdelili v skupine.

Prva skupina je z mrežo v reki Ljubljanici ločila makro in mikroplastiko. Ker smo se raziskovanja lotili bolj pri izviru, so se v mrežo ujele le vejice, mah in nekaj zelenja.

Druga skupina je odstranjevala in nabirala odpadke z nabrežja. Prečesavali smo površino (20 m × 50 m) in našli odpadke vseh vrst, od tekstila in usnja do različne embalaže in plastike ter cigaret-nih ogorkov.

Tretja skupina pa se je tako kot druga lotila prečesavanja nabrežja. Obdelovali smo površino 20 m v dolžino, na vsakih 5 m zapičili palico ter označili krog s polmerom 1,5 m.

Največ odpadkov smo našli v krogu, ki je bil od reke oddaljen 15 m, je pa res, da je bila pri tem krogu tudi klopa, ki je lahko zelo prijeten postanek za mimoidoče, saj je v tem parku tudi zelo lep prostor za oddih.

Največji delež odpadkov, ki smo jih našli, so predstavljali cigaretne ogorki.

Manca Maja Horvat, 9. r.

Smisel življenja je, da se naučiš postati odgovoren, pravilnega vedenja, pridobiti potrebno energijo in se potruditi v vseh smereh. Življenje moraš začutiti z vsemi čutili in vsak trenutek življenja je vreden tvoje pozornosti. Daj mu čas in bodi potrpežljiv. Le tako se ti na koncu uresniči vse, kar si si zaželel. In temu pravimo uspeh.

Tina Stojanova, 7. c

Želimo vam lepe počitnice!

